

CELE 24 DE ORE ALE PĂTIMIRII DOMNULUI NOSTRU ISUS CRISTOS

Această *Operă* valoroasă, scrisă de slujitoarea lui Dumnezeu Luisa Piccarreta între anii 1913-1914, a fost apreciată, de-a lungul anilor, nu numai de către Sf. Papa Pius al X-lea, dar și de numeroase Autorități Bisericești care au dorit să își arate aprobarea dându-i *Imprimatur*.

Numeroasele reeditări ale *Operei*, care au avut loc în anii 1915, 1916, 1917 și 1924, de care s-a ocupat cu multă atenție Canonicul - acum Sfânt - Annibale Maria Di Francia, au fost îmbogățite de *Imprimatur* -ul dat de S.E.R. Mons. Giuseppe M. Leo, Arhiepiscop al diecezei Trani-Barletta-Bisceglie. În data de 4 martie 1997 *Nihil Obstat* a venit din partea S.E.R. Mons. Carmelo Cassati Arhiepiscop de Trani.

Fie ca fiecare cuvânt al acestui manuscris să fie motiv pentru a aduce o mai mare Slavă lui Dumnezeu Tatăl, Creatorul nostru, și să trezească numeroase suflete generoase care, copleșite de Iubire, să aibă voința de a aduce alinare lui Isus Mântuitorul, care a voit atât de mult să sufere pentru a satisface Dreptatea Divină și pentru a cumpăra cu prețiosul Său Sânge fericirea noastră veșnică!

"Veți vedea pe Îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste Fiul Omului"

(Cfr. Ioan 1,51)

În timp ce mă rugam *Orele Pătimirii*, Isus mi-a spus:

"Fiica mea, în timpul Vieții mele muritoare, mii și mii de Îngeri făceau curte Umanității mele și adunau tot ce făceam: pașii, faptele, cuvintele, chiar și suspinele, suferințele, picăturile Sângelui meu, pe scurt, totul. Erau Îngeri însărcinați să mă păzească, să mă onoreze, supuși tuturor dorințelor mele, urcau și coborau din Cer pentru a duce Tatălui ceea ce făceam. Acum acești Îngeri au o însărcinare specială, atunci când sufletul face memorialul Vieții mele, al Pătimirii mele, al Sângelui meu, al rănilor mele, al rugăciunilor mele, înconjoară acest suflet și adună cuvintele lui, rugăciunile și mila sa pentru Mine, lacrimile, ofertele, le unesc cu ale mele și le prezintă înaintea Maiestății mele pentru a reînnoi slava Vieții mele. Satisfacția Îngerilor, care respectuoși ascultă ceea ce spune sufletul, e atât de mare încât se roagă împreună cu acesta. De aceea sufletul trebuie să facă aceste *Ore* cu o atenție și un respect deosebit, gândindu-se că Îngerii așteaptă cu nerăbdare să repete împreună ceea ce el spune."

Apoi a adăugat: "Față de multele mâhniri pe care fapăturile Mi le provoacă, aceste *Ore* sunt mici sorbituri dulci pe care Mi le dau sufletele; însă față de multele sorbituri amare pe care le primesc, cele dulci sunt prea puține; Prin urmare, mai multă răspândire, mai multă răspândire! "

(Volumul 11 – octombrie, 13 1916)

Cele 24 de Ore ale Pătimirii Domnului nostru Isus Cristos

Luisa Piccarreta

"Mica fiică a Voinței Divine"

Sfântul Annibale Maria di Francia (1851-1927) a fost duhovnic extraordinar și revizor ecleziastic al Scrierilor Slujitoarei lui Dumnezeu Luisa Piccarreta, prin mandatul primit din partea Arhiepiscopului din Trani-Barletta-Bisceglie, Mons. Giuseppe M. Leo, începând din 1919 până la moartea Sfântului.

Conform mărturiei domnișoarei Rosaria Bucci, care timp de patruzeci de ani s-a aflat la căpătâiul Luisei pentru a o servi în nevoile sale, Părintele Annibale a intrat pentru prima dată în casa Luisei (în Via Nazario Sauro, în Corato -

Bari) în 1910, pentru a vorbi cu ea. Apoi Sfântul mergea periodic în casa Piccarreta și rămânea adesea timp de mai multe ore în conversații spirituale cu Luisa; de multe ori celebra Sfânta Liturghie în camera ei.

Slujitoarea lui Dumnezeu recitea mereu scrierile sale, înainte de a le consemna Părintelui și, de aceea, fiind uneori necesar mai mult timp, Sfântul trebuia să rămână la ea până a doua zi iar Rosaria Bucci pregătea patul pentru el într-o cămăruță a casei Piccarreta.

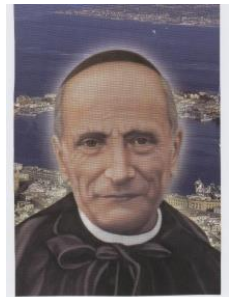
Mulți Preoți, Călugări, Episcopi și persoane evlavioase mergeau să vorbească cu "Luisa, Sfânta" - așa cum o numeau în general concetățenii săi - și deseori însuși Părintele Annibale ducea la ea câte un Episcop, italian sau străin. Pentru a clarifica unele îndoeli, uneori Sfântul introducea la slujitoarea lui Dumnezeu unii teologi care, după ce vorbeau îndelung cu ea, se adunau într-o altă cameră, discutând mult timp cu privire la ceea ce ascultaseră.

Potrivit cuvintelor Rosariei Bucci, care avea un raport foarte familiar cu Părintele "di Francia" cum îl numea ea - Sfântul se bucura de o mare stimă din partea Papei Sfântul Pius al X-lea care îi acorda foarte ușor audiențe private. Se pare că Sfântul Pius al X-lea acorda multă atenție Luisei Piccarreta: Părintele Annibale îi prezenta lui toate scrierile acesteia înainte de a le tipări. Domnișoara Rosaria își amintește că într-o zi Părintele Annibale a îndemnat toate fetele și persoanele care o vizitau des pe Slujitoarea lui Dumnezeu să citească și să mediteze scrierea Luisei, pe care el a dat-o spre publicare cu titlul: "Orele Pătimirii" și, pe care grijuliu, a dăruit-o tuturor. Dăruindu-le-o, Sfântul a spus: "Înainte de a da spre publicare manuscrisul, am fost primit în audiență de Sanctitatea Sa Papa Pius al X-lea căruia i-am înmănat o copie. După câteva zile, când m-am întors la Sfântul Părinte pentru probleme privind noua mea Congregație, Papa a spus următoarele cuvinte: "Publică imediat "Orele Pătimirii", scrise de Piccarreta. Citește-le în genunchi, pentru că este Domnul Nostru cel care vorbește!"

J.M.J.A.

Messina 29 octombrie 1926

Intelligentes quae sit voluntas Dei.

Prefață¹

De citit neapărat pentru a înțelege suprema importanță a acestei opere, care, după cum se va vedea, ar putea fi numită ***Cartea Cerului***.

Cu această primă tipărire începe în mod cutezător publicarea a mai mult de 20 de volume manuscris al sublimelor revelații - despre care se crede cu evlavie - în cazul în care nu sunt alte decizii ale Bisericii - că au fost făcute de către Domnul nostru Isus Cristos sufletului unei fiice și ucenice dragi Lui, care este evlavioasa autoare a "**Orelor Pătimirii**".

Încă de acum știm că aceste dezvoltări, care continuă și vor continua, nu știm pentru cât timp, au scopul de a stabili pe Pământ: Triumful total a **Împărăției Voinței Divine**.

Cine este această fiică și ucenică preaiubită a Domnului nostru, care a fost autoarea *Orelor Pătimirii*, și a lăsat în urmă 20 de volume de Revelații divine?

Nu știm să dăm semnalmente, nume, prenume, adresă etc. pentru că ar însemna să o cufundăm în cea mai mândră suferință, în cea mai sensibilă deprimare a sufletului și a trupului.

Aceasta vrea să trăiască în singurătate, ascunsă și necunoscută. Pentru nimic în lume nu ar fi scris dialogurile intime și prelungite cu adorabilul Isus, încă din cea mai fragedă vârstă până în prezent, dialoguri care încă mai continuă cine știe până când, dacă Însuși Domnul nostru nu ar fi obligat-o în nenumărate rânduri, atât El Însuși, cât și prin intermediul sfintei ascultări față de Directorii ei spirituali, în fața cărora se predă întotdeauna, în toată violența sa, împreună cu o mare putere și generozitate, deoarece concepția pe care o are cu privire la sfânta ascultare, i-ar refuza chiar o intrare în Rai, așa cum s-a întâmplat și cum vom vedea în revelațiile din 11 și 30 octombrie 1909.

Peste măsură de amabile sunt reproșurile și conversațiile pe care le are cu Doamna Ascultare, așa cum o numește, ca și cum ar vrea să-și revină din supunerea la care este obligată. I se adresează ca unei mari Prințese sau Regine, fapt pe care și-l impune cu severitate, sau o aseamănă unui Războinic puternic, care se înarmează până în dinți și care lovește imediat când cineva vrea să o contradică.

¹ Sfântul Annibale Maria di Francia a scris această *Prefață* pentru a 4-a Ediție a *Orelor Pătimirii D. N.I.C.* Părintele di Francia, care s-a ocupat personal de tipărirea acestui text, a fost duhovnic extraordinar al Slujitoarei lui Dumnezeu Luisa Piccarreta și cenzor ecleziastic oficial al Scrierilor sale.

Într-un cuvânt, acest suflet duce o luptă intensă între dorința copleșitoare de a se ascunde și neînduplecatul imperiu al Ascultării, în față căruia trebuie să se predea cu desăvârșire. Iar Ascultarea câștigă întotdeauna.

Aceasta constituie una dintre cele mai importante caracteristici ale unui adevărat suflet, ale unei virtuți puternice și încercate, deoarece vorbim de patruzeci de ani în care, cu cea mai mare violență față de sine, se supune mării Doamne care o domină!

Acest suflet singuratic este o fecioară nepătată, în întregime a lui Dumnezeu, care apare ca un obiect al predilecției singulare a lui Isus, Răscumpărătorul Divin.

Domnul nostru, care secol după secol înmulțește mereu minunile Iubirii Sale, pare că, din această fecioară, pe care o numește "cea mai mică pe care a găsit-o pe Pământ", lipsită de orice educație, a vrut să formeze un instrument potrivit pentru o Misiune atât de sublimă, cu care nici o altă misiune nu se va putea compara, adică triumful Voinței Divine asupra Întregului Univers, exact așa cum este spus în rugăciunea *Tatăl Nostru: Fiat voluntas Tua, sicut în Coelo et in terra.*

Această fecioară a Domnului, de mai bine de 40 de ani, pe când era încă adolescentă, a stat la pat ca victimă a Iubirii Divine. A fost patul unei lungi serii de dureri naturale și supranaturale și al îmbătării de Iubirea veșnică a Inimii lui Isus. Origine a unor dureri care depășesc orice măsură naturală, a fost aproape constant o alternanță privire de Dumnezeu, chemată noaptea întunecată a sufletului, numită de Doctorul mistic, Sfântul Ioan al Crucii: amară și înspăimântătoare, poate fi asemuită cu suferințele sufletelor din Purgator, din cauza privării de Dumnezeu. El o compară într-o anumită măsură cu o sufocare a sufletului, ca atunci când îți lipsește aerul deoarece pentru suflet aerul este Dumnezeu, așa cum pe drept spune profetul Ieremia: *Christus spiritus Oris nostru. (Isus Cristos suflarea gurii noastre).*

În decursul acestor publicații se vor citi plângeri ale acestei porumbițe rănite în căutarea Iubitului său, atât de intime, puternice, sensibile, care vor face ca cititorul să se simtă învăluit de un profund sentiment față de această Victimă a Iubirii Divine. Uneori însă vălul dens se rupe, sufletul îl vede pe Isus, se îmbrățișează, se felițează, sufletul cere sărutul mistic al Sfintei Mirese din Cântarea Cântărilor. Uneori îmbătarea este atât de puternică încât, în delirul Dragostei, rezistența umană slăbește iar sufletul strigă: "Destul, destul, nu mai mult, Doamne, nu cred că pot să suport mai mult", așa cum într-o zi a strigat într-o situație asemănătoare sfântul Francisc Xaveriu.

Toate aceste lucrări ale Iubirii Divine au loc de cele mai multe ori în tăcerea nopții, dar și ziua următoare după Sfânta Împărtășanie, după care rămâne închisă și interiorizată pentru câteva ore.

Suferințelor sufletului se adaugă cele ale trupului, dintre care cea mai mare parte într-o stare mistică.

Fără să apară nici un semn în mâini, pe picioare și pe trup sau pe frunte, ea primește din partea Însuși Domnului Nostru, o frecventă răstignire. Isus Însuși o întinde pe cruce și bate cuiele. În acele momente se întâmplă în ea ceea ce sfânta Tereza spunea când primea rana din partea Serafimului, adică: o durere puternică, în stare să o facă să cadă și, în același timp, o Iubire îmbătătoare.

Însă dacă Isus nu ar proceda în felul acesta, pentru suflet ar fi o durere spirituală infinit mai mare deoarece, așa cum spune Serafina Carmelului, spune și sufletul: "Ori pătimire, ori moarte". Acesta este un alt semn al adevăratului duh.

De mai multe ori, când Domnul Nostru îi apărea încoronat cu spini, făcând-o mai întâi să iasă din simțuri, ea, cu multă dragoste, Îi lua de pe cap coroana de spini și și-o înfîgea pe cap, provocându-și dureri cumplite, dar și bucurii mistice.

De-a lungul acestor publicații cititorul va rămâne uimit văzând o familiaritate extraordinară a Domnului Nostru cu acest suflet, care nu are nimic de invidiat nici sfintei Gertruda, nici sfintei Matilda, nici sfintei Margareta, nici nimănui altuia. Adesea, așa cum observă în cazuri asemănătoare Doctorul mistic citat mai sus, familiaritatea și intimitatea cu care Domnul Nostru tratează acest suflet, îl face îndrăzneț în folosirea unor expresii și a unor pretenții, care ar putea părea deșarte, dacă nu s-ar ține cont că Adorabilul Isus, în ceea ce privește Credința, ne-a dat dovezi ale iubirii sale, chiar mai multe decât pot fi găsite în dialogurile familiare dintre El și orice suflet privilegiat.

Ar fi de ajuns numai faptul că ni s-a dat atât de mult încât a devenit hrană, în Preasfânta Euharistie.

După cum am menționat despre lunga și continua ședere ani de-a rândul la pat, în calitate de victimă, participând la multe suferințe spirituale și fizice, s-ar putea crede că, vederea unei asemenea necunoscute fecioare, ar putea fi ceva foarte dureros, asemenea vederii unei persoane care zace, cu toate semnele durerilor trecute și ale suferințelor prezente și altele asemănătoare.

Cu toate acestea, aici găsim un fapt admirabil. Această Mireasă a lui Isus răstignit, care își petrece noaptea în extaze dureroase și în chinuri de orice fel, văzând-o apoi în timpul zile, șezută pe pat, lucrând cu

acul și croșetând, nimic, nimic, absolut nimic nu trădează faptul că în timpul nopții a suferit atât de mult, nimic, nimic extraordinar, supranatural. În schimb, este văzută ca o persoană sănătoasă, fericită și veselă. Vorbește, râde, dacă este necesar, primește însă puține prietene.

Uneori unele inimi tulburate i se destăinuie, cer rugăciune. Ascultă binevoitoare, îmbărbătează, dar niciodată nu face pe profetesa, nici un cuvânt care să sugereze revelații. Marele confort pe care îl oferă este întotdeauna același, mereu același subiect: **Voința Divină**.

Deși nu posedă cunoștințe umane, este însă înzestrată abundent cu o Înțelepciune cu totul cerească, Înțelepciunea Sfinților. Cuvintele ei înseninează și dăruiesc alinare.

Prin natura sa nu era lipsită de talente. A studiat când era mică doar clasa întâia; scrierea ei este plină de greșeli, cu toate că nu îi lipsesc termenii potriviți conformi Revelațiilor, pe care se pare că îi primește de la Domnul Nostru.

Orele Pătimirii

În același timp cu sublimele Revelații asupra Virtuților în general și asupra Divinei Voințe în particular, acest suflet de mai mulți ani, în timpul nopții, contempla Pătimirile Domnului Nostru Isus Cristos, adăugându-se acestora diverse noutăți cu privire la multe scene ale Pătimirii.

Modul era acela al parcurgerii celor 24 de ore ale Adorabilei Pătimiri a Domnului Nostru Isus Cristos, care încep cu Cina cea de Taină și se încheie cu Moartea pe Cruce.

Aceste viziuni erau uneori întrerupte de anumite Revelații ale Domnului Nostru.

Cum nu a fost publicat nimic din Viziunile și Revelațiile acestui suflet, acesta, cu scopul excesiv de a voi să ascundă tot, fiindu-i teamă că o publicare, chiar anonimă, ar putea să îl scoată la iveală, pretindea să ascundă în sine însuși întreaga Comoară a cunoașterii dumnezeiești, de compasiune supraomenească, izvor suprauman a celor mai iubitoare relații.

Însă Părintele Spiritual i-a pus dinainte marea Doamnă Ascultare, preaputernicul Luptător iubit peste măsură; însuși Domnul Nostru o îndemna să publice revelațiile pentru binele multor suflete.

S-a predat voinței lor, iar autorului acestei prefețe i-a fost încredințată tipărirea scrierilor pe care acest suflet le-a pus pe hârtie cu privire la un subiect atât de important.

Abia apărută prima Ediție a acestui admirabil Tratat al celor 24 de Ore ale Pătimirii Domnului Nostru că Binecuvântarea lui Dumnezeu părea evidentă. În puțin timp stocul, care era de 5.000 de exemplare, s-a epuizat, fără a fi trimis la adrese precise; era suficientă expedierea unui exemplar către o persoană evlavioasă pentru ca să înceapă cererile. S-a dat un anunț în Periodicul Orfelinelor Antoniane "Dumnezeu și Aproapele" cu numele **Cartea de Aur** și cererea a crescut imediat, astfel încât Ediția a fost epuizată.

Eminența sa, Cardinal Cassetta, de fericită memorie, căruia nu-i fusese trimisă în mod direct, a cerut 50 de exemplare într-o singură comandă.

S-a trecut la a 2-a Ediție mai numeroasă, apoi la a 3-a. Amândouă au fost epuizate imediat.

Din motive de propagandă, vânzarea se făcea la prețuri moderate, astfel încât să acopere doar cheltuielile de publicare.

S-a petrecut atunci un fapt îmbucurător, pe care îl amintim cu plăcere.

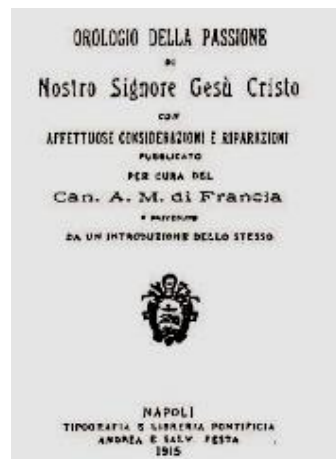
Mi-a fost trimisă o scrisoare din Vatican, scrisă de acel îngeresc Episcop, astăzi Nunțiu Apostolic în Venezuela, pe atunci secretarul Episcopului Mons. Tacci, (astăzi binemeritat Cardinal), este vorba de Mons. Cento, consacrat apoi Episcop al diecezei Acireale și care probabil va fi Cardinal al Sfintei Biserici, sau cine știe, peste mulți ani, pe care sperăm îi trăim sub conducerea venerabilului păstor Pius al XI-lea, Pastor Angelicus ale Profetiilor crezute de unii, de alții nu, făcute de Episcopul Irlandei, Malachia.

Între mine și amabilul Personaj nu s-a petrecut nimic în trecut.

În acea scrisoare el s-a arătat entuziasmat de citirea **Orelor Pătimirii**, scrisă de o persoană anonimă și m-a rugat să îi dezvălui numele și adresa acesteia, deoarece voia să se întrețină cu ea cu privire la lucruri spirituale.

Nu am putut să spun nu.

Însă el nu s-a mulțumit cu relatările epistolare, ci a vrut să se prezinte în personal în vizită la Aleasa Domnului. Mai mult, pentru a legitima acea călătorie atât de departe, s-a oferit să tină un ciclu de predici cu

ocazia Triduumului la Preasfânta Inimă a lui Isus, în Biserica Mamă. În fiecare zi se afla la patul evlavioasei Autoare în discursuri spirituale spre marea sa bucurie.

Plecat din acel sat, a păstrat mereu o amintire plăcută a cestui suflet atât de drag lui Isus.

Epuizată a 3-a Ediție, s-a ajuns la a 4-a îmbogățită de alte scrieri ale Slujitoarei lui Dumnezeu. De această dată, tipărirea a avut loc în Tipografia noastră, de ea s-au ocupat Surorile Credinciosului Meu din Messina, iar tirajul a fost de 15.000 de exemplare. S-a repetat anunțul iar cererile ajungeau în toate Casele noastre.

Această carte a trezit atâta entuziasm, nu fără un motiv, deoarece a fost dictată de un așa mare transport de iubire, cu o pătrundere atât de profundă în pătimirile Cuvântului Umanizat, încât răpește sufletul celui care o citește și, mai mult, al celui care o meditează.

Mai mult, se obține un inegalabil concurs al Harului care s-ar putea spune că dorește două lucruri: unul constă în extinderi ale Actelor Reparatoare ale tuturor păcatelor de orice fel ale lumii, regenerate de însăși acelea pe care le prezenta Domnul Nostru Isus Cristos, în adâncul inimii, în timpul crudei Sale Pătimiri, Tatălui Său Veșnic. Pentru aceste acte reparatoare ale Autoarei **"Orelor"**, Domnul Nostru, așa cum se crede cu evlavie, a promis celor care meditează aceste **ore** și acolo unde se meditează, multe scutiri ale divinelor pedepse.

Celălalt scop divin este acela al potolirii Dreptății Divine, iertarea pedepselor pe care Domnul le pregătește.

În continuarea acestor publicări de care ne ocupăm sunt capitole care anunță pedepse divine, cutremure, războaie, foc, ruperi de nori, devastări ale câmpiilor, epidemii, foamete și alte asemănătoare. Totul, totul a fost anunțat cu mulți ani înainte și totul s-a adevărit, multe încă trebuie să se adevărească. Însă statutul de victimă al acestui suflet, rugăciunile și lacrimile sale, suferințele sale, îndrăznelile iubirii sale cu Isus au redus o parte din pedepse și le va reduce și mai mult.

O notă de mare dezlipire a acestui suflet de orice lucru pământesc este dată de aversiunea și refuzul constant al oricărui tip de ofertă în bani sau de orice altă natură.

De mai multe ori, persoane care au citit **"Orele Pătimirii"** și în care s-a trezit o afecțiune sacră față de acest suflet singur și necunoscut, mi-au mărturisit în scris voința de a-i trimite bani. Însă acest suflet a refuzat mereu atât de ferm ca și cum i s-ar fi adus cea mai mare jicnire.

Modul său de a trăi este foarte modest. Deține puțin, locuiește cu o rudă iubitoare care are grijă de el (acest suflet). Puținul de care dispune, nu este suficient pentru a plăti chiria casei și pentru strictul necesar, în aceste vremuri triste, când totul este scump; muncește liniștit, așa cum am spus mai sus, având un câștig din munca sa, iar din toate acestea trebuie să se folosească în special preaiubita sa rudă; în ceea ce privește acest suflet, nu trebuie să cheltuiască pentru haine sau pentru încălțăminte; hrana sa constă în puține îmbucături pe zi, care îi sunt aduse de către cea care îl asistă, deoarece acest suflet nu cere nimic, chiar mai mult, la câteva ore după ce a consumat puțină mâncare o dă afară.

Însă înfățișarea sa nu este aceea a unui muribund, dar nici a unei persoane perfect sănătoase. Însă nu stă nemișcată, consumă forțele atât cu supraomeneștile suferințe și oboseala din timpul nopții, cât și cu munca în timpul zilei. A trăi pentru acest suflet se reduce aproape la o minune permanentă.

Al dezlipirii de orice tip de câștig neprocurat cu mâinile sale trebuie să adăugăm hotărârea cu care nu a vrut niciodată să primească o parte, care îi aparține de drept ca proprietate literară, din Editarea și vânzarea **Orelor Pătimirii**.

La insistențele mele de a nu refuza această parte, a răspuns: "Eu nu am niciun drept, deoarece munca nu este a mea ci a lui Dumnezeu". Eu nu mă pun înainte.

Viața acestei Fecioare, Mireasă a lui Isus, e mai mult cerească decât pământească, vrea să treacă prin lume ignorată și necunoscută, căutându-l numai pe Isus și pe Preasfânta Sa Mamă, pe care o numește Mamă, și care a luat sub ocrotirea ei deosebită acest suflet ales.

Pe măsură ce, cu ajutorul Domnului, vor fi publicate voluminoasele sale manuscrise, dictate de către Domnul Nostru, din cuvintele dulci cu care o cheamă, din cereștile îmbrățișări și din răspunsul ei plin de iubire, vor ieși la iveală lucruri admirabile asupra virtuților acestui suflet, care poate, într-o zi, ieșind triumfător din judecata Bisericii, va fi ridicat la cinstea altarelor și va fi un protector pentru mulți.

Distribuirea scrierilor Evlavioasei Autoare a Orelor Pătimirii

Aceste scrieri care ne-au fost încredințate de către Slujitoarea lui Dumnezeu, prin ordinul Eminenței sale Episcopul, în a cărui dieceză se află, pot fi împărțite în trei părți.

Prima parte este un scurt rezumat al Copilăriei și Tinereții, înainte de a fi condamnată la a sta la pat. Este o scurtă relatare, scrisă în sfârșit din ascultare, ascultare fără de care pentru nimic în lume nu ar fi revelat acele vechi amintiri. Însă sunt știri care arată cum Domnul Nostru o predestina la lucruri mărețe.

Atunci când a primit această ascultare, s-a consultat cu Domnul Nostru și ar fi vrut ca să-i îndepărteze acest pahar, fără a-l bea. Însă Domnul Nostru a fost de acord cu ascultarea cerută și iată cum istorisește faptul...

A doua parte: de la volumul 1° până la 10°, este formată din scrieri care urcă în timp până în tinerețe; în aceste scrieri încep Revelațiile atribuite Domnului Nostru, care o instruieste cu privire la începerea practicilor de evlavie, mortificare și exercitarea tuturor sfințelor virtuți: a Credinței, a Speranței, a Dragostei, a umilinței, a Curăției, a Ascultării, a Blândeții, a statorniciei în fapte bune, a Iubirii Divine și a altora asemănătoare. Sunt lecții minunate care ne descoperă un spirit mai mult decât uman, cu o dictare extrem de simplă.

A treia parte cuprinde întregul scop pentru care Domnul Nostru Isus Cristos a vrut să își aleagă un suflet ca unealtă a Măinii Sale atotputernice, a vrut să o plămădească în felul său și să facă din el un instrument pentru a manifesta lumii o învățătură cu totul nouă, iluminată de ceea ce vrea să spună **Divina Voință**, și să pregătească în acest fel victoria celui de-al treilea *Fiat* pe pământ.

Primul *Fiat* a scos din nimic Universul creat.

Al doilea *Fiat* pe buzele purpurii ale Preasfintei Fecioare Maria salutată de Înger, unit cu Întruparea Cuvântului Divin în Sânul Ei curat și cu ulterioara Mântuire a neamului omenesc.

Al treilea *Fiat* a fost lăsat de D.N.I.C. în marea rugăciune *Tatăl Nostru* cu acele divine cuvinte "*Fiat Voluntas tua sicut in Coelo et in terra*". (*Facă-se Voia Ta precum în cer, așa și pe pământ*).

Această cerere a celui de-al treilea *Fiat*, care de douăzeci de secole răsună pe buzele fiilor Sfintei Biserici, în Preoția Împărătească a marelui Sacrificiu al Sfintei Liturghii, această cerere, în ciuda tuturor împotrivirilor și nelegiuirilor umane, trebuie să ajungă la marea sa împlinire. Nu poate rămâne neascultată. Toți Sfinții, toți Doctorii, toți Predicatorii, toți Exponenții Teologiei ascetice, l-au cântat ca fiind culmea perfecțiunii, împlinirea Voinței lui Dumnezeu. Au fost considerate trei grade: al uniformității cu Divina Voință, al conformității cu aceasta și al transformării, adică al anihilării voinței noastre în fața celei Divine.

Însă revelațiile care umplu volumele manuscrise ale Autoarei Pătimirii, cu privire la această temă, păstrează amprenta unei instruiți cu totul noi și cerești, mereu într-un mod cât mai ușor și mai convingător. Comparațiile, asemănările, ilustrează în mod minunat această învățătură dictată uneori cu autoritate, care ne amintește ceea ce spune Sf. Ioan în Evanghelie "Isus învăța cu autoritate".

Celor trei părți: a uniformității, a conformității și a transformării, această nouă învățătură le adaugă o a patra calitate în care sunt reluate toate și care nu a fost exprimată până acum de nici un scriitor, dar care planează într-o oarecare măsură în Cărțile Sfinte, mai ales în Psalmi și în Apostolul neamurilor. Aceasta este: *a face totul în Voința Divină*.

Această formulă în prima apariție în cele două expuneri ale *Orelor Pătimirii* a părut multora, am putea spune tuturor, greu de înțeles. Și totuși ceva ar trebui să se înțeleagă la prima vedere din considerarea prepoziției în articulată sau nu, care deschide poarta marilor semnificații. În Simbolul Apostolilor noi spunem: "Cred în Dumnezeu Atotputernicul", ceea ce este diferit de a spune: "Cred Dumnezeu Atotputernicul" sau "Dumnezeului Atotputernic".

Foarte mulți, după citirea Orelor Pătimirii, au cerut explicații asupra a ceea ce ar însemna acel "*a acționa și a trăi în Voința Divină*". Aceste scrieri minunate, despre care credem cu evlavie că au fost dictate de către Cuvântul Divin făcut Om, conduc, încetul cu încetul, pe acela care citește cu Credință mereu iubitoare, la înțelegerea acestei formule. În multe moduri revelațiile deschid noi orizonturi până acum necontemplate asupra misterelor Voinței Divine și asupra acționării și trăirii în aceasta. Un lucru este sigur, încă înainte de a se ajunge la totala cunoaștere a ceea ce înseamnă a acționa și a trăi în Voința Divină, cine citește aceste scrieri, nu poate să nu se îndrăgostească de Voința lui Dumnezeu, nu poate să nu simtă impulsuri puternice și un angajament ceresc de a transforma întreaga persoană în Voința Divină.

Aceste revelații ar spune că această știință a Divinei Voințe va forma Sfinți, a căror perfecțiune va fi mai sublimă decât a tuturor Sfinților care au fost până acum. Dacă această expresie poate părea exagerată

unora, eu îi invit să citească tratatul Preasfintei Fecioare Maria a Sfântului Luis M. Grignon, unde vor găsi o pagină în care se spune că vor trebui să se ivească în Sf. Biserică oameni cu un grad de sfințenie, în comparație cu care, cei mai mari Sfinți ai Bisericii nu vor fi decât niște arbuști în fața marilor arbori.

Aceste preziceri ne-ar conduce la învățătura cărții teologului german Roleng: cartea tradusă în franceză, iar din franceză în italiană, oferită Sfântului Părinte Pius al X-lea, care a scris o scrisoare de laudă traducătorului, felicitând în același timp studiile făcute de Roleng asupra Sfintei Scripturi, cu privire la evenimente viitoare.

Probabil atunci va avea loc triumful *Fiat*-ului cu o singură turmă și un singur Păstor? Oricum ar fi, Dumnezeu pregătește mereu victoria sa universală prin victorii parțiale. El a lucrat acest suflet necunoscut și l-a transformat în Voința Sa Divină, în așa fel încât, din voința sufletului și aceea a lui Isus, s-a format o singură voință: Voința Divină.

Cine știe câte suflete se vor forma cu această cerească învățătură înainte de victoria sa universală!

Îndemnare

Voi suflete, care îl iubiți pe Isus Cristos, voi suflete care faceți voturi de viață spirituală, mai ales voi, Mirese ale lui Isus Cristos, consacrate Lui cu voturi sau prin apartenența în sfinte Congregații, considerați, din tot ce am spus mai sus, câtă plăcere dați Inimii Preasfinte a lui Isus prin practicarea acestor *Ore ale Pătimirii*. Aceste *Ore ale Pătimirii* au fost inspirate în mod special pentru voi de către Domnul Nostru acelui suflet singuratic și contemplativ, care de atâția ani le practică cu multe roade pentru sine însuși și pentru întreaga Sfântă Biserică. Haruri multe sunt rezervate, dacă veți îndrăgi acest sfânt exercițiu zilnic și vă veți interioriza în aceleași sentimente și în aceleași dispoziții ale sufletului care l-a dictat și l-a practicat de atâția ani.

Din sentimentele atât de intime și din dispozițiile atât de îndrăgostite ale acestui suflet, veți trece în însăși sentimentele și în dispozițiile lui Isus Cristos Domnul Nostru, în cele 24 de Ore în care a suferit din dragoste pentru noi. Este imposibil ca în acest exercițiu, plin de milă, sufletul să nu se întâlnească cu îndurerata Mamă Maria și să nu se unească cu aceeași milă și cu aceleași sentimente de neînțeles ale Îndureratei Maici a lui Dumnezeu! Va fi o trăire cu Isus îndurerat și cu Maria copărtașă, o primire a imenselor veșnice bunuri pentru sine și pentru ceilalți!

Ce putem spune despre cât de mare ar fi acest mijloc pentru orice Comunitate Religioasă pentru a înainta în sfințenie, pentru a continua să existe, pentru a crește numărul sufletelor alese și pentru a avea o adevărată prosperitate? Cu cât angajament nu ar trebui ca fiecare Comunitate să practice în mod constant acest exercițiu evlavios! Iar sufletele din acea Comunitate, care se apropie zilnic la Sfântul Ospăț, ar primi Sfânta Împărtășanie cu o atât de mare ardoare și cu iubire față de Isus încât fiecare Împărtășanie ar fi o unire reînnoită a sufletului cu Isus, în cea mai profundă și crescândă împreunare de iubire!

Dacă Isus, pentru un singur suflet care ar face aceste *Ore*, ar înlătura pedepsele acelei localități și ar dăruia haruri atâtor suflete câte sunt cuvintele acestui *Ceas* dureros, câte haruri nu ar putea spera o Comunitate, de câte defecte și delăsări nu ar fi vindecată și ferită, și pentru câte suflete nu ar putea obține sfințirea și mântuirea, practicând acest evlavios exercițiu!

Ce bine ar fi dacă, în fiecare Comunitate, ar fi un suflet care să practice aceste ore cu atenție în timpul zilei, uneori chiar în mijlocul ocupațiilor zilnice, seara și noaptea cu puțină veghe!

Însă ar fi preaplinul divinului și maxima binefacere pentru Comunitate și pentru întreaga lume dacă un asemenea exercițiu ar fi făcut de toate sufletele pe rând în timpul zilei și al nopții!

Metodă pentru Practica Evlavioasă a Orelor Pătimirii

Unora li se va părea un lucru greu, dacă nu imposibil, să practice această devoțiune a *Ceasului* dureros. Cum va fi posibil, ar putea spune cineva, să poți sta în fiecare zi să meditezi 24 de ore, de la ora 17 de azi până la ora 17 de mâine și apoi să o iei de la capăt? Sigur că aceasta este imposibil din punct de vedere uman. Omeneste vorbind, deoarece cu ajutorul special al Harului Ceresc, această meditație continuă, neîntreruptă, a fost făcută și este făcută de atâția ani de acel Suflet singuratic, care a scris această prezentă lucrare.

Dar fără a pretinde noi atât de mult, meditarea celor 24 de Ore ale Pătimirii, Morții și înmormântării Domnului Nostru Isus Cristos poate fi făcută în diverse moduri, care se pot adapta în funcție de condițiile și circumstanțele diverse în care trăim.

Prima modalitate

Prima dintre aceste modalități adaptabile pentru persoane care duc o viață mai mult retrasă sau contemplativă, în Mănăstire sau în casă, (și cu siguranță sunt puține), ar fi aceea de a citi mai întâi această carte a *Ceasului Pătimirii* în întregime, pe rând câte un fragment în fiecare zi, după cum se poate, meditându-l. După ce a fost citită în întregime și se are o idee, persoana pioasă își va pune înaintea fiecărei ore, titlul și conținutul acelei ore; iar atunci când nu poate face mai mult, datorită altor ocupații indispensabile ale zilei, va avea grijă cel puțin să își amintească misterul fiecărei ore în mod succesiv, unindu-și mintea cu Divina Prezență, însoțind acest exercițiu cu câteva iaculatorii interioare. În acest scop va fi de folos memorizarea Orarului celor 24 de ore cu misterul corespunzător, așa cum este dispus în această carte² sau păstrarea la vedere a înșiruirii orelor. Dacă se va putea, în anumite ore, arunca o privire la textul corespunzător misterului, căutându-l în carte, va fi și mai bine. Sufletul care va începe acest exercițiu cu această intenție și atenție, perseverând, cu siguranță nu va fi lipsit de ajutorul Harului Divin.

Aceasta este valabil pentru timpul zilei; în timpul nopții însă, fiind indispensabil somnul, cel puțin timp de cinci sau șase ore, persoana evlavioasă va putea, înainte de a merge la culcare, să citească una sau două *Ore* cu anticipație; (așa cum am spus această lectură nu depășește șaiszeci de minute). Pentru celelalte ore care aparțin nopții, să se citească cel puțin titlul, apoi se spune intenția că, dormind în acele ore ale nopții, dorește în spirit să mediteze *Orele* pe care nu le poate medita veghind. Domnul Nostru, în nemărginita sa Bunătate, primește această intenție ca și cum ar fi acțiunea însăși.

A doua modalitate

Persoanele care sunt destul de ocupate în timpul zilei pentru multele îndeletniciri chiar și casnice, ar putea practica acest pios exercițiu într-un mod mai potrivit lor. Să admitem, cu siguranță, că doresc să facă pentru cel puțin o oră pe zi lectura și meditarea pătimirii Domnului Nostru Isus Cristos, chiar și în două părți, adică o jumătate de oră dimineața și o jumătate de oră seara. Acestea, în loc să aleagă altă carte, ar alege-o pe aceasta și începând de la prima pagină a *Ceasului* dureros, vor citi și medita câteva pagini timp de treizeci de minute iar apoi, în a doua jumătate de oră seara vor continua cu paginile următoare; tot așa de fiecare dată în continuare, până când într-un număr de zile vor termina totul. Atunci vor începe din nou, pentru a-l duce la bun sfârșit, apoi din nou de la capăt; în acest fel vor continua pentru multe luni. Când apoi și-au format ideea despre tot *Ceasul Pătimirii*, ar putea foarte bine să continue obișnuita meditație de treizeci de minute dimineața și treizeci de minute seara, prin varierea *Orelor* obișnuite, dar pentru celelalte ore din zi și din noapte vor citi titlul și vor exprima intenția de a voi să mediteze din oră în oră acele mistere corespunzătoare a căror titluri le vor citi și le vor aminti în gând. Când însă este vorba de ziua de vineri, ar fi de dorit să se mediteze Răstignirea și cele trei ore ale agoniei pe Cruce.

Se înțelege că această lectură și meditație, ca oricare altă rugăciune mentală, trebuie însoțită de pregătire, deci de afecțiune, acte de iubire, etc. iar apoi trebuie făcută rugăciunea de mulțumire.

A treia modalitate

O metodă de a acoperi toate *Orele Pătimirii* ziua și noaptea, ar fi aceea ca 24 de persoane să se asocieze în acest exercițiu, fiecare din ele luându-și o *Oră*. Acele persoane care ar avea orele din timpul nopții, ar putea fiecare să facă *Ora* sa de cu seară iar apoi să exprime intenția de a o repeta la ora corespunzătoare, chiar și în somn. Dacă apoi s-ar găsi opt persoane cu ardoare și dispuse fiecare la câte o oră de veghe în timpul nopții din iubire pentru Isus Cristos, care și-a petrecut toate nopțile în rugăciune pentru noi, atunci, de la 10 seara la 6 dimineața, aceste opt persoane ar face fiecare *Oră* care îi corespunde și, în acest fel, toate cele 24 de ore ar fi practicate cu continuitate, spre marea mulțumire a Domnului Nostru și cu

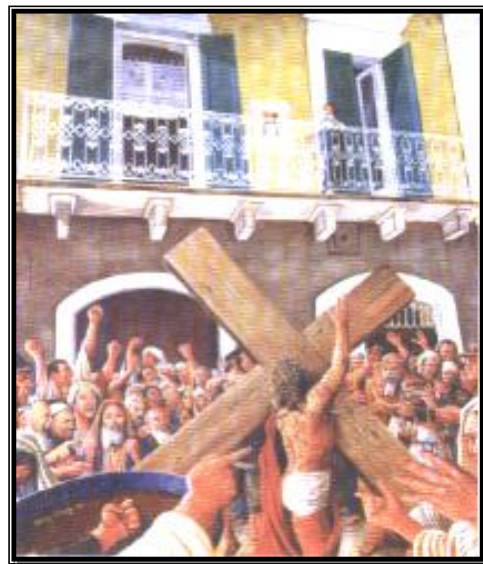
² A celei de-a patra ediții.

mari binefaceri pentru cei 24 de participanți și pentru binele întregii Sfinte Biserici mijlocitoare și reparatoare și spre slava celei Triumfătoare!³

În acest fel, cu puțină bunăvoință acest sfânt exercițiu ar putea fi practicat în Comunitățile Religioase, care vor primi binecuvântări particulare din partea Dumnezeuului Preaînalt.

Suflete ajuta-mă!

Vrem să povestim⁴ un fapt foarte interesant, întâmplat în timpul primei publicări a *Orelor Pătimirii*, în jurul anului 1914. În acele vremuri multe din domnișoarele care mergeau des să o viziteze pe Luisa, în timp ce confecționau împreună cu ea fețe de altar și ornamente pentru biserică, meditau *Orele Pătimirii*. Multe dintre ele le știau chiar pe de rost. Ei bine, o dată, când Sfântul Annibale di Francia s-a dus acasă la Luisa, i-a povestit ceea ce s-a întâmplat în timpul uneia dintre frecvențele sale vizite la Papa, Sfântul Pius al X-lea. În timp ce vorbeau împreună, Părintele Annibale a vrut să îi prezinte cartea *Orele Pătimirii Domnului Nostru Isus Cristos* pe care el o difuza. Atunci i-a citit Papei câteva pagini din carte, mai precis *Ora Răstignirii*. Ajuns la un moment dat al lecturii, papa l-a întrerupt și i-a zis: ”Părinte, această carte ar trebui citită în genunchi: aici vorbește Isus Cristos!”.

Luisa avea șaptesprezece ani – așa cum ea însuși povestește în primul din cele treizeci și șase de volume, sau jurnalul, pe care l-a scris din ascultare față de confesorii ei – când, în ultima zi a novenei de Crăciun, pe care însuși Isus a inspirat-o să o facă, El a surprins-o cu o experiență în mod extraordinar plină de misterele minunate ale iubirii sale.

Iată cuvintele lui Isus:

”Fiica mea, renăscută datorită iubirii mele, sus, ridică-te la viața harului meu și la iubirea mea; corespunde-mi întru totul și, așa cum m-ai însoțit cu cele nouă considerații cu privire la excesul iubirii mele de-a lungul novenei Nașterii mele, în același fel, continuă să faci douăzeci și patru de considerații cu privire la Pătimirea și Moartea pe cruce, distribuindu-le în cele 24 de ore ale zilei, în care vei scoate la iveală alte excese și mai sublime ale iubirii mele și îmi vei fi o continuă alinare în dureroasele mele răni, care-Mi sunt provocate de către nerecunoscătoarele creaturi; în viață vei iubi întru totul înmormântarea mea iar în moarte vei avea cea mai bună parte a slavei mele”.

Iar Luisa, ca întotdeauna, s-a supus!

Când apoi Luisa a terminat de scris *Orele Pătimirii*, a scris o scrisoare pe care a înmânat-o, împreună cu cartea, Sfântului Annibale, care a introdus-o în *Prefață*, atunci când a publicat-o. Datorită acestei scrisori cunoaștem cât de mult Isus se complăce și câte beneficii sunt împărțite sufletului atunci când acesta face în fiecare zi exercițiul *Orelor Pătimirii*, asemenea unuia care consumă o pâine indispensabilă vieții.

Iată scrisoarea trimisă de Luisa Reverendului Canonic di Francia:

”Iată, în sfârșit vă încredințez *Orele Pătimirii*, iar totul să fie spre slava Domnului Nostru. Adaug o altă foaie, care conține efectele și frumoasele promisiuni ale lui Isus pentru cine meditează aceste *Ore ale Pătimirii*. Cred că, dacă acela care le meditează este păcătos, se va converti; dacă este imperfect, va deveni perfect; dacă este sfânt, va deveni mai sfânt; dacă este ispitit, va găsi victoria; dacă este suferind, va găsi în aceste *Ore* forța, medicamentul, confortul; iar dacă sufletul său este slab și sărac, va găsi o hrană spirituală și

³ *N.d.R ediției italiene*: Cele 24 de persoane care formează acest *ceas viu* vor putea trece în fiecare zi la ora următoare a meditației acestor *Ore*, astfel încât în decursul a 24 de zile vor putea parcurge toate cele 24 de *Ore ale Pătimirii D.N.I.C.*, pentru ca apoi să o ia de la capăt.

⁴ Următoarele două pagini sunt o adăugare a prezentei ediții, ca ulterioare clarificări asupra semnificatului și al importanței acestor *Ore ale Pătimirii D.N.I.C.* (*Nota ediției italiene*)

o oglindă în care se va oglindi în mod continuu pentru a se înfrumuseța și pentru a deveni asemenea lui Isus, modelul nostru. Plăcerea, pe care Isus binecuvântatul o simte din meditația acestor *Ore*, este atât de mare încât ar dori să existe cel puțin o copie a acestor meditații în fiecare oraș sau sat și să fie practicate. Atunci se va întâmpla că, în acele rugăciuni pregătitoare Isus ar simți reproducându-se însuși vocea și rugăciunile sale, pe care le înălța Tatălui său în cele douăzeci și patru de ore ale Pătimirii sale dureroase; iar dacă se va face aceasta, cel puțin în fiecare sat sau oraș de către tot atâtea suflete, se pare că Isus îmi dă de înțeles că Dreptatea Divină ar fi potolită în parte, pedepsele sale, în aceste vremuri de chinuri și vărsare de sânge, ar fi în parte oprite sau reduse.

Părinte, fă apel la toți: împlinește în felul acesta mica lucrare pe care preaiubitul meu Isus mi-a cerut să o fac. Vă mai spun că scopul acestor *Ore ale Pătimirii*, nu este atât acela de a povesti istoria Pătimirii, deoarece sunt multe cărțile care tratează acest sfâșietor argument și nu ar fi fost necesară una în plus; **scopul însă este repararea, unind împreună diversele puncte ale Pătimirii Domnului Nostru cu diversitatea atâtor jicniri, iar împreună cu Isus să facem o demnă reparare, redându-i aproape toată cîntea pe care toate creaturile I-o datorează.** De aici diversele forme de reparare în aceste *Ore*. Adică, în unele puncte se binecuvântează, în altele se compătimentește, în altele se laudă, în altele se dă alinare îndureratului Isus, în altele se compensează, în altele se imploră, se roagă, se cere. De aceea, las în seama voastră, preabune Părinte, să faceți cunoscut cu o prefață scopul acestor scrieri”.

Slujitoarea lui Dumnezeu, Luisa Piccaretta scrie "Cele 24 de Ore ale Pătimirii D.N.I.C." contemplându-și Mirele Răstignit, fiind părtaşă la suferințele lui.

*"Mintea în Ceruri,
Privirea spre Crucifix,
Inima spre al iubi..."
(din corespondența Luisei)*

Rugăciunea de Pregătire

O Domnul meu Isus Cristos, prosternată înaintea divinei tale prezențe, implor preaiubitoarea ta Inimă a binevoi să mă primească în dureroasa meditație a celor 24 de ore, în care din iubire pentru noi ai voit atât de mult să suferi în trupu-ți adorabil și în preasfântul tău suflet până la moartea pe Cruce. Deh, dăruiește-mi ajutorul, harul, iubirea, mila profundă și inteligența pătimirilor tale, în timp ce acum meditez *Ora...*(*se spune care*).

Iar pentru acele ore pe care nu pot să le meditez, Îți ofer voința pe care o am de a le medita, în mod intenționat vreau să le meditez în toate acele ore în care sunt constrânsă fie să împlinesc datoriile mele, fie să dorm.

Primește, milostive Doamne, intenția mea iubitoare și fă să fie spre binele meu și al multora, ca și cum în mod efectiv și sfânt aş împlini ceea ce doresc să practic. Îți mulțumesc deja, o Isuse al meu, că, prin intermediul rugăciunii, mă chemi la unirea cu Tine și, pentru a-ți plăcea mai mult, iau gândurile tale, limba ta, Inima ta și cu aceasta intenționez să mă rog, contopindu-mă toată în Voința și în Iubirea ta; întinzând brațele spre a Te îmbrățișa, îmi sprijin capul pe Inima ta și încep.

Rugăciunea de Mulțumire

Preaiubitul meu Isus, Tu m-ai chemat, în această *Oră* a pătimirii tale, să te însoțesc iar eu am venit. Mi se pare că te văd neliniștit și îndurerat, rugându-te, reparând și pătimind și, cu cele mai dulci și clare cuvinte, invocând mântuirea sufletelor. Am încercat să te urmez în totul iar acum, trebuind să te las pentru a mă întoarce la ocupațiile mele obișnuite, simt datoria de a-Ți spune un *Mulțumesc* și un *Te binecuvântează*. Da, o Isuse, *Mulțumesc* Ți-l repet de mii și mii de ori, Te laud și binecuvântează pentru tot ce ai făcut și pățimit pentru mine și pentru toți. *Mulțumesc* și *Te binecuvântează* pentru fiecare picătură de Sânge pe care ai vărsat-o, pentru fiecare respirație a ta, fiecare bătaie a inimii, pas, cuvânt, privire și pentru fiecare mahnire și jicnire pe care le-ai suportat. Pentru toate, o Isuse al meu, intenționez să te însemnez cu un *Mulțumesc* și un *Te binecuvântează*. O Isuse, fă ca toată ființa mea să îți trimită un val continuu de mulțumiri și binecuvântări, în așa fel încât să atrag asupra mea și a tuturor valul binecuvântărilor tale!

Deh, o Isuse, strânge-mă la Inima ta cu preasfintele tale mâini și însemnează fiecare părticică a ființei mele cu al tău *Te binecuvântează*, pentru a face ca de la mine să nu poată ieși nimic altceva decât un imn continuu către Tine! De aceea rămân în Tine, pentru a te urma în ceea ce vei face; mai mult, vei lucra Tu însuși pentru mine. Iar eu, încă de pe acum, las gândurile mele în Tine pentru a te apăra de dușmanii tăi, respirația ca un cortegiu și însoțitor, bătăile inimii pentru a-Ți spune mereu *Te iubesc* și pentru a înlocui iubirea pe care alții nu Ți-o dau; picăturile sângelui meu, pentru a repara și pentru a-Ți da înapoi stima și onorurile pe care Ți le iau dușmanii tăi cu insultele, scuipatul, palmele și las întreaga mea ființă ca străjer.

Dulcea mea Iubire, deși trebuie să mă întorc la ocupațiile mele, rămân în Inima ta; mi-e teamă să ies. Mă vei ține în Tine, nu-i așa? Bătăile inimilor noastre se vor auzi unele pe altele și se vor contopi împreună, în așa fel încât îmi vor da viață, iubire, strânsă unire de nedespărțit cu Tine. Isuse al Meu, dacă vezi că sunt pe cale să mă pierzi, bătăile inimii tale să le accelereze pe ale mele, mâinile tale să mă strângă mai puternic în Inima ta, ochii tăi să mă privească și să îmi arunce săgeți de foc, pentru ca, simțindu-te, să mă las imediat atrasă în unirea cu Tine.

Deh, Isuse al meu! Dăruiește-mi sărutul Iubirii Divine, îmbrățișează-mă și binecuvântează-mă; eu Te sărut în preadulcea ta Inimă și rămân în Tine.

PRIMA ORĂ

De la 5 la 6 după amiază

Isus își ia rămas bun de la Preasfânta sa Mamă

(Rugăciunea de Pregătire)

O Cerească Mamă, ceasul despărțirii sosește în grabă, iar eu vin la Tine. O Mamă, dăruiește-mi iubirea ta și actele tale reparatoare, dăruiește-mi durerea ta, pentru că, împreună cu Tine, vreau să urmez pas cu pas pe adoratul Isus.

Iată că vine Isus, iar Tu, cu sufletul preaplin de iubire, Îi alergi în întâmpinare și, văzându-l atât de palid și trist, Inima Ți se strânge de durere, puterile te părăsesc și ești gata să-i cazi la picioare.

O dulcea mea Mamă, știi de ce a venit la Tine adoratul Isus? Ah, El a venit pentru a-și lua rămas bun, pentru a-ți spune ultimul cuvânt, pentru a primi ultima îmbrățișare! O Mamă, mă strâng la pieptul Tău, cu toată tandrețea de care e în stare sărmana mea inimă, pentru ca, strânsă și legată de Tine, să pot primi și eu îmbrățișările adoratului Isus. Oare mă vei disprețui, sau poate, pentru Inima ta, nu e o consolare să ai un suflet alături de Tine, cu care să împarți suferințele, afecțiunea, actele reparatoare?

O Isuse, în această oră, atât de sfâșietoare pentru tandra ta Inimă, Tu ne înveți ascultarea cu respect și iubitoare față de Mama ta! Ce dulce armonie circulă între Tine și Maria! Ce farmec dulce de iubire urcă până la tronul Celui Veșnic și se răspândește spre mântuirea tuturor creaturilor de pe pământ!

O Cereasca mea Mamă, știi ce vrea de la Tine adoratul Isus? Nimic altceva decât ultima binecuvântare. E adevărat că fiecare părticică a ființei tale nu emană altceva decât binecuvântări și laude adresate Creatorului tău; însă Isus, luându-și rămas bun de la Tine, vrea să audă suavul cuvânt: *Te binecuvântează, Fiule*; iar acel *Te binecuvântează* anulează toate blestemele pe care le aude și coboară lin și suav spre Inima sa; și, asemenea unui scud împotriva tuturor jicnirilor, Isus vrea acest *Te binecuvântează* al tău.

Mă unesc și eu cu Tine, o blândă Mamă: pe aripile vânturilor vreau să colind Cerul, pentru a-i cere Tatălui, Duhului Sfânt, tuturor Îngerilor, un *Te binecuvântează* pentru Isus, pentru ca, mergând la El, să-Îi pot duce binecuvântările lor. Iar aici, pe pământ, vreau să merg la toate creaturile și să cer din partea fiecărei buze, din partea fiecărei băți a inimii, din partea fiecărui pas, a fiecărei respirații, a fiecărei priviri, a fiecărui gând, binecuvântări și laude pentru Isus; iar dacă nimeni nu va vrea să mi le dea, intenționez să le dau eu în locul lor.

O blândă Mamă, după ce m-am învățat încoace și încolo pentru a cere Triadei Preasfinte, Îngerilor, tuturor creaturilor, luminii soarelui, parfumului florilor, undelor mării, fiecărei adieri de vânt, fiecărei scânteii de foc, fiecărei frunze care se mișcă, licăririlor stelelor, fiecărei mișcări a naturii un *Te binecuvântează*, vin la Tine și, împreună cu ale tale, pun binecuvântările mele.

Dulcea mea Mamă, văd că primești alinare și ușurare și îi oferi lui Isus binecuvântările mele, ca reparare a înjurăturilor și blestemelor pe care le primește din partea creaturilor. Însă, în timp ce eu îți ofer totul, aud vocea ta tremurândă care spune: "Fiule, binecuvântează-mă și pe mine!"

O dulcea mea Iubire, binecuvântează-mă și pe mine împreună cu Mama ta: binecuvântează gândurile mele, inima mea, mâinile mele, pașii mei, faptele mele și, împreună cu Mama ta, toate creaturile.

O Măicuța mea, în timp ce privești țintă Chipul îndureratului Isus, palid și trist, sfâșietor, îți amintești durerile pe care, nu peste mult timp, El va trebui să le sufere. Prevezi Chipul acoperit de scuipat și Îl binecuvântezi; Capul străpuns de spini, ochii legați, Trupul sfâșiat de biciuire, mâinile și picioarele găurite de cuie și, oriunde se îndreaptă, Tu îl urmezi cu binecuvântările tale; împreună cu Tine, Îl urmez și eu. Atunci când Isus va fi lovit de bice, străpuns de cuie, palmuit, încoronat cu spini, peste tot va găsi împreună cu al tău și al meu *Te binecuvântează*.

O Isuse, o Mamă, vă compățimesc; durerea voastră în aceste ultime clipe este imensă; Inima Unuia pare să sfâșie Inima Celuilalt. O Mamă, smulge inima mea de pe pământ și leag-o strâns de Isus, pentru ca, strânsă de El, să poată participa la durerile tale. Iar, în timp ce vă strângeți, vă îmbrățișați, vă aruncați ultimele priviri, ultimele sărutări, stând eu între cele două Inimi ale voastre, să pot primi ultimele voastre sărutări, ultimele voastre îmbrățișări. Nu vedeți că nu pot sta fără Voi, în ciuda mizeriei și a răcelii mele?

Isuse, Mamă, țineți-mă strânsă de voi, dați-mi iubirea voastră, Voința voastră, săgetați sărmana mea inimă, strângeți-mă în brațele voastre. Împreună cu Tine, o blândă Mamă, vreau să îl urmez pas cu pas pe adoratul Isus, cu intenția de a-i da alinare, ușurare, iubire și reparare în locul tuturor.

O Isuse, împreună cu Mama ta Îți sărut piciorul stâng, rugându-Te să mă ierți, împreună cu toate creaturile, pentru toate momentele în care nu am pășit spre Dumnezeu.

Sărut piciorul Tău drept: iartă-mi, mie și tuturor, fiecare moment în care nu am urmat perfecțiunea pe care Tu ai vrut-o din partea noastră.

Îți sărut mâna stângă: transmite-ne curăția ta.

Sărut mâna ta dreaptă: binecuvântează fiecare bătaie a inimii mele, fiecare gând, iubire pentru ca, primind valoarea binecuvântării tale, toate să se sfințească; iar, împreună cu mine, binecuvântează toate creaturile și pecetluiește mântuirea sufletelor lor cu binecuvântarea ta.

O Isuse, împreună cu Mama ta, Te îmbrățișez și, sărutându-ți Inima, Te rog să pui inima mea între cele două Inimi ale voastre, ca să se hrănească în mod continuu din iubirea voastră, din durerile voastre, din însăși afecțiunea și dorințele voastre, din însăși Viața voastră.

Meditații și Aplicații

Isus, înainte de a-și începe pătimirea, merge la Mama sa, pentru a-i cere binecuvântarea. În acest gest, Isus ne învață supunerea, nu numai exterioară, ci și interioară, pe care trebuie să o avem pentru a putea corespunde insuflărilor harului. Uneori nu suntem gata să urmăm o inspirație bună, fie pentru că suntem împiedicați de mândrie, căreia i se alătură ispita, fie din respect uman, fie pentru a nu ne supune pe noi înșine unei sfinte violențe.

Însă respingerea inspirației bune, de a exersa o virtute, de a face un act de virtute, o faptă bună, de a practica o devoțiune, face ca Domnul să se retragă și să ne lipsească de alte inspirații bune. Însă răspunsul prompt, evlavios și prudent la sfintele insuflări ne atrage haruri și luminează mai multă.

În cazurile de îndoială, se recurge imediat și cu dreaptă intenție la marele mijloc care este rugăciunea și la sfatul onest și cinstit. În felul acesta, bunul Dumnezeu nu încetează să lumineze sufletul în urma inspirația dreaptă și îl face să crească, trăgând foloase tot mai mari din aceasta.

Faptele noastre, acțiunile noastre, rugăciunile noastre, *Orele Pătimirii*, trebuie să le facem cu aceleași intenții ale lui Isus, în Voința sa, sacrificându-ne pe noi înșine, asemenea Lui, spre slava Tatălui și pentru binele sufletelor.

Trebuie să ne dispunem în a ne sacrifica în toate din dragoste față de iubitul Isus, devenind una cu duhul său, acționând cu însuși sentimentele sale și abandonându-ne Lui, nu numai în toate durerile și împotrivirile exterioare dar, mai ales, în tot ceea ce va putea dispune înlăuntrul nostru; în felul acesta, în orice moment, vom fi gata să acceptăm orice suferință. Făcând în felul acesta, îi vom da lui Isus mici sorbituri dulci; apoi, dacă vom face toate acestea în Voința lui Dumnezeu, care conține toată dulceața, toate satisfacerea în mod nemăsurat, noi îi vom da lui Isus vaste sorbituri dulci, în așa fel încât vom potoli intoxicarea pe care I-o provoacă faptele și vom mângâia Dumnezeiasca sa Inimă.

Înainte de a începe orice acțiune, să invocăm mereu binecuvântarea lui Dumnezeu, pentru a face ca faptele noastre să fie atinse de către divinitate și să atragă asupra noastră, și nu numai, ci asupra tuturor creaturilor, binecuvântările sale.

*

Isuse al meu, binecuvântarea ta să meargă înaintea mea, să mă însoțească și să mă urmeze, pentru ca, tot ceea ce fac, să poarte amprenta lui *Te binecuvântează* din partea Ta.

(Rugăciunea de Mulțumire)

Isus înainte de Pătimire a vrut să își binecuvânteze Mama

Din Volumul 12 în data 28 noiembrie 1920

[Luisa spune:]

Mă gândeam la momentul în care dulcele meu Isus, pentru a începe dureroasa sa Pătimire, a vrut să mergă la Mama sa pentru a-i cere binecuvântarea, iar binecuvântatul Isus mi-a spus:

”Fiica mea, cât de multe spune acest mister! Eu am vrut să merg să cer binecuvântarea Mamei mele pentru a-i da posibilitatea ca și Ea să Îmi ceară binecuvântarea; prea multe erau durerile pe care trebuia să le suporte și era drept ca binecuvântarea mea să o întărească; este un obicei al meu ca, atunci când vreau să dau, mai întâi să cer. Iar Mama M-a înțeles imediat, așa încât nu M-a binecuvântat până nu Mi-a cerut binecuvântarea și, după ce a primit binecuvântarea Mea, M-a binecuvântat Ea.

Dar nu e totul: pentru a crea universul, am spus Fiat și, numai cu Fiat, am pus din nou în ordine cerul și pământul; când am creat omul, suflarea mea atotputernică i-a dat viață. Înainte de a începe Pătimirea mea am vrut, cu cuvântul meu atotputernic și creator, să-mi binecuvânteze Mama, însă nu o binecuvântam numai pe ea.

În Mama mea, binecuvântam toate creaturile, Ea a avut prioritate în toate și, în Ea, i-am binecuvântat pe toți, împreună cu fiecare gând, faptă, cuvânt, etc. Am binecuvântat fiecare lucru necesar creaturii, așa cum Fiat-ul meu atotputernic a creat soarele iar acest soare, care, fără să scadă în lumină și în căldură, există pentru toți și pentru fiecare muritor, își urmează cursul; tot așa și cuvântul meu creator, binecuvântând, rămânea un act de binecuvântare pentru totdeauna, fără a înceta vreodată să binecuvânteze, așa cum niciodată soarele nu va înceta să dăruiască lumina sa tuturor creaturilor.

Dar încă nu e totul: cu binecuvântarea mea am vrut să reînnoiesc meritele Facerii, am vrut să îl chem pe Tatăl meu Ceresc să binecuvânteze, pentru a comunica creaturii puterea, am vrut să binecuvânteze în numele meu și al Duhului Sfânt, pentru a transmite Înțelepciunea și Iubirea și, în felul acesta, să reînnoiesc memoria, intelectul și voința creaturii, făcând-o din nou suverană peste toate. Să știi însă că, atunci când dau, vreau să primesc, iar iubita mea Mama a înțeles asta și imediat m-a binecuvântat, nu numai pentru Ea însăși ci în numele tuturor.

Oh! Dacă ar putea vedea toți această binecuvântare a mea, ar simți-o în apa pe care o beau, în focul care îi încălzește, în mâncarea pe care o consumă, în durerea pe care o simt, în suspinele rugăciunii, în remușcarea vinovăției, în abandonarea creaturilor, ar simți în toate cuvântul meu creator, care le spune (dar din păcate nu este auzit): ”Te binecuvânteze în numele Tatălui, al Meu Fiul, și al Duhului Sfânt; te binecuvânteze pentru a te ajuta, pentru a te apăra, pentru a te ierta, pentru a te încuraja; te binecuvânteze pentru a te face sfânt”. Iar creatura ar face ecou binecuvântărilor mele, binecuvântându-mă la rândul său în toate; acestea sunt urmările binecuvântării mele, în care Biserica mea, îndrumată de Mine, Îmi face ecou și, aproape în toate circumstanțele, în administrarea Sacramentelor, dar nu numai acolo, dăruiește binecuvântarea sa”.

ORA A DOUA

De la 6 la 7 după amiază

Isus se desparte de Preasfânta sa Mamă și se îndreaptă către Cenacol

(Rugăciunea de Pregătire)

Isuse al meu demn de adorație, în timp ce am luat parte împreună cu tine la durerile tale și la cele ale îndureratei Mame, văd că Te hotărăști să pleci pentru a Te îndrepta acolo unde Voința Tatălui Te cheamă. E atât de mare iubirea între fiu și Mamă încât vă face de nedespărțit, de aceea te lași în Inima Mamei, iar Regina și dulcea Mamă se așează în a Ta, altfel V-ar fi imposibil să vă despărțiți. Însă, după aceea, binecuvântându-vă reciproc, Tu îi dai ultima sărutare pentru a o întări în cumplitele dureri pe care le trăiește, Îi dai ultimul adio și pleci.

Însă Chipul Tău palid, buzele tale tremurânde, vocea ta sufocată, ca și cum ai începe să plângi când îți iei rămas bun, ah, totul îmi spune cât de mult o iubești și suferi lăsând-o în urmă! Însă pentru a împlini Voința Tatălui, cu Inimile voastre contopite una în cealaltă, Vă supuneți întru totul, vrând să reparați pentru toți cei care, pentru a nu învinge ispitele din partea rudelor și a prietenilor, precum legăturile și atașamentele chiar legitime și sfinte, nu au grijă să împlinescă Voința Sfânta a lui Dumnezeu și să corespundă stării de sfințenie la care îi cheamă Dumnezeu. Cât de mare nu este durerea pe care Ti-o provoacă aceste suflete atunci când resping din inima lor iubirea pe care vrei să le-o dai, pentru a se mulțumi cu iubirea creaturilor!

Iubitul meu Isus, în timp ce repar împreună cu Tine, permite-mi să rămân cu Mama ta pentru a o alina și a o susține în timp ce Tu pleci; apoi voi accelera pașii pentru a te ajunge din urmă. Dar, cu toată durerea mea, văd că neliniștita mea Mamă tremură iar durerea este atât de puternică încât, în timp ce încearcă să îi spună "Adio" Fiului, vocea îi moare pe buze și nu mai poate scoate nici un cuvânt, aproape se prăbușește iar în leșinul său de iubire spune:

"Fiul meu, Fiul meu, Te binecuvântează! Ce despărțire amară, crudă mai mult decât orice moarte!"

Însă durerea o împiedică din nou să vorbească și o amuțește.

Neconsolată Regină, lasă-mă să Te sprijin, să Îți șterg lacrimile și să Te compătimesc în amara ta durere. Maică a mea, nu Te voi lăsa singură, iar Tu ia-mă cu Tine; învață-mă, în acest timp atât de dureros pentru Tine și pentru Isus, ceea ce trebuie să fac, cum trebuie să Îl apăr, cum să am grijă de El și să Îl alin și, dacă trebuie, să îmi dau viața pentru a o apăra pe a lui. Nu, nu mă voi mișca de sub mantia ta; când îmi vei face semn, voi zbura la Isus și Îi voi duce iubirea ta, afecțiunea ta, sărutările tale împreună cu ale mele le voi pune în fiecare rană, în fiecare picătură a Sângelui său, în fiecare suferință și jicnire, pentru ca, simțind sărutările și iubirea Mamei în fiecare rană, suferințele lui să fie îndulcite. Apoi mă voi întoarce sub mantia ta, aducându-ți sărutările sale, pentru a alina Inima ta străpunsă.

Maica mea, îmi bate inima, vreau să merg la Isus; iar, în timp ce sărut mâinile tale de mamă, Tu binecuvântează-mă, așa cum l-ai binecuvântat pe Isus și îngăduie-mi să merg la El.

Dulcele meu Isus, iubirea îmi indică pașii tăi și Te ajung din urmă, în timp ce mergi pe străzile din Ierusalim împreună cu iubiții tăi ucenici. Te privesc și Te văd încă palid, aud vocea ta da, blândă, însă încordată, într-atât încât sfășie inima ucenicilor tăi, care sunt tulburați.

"E ultima dată", Tu spui, "când străbat aceste străzi Eu însumi singur; mâine le voi străbate legat, târât, printre mii de jicniri".

Și indicând locurile în care vei fi cel mai mult înjosit și chinuit, continui să spui: "Viața mea ajunge la asfințit aici pe pământ, așa cum soarele apune, iar mâine la ora aceasta nu voi mai fi. Însă, ca soarele, voi învia a treia zi".

La cuvintele tale, apostolii devin mâhniți și tăcuți, nu știu ce să răspundă. Însă tu adaugi:

"Curaj, nu vă lăsați răpuși, Eu nu vă voi lăsa, voi fi mereu cu voi; însă este nevoie ca Eu să mor pentru binele vostru".

Spunând acestea, ești mișcat, însă cu voce tremurândă continui să îi înveți. Și, înainte de a Te închide în Cenacol, privești soarele care apune, așa cum stă să apună viața ta, oferi pașii tăi pentru aceia care se află la apusul vieții și le dai harul să apună în Tine, reparând pentru aceia care, în ciuda neplăcerilor și înșelăciunilor vieții, se încăpățânează în a Ți se preda.

Apoi privești din nou Ierusalimul, centrul tuturor minunilor tale și privilegiu ale Inimii tale, care, în schimb, deja Îți pregătește crucea, ascuțind cuiele, pentru a duce la bun sfârșit uciderea divinității, iar Tu

tremuri, Ți se rupe Inima și plângi distrugerea lui. Cu aceasta repari pentru atâtea suflete consacrate Ție pe care, cu atâta grijă, căutai să le formezi ca purtătoare ale iubirii tale, iar acestea, nerecunoscătoare și necorespunzătoare, Te fac să pătimești mai multă amărăciune. Vreau să repar împreună cu Tine, pentru a îndulci sfâșierea Inimii tale.

Însă văd că te îngrozești la vederea Ierusalimului și, schimbând privirea, intri în Cenacol. Iubirea mea, strânge-mă la Inima ta, pentru ca să îmi însușesc mânia ei, pentru a le oferi împreună cu Tine, iar Tu privește cu milă sufletul meu și, vărsând în el iubirea ta, binecuvântează-mă.

Meditații și Aplicații

Isus, cu promptitudine, se desparte de Preasfânta sa Mamă, chiar dacă Inima sa tandră suferă o ruptură. Suntem noi gata până într-acolo încât să sacrificăm, pentru a împlini voința divină, legăturile de dragoste cele mai legitime și sfinte? (Să ne examinăm mai ales în situația îndepărtării de la prezența divină sau de față cu devoțiunea sensibilă).

Isus, făcând ultimii pași, nu i-a făcut în gol; glorifică în ei pe Tatăl și cerea mântuirea sufletelor. În pașii noștri trebuie să punem aceleași intenții pe care le punea Isus, adică, să ne sacrificăm pentru slava Tatălui și pentru binele sufletelor. Mai mult decât atât, trebuie să ne imaginăm să punem pașii noștri în aceia ai lui Isus Cristos. Iar cum Isus nu-i punea în gol, ci cuprindea în pașii săi pe aceia ale creaturilor, reparând toți pașii plini de răutate, pentru a da Tatălui slava cuvenită și viața tuturor pașilor răutăcioși ale creaturilor, ca să poată umbla pe calea binelui, tot așa vom face și noi, punând pașii noștri în aceia ai lui Isus Cristos, cu însăși intențiile sale. Pe stradă mergem cu modestie, interiorizați, în așa fel încât să fim un exemplu pentru alții?

În timp ce îndureratul Isus pășea, adresa din când în când câte un cuvânt apostolilor, vorbind lor de Pătımirea lui iminentă. În discursurile noastre ce spunem? Atunci când ni se oferă ocazia, vorbim despre Pătımirea Divinului Mântuitor?

Iubitorul Isus, văzând apostolii triști și descurajați, încerca să îi întărească. În vorbirea noastră, ne punem intenția de a-l ușura pe Isus Cristos? Ne străduim să vorbim în Voința lui Dumnezeu, insuflând altora duhul lui Isus Cristos?

Isus merge la Cenacol. Gândurile, tot ce îndrăgim, bătăile inimii, rugăciunile, faptele, mâncarea, munca, trebuie să le închidem în Inima lui Isus Cristos, în actul de împlinire și, făcând în felul acesta, acțiunile noastre vor lua atitudinea divină. Însă, fiind greu să păstrăm mereu această atitudine divină, întrucât sufletul cu greu poate contopi în mod continuu în El faptele sale, poate compensa cu atitudinea bunăvoinței sale, iar Isus va fi așa de mulțumit încât va deveni păzitor neadormit al oricărui gând, oricărui cuvânt, oricărei bătăi a inimii; și le va pune ca alai înăuntru și în afara Sa, privindu-le cu multă iubire, ca rod al bunăvoinței creaturii.

Iar când sufletul, contopindu-se cu El, face faptele sale imediate cu Isus, bunul Isus Se va simți atât de atras de acest suflet, încât va face cu el ceea ce acesta împlinește și va transforma în divine toate faptele creaturii. Toate acestea sunt efectele bunătații lui Dumnezeu, care ține cont de toate și premiază totul, chiar și o mică faptă în Voința Divină, pentru ca creatura să nu rămână păgubită cu nimic.

*

O Viața mea și Totul meu, pașii tăi să îmi îndrepte pe ai mei și, în timp ce calc pe pământ, fă ca pașii mei să fie în Cer.

(Rugăciunea de Mulțumire)

ORA A TREIA

De la 7 la 8 seara

Cina Legală

(Rugăciunea de Pregătire)

O Isuse, ajungi deja în Cenacol împreună cu iubiții tăi ucenici și Te așezi la masă cu ei. Câtă blândețe, câtă bunăvoință nu arăți în întreaga ta Persoană, înjosindu-te pentru a lua ultima cină materială! Totul este iubire în Tine. În acest fapt Tu nu repari numai păcatele de lăcomie, ci stabilești și sfințirea hranei iar, așa cum aceasta se transformă în putere, în același mod stabilești sfințenia chiar și în lucrurile cele mai neînsemnate și mai obișnuite.

Isuse, Viața mea, privirea ta blândă și pătrunzătoare pare să scruteze toți Apostolii și, chiar și în faptul de a se hrăni, Inima ta este străpunsă, văzându-i pe dragii tăi Apostoli slabi și istoviți, în special pe perfidul Iuda care a pus deja piciorul în iad. Iar Tu, din adâncul Inimii, spui cu amărăciune: ”La ce folosește Sângele meu? Iată, un suflet căruia I-am făcut atâta bine, este pierdut!”

Cu ochii Tăi scilipitori de lumină și de iubire îl privești, ca și cum ai vrea să-i dai de înțeles gravitatea răului care este pe cale să-l înfăptuiască. Însă suprema ta iubire Te face să suporti această durere și nu o arăți nici măcar iubiților tăi ucenici.

În timp ce ești cuprins de durere pentru Iuda, Inima Ta se umple de bucurie văzând la stânga Ta pe ucenicul preaiubit, Ioan, încât, neputând să mai reții iubirea, atrăgându-l cu blândețe spre Tine, îl lași să-și sprijine capul pe Inima ta, făcându-l să guste raiul anticipat. În această măreață oră, în cei doi ucenici, sunt reprezentate cele două popoare, păcătosul și alesul: păcătosul în Iuda, care simte deja iadul în inimă; alesul în Ioan, care se odihnește și se bucură în Tine.

O dulcele meu Bine, mă pun și eu lângă Tine și, împreună cu iubitul tău ucenic, vreau să îmi sprijin capul obosit pe Inima Ta adorabilă, Te rog să mă faci să simt, încă de pe acest pământ, delicia Cerului, astfel încât pământul să nu mai fie pentru mine Pământ ci Cer, răpită de dulcea armonie a Inimii tale. Însă, în acele preadulci și divine armonii, simt că îți scapă bătăi dureroase; sunt pentru sufletele pierdute! O Isuse, nu permite ca noi suflete să se piardă! Fă ca bătaia Inimii tale, scurgându-se într-a lor, să le facă să audă bătăile vieții Cerului, așa cum le-a auzit preaiubitul tău ucenic Ioan și, fiind acestea atrase de blândețea și suavitatea iubirii tale, să poată toate să Ți se predea.

O Isuse, în timp ce rămân în Inima ta, dă-mi și mie hrană, cum ai dat-o apostolilor: hrana dragostei, hrana divinului tău cuvânt, hrana Voinței Divine. O Isuse al meu, nu-mi refuza niciodată această hrană pe care Tu însuși dorești să-mi dăruiești, așa fel încât să formezi în mine viața ta.

Dulcele meu Bine, în timp ce Ți stau alături, văd că hrana pe care o consumi împreună cu ucenicii tăi iubiți nu este altceva decât un miel. Acesta este mielul simbolic; așa cum în acest miel nu rămâne lichidul vital din cauza puterii focului, tot așa Tu, Mielul mistic, care trebuie să Te consumi în întregime pentru creaturi prin puterea iubirii, nu vei păstra nici o picătură de Sânge pentru Tine, vărsându-l tot din iubire pentru noi. O Isuse, Tu nu faci nimic care să nu reprezinte pe viu dureroasa Ta Pătimire, pe care o ai mereu în minte, în Inimă, în toate; acest fapt mă învață că, dacă și eu voi purta mereu în minte și în inimă gândul Pătimirii tale, Tu nu îmi vei refuza hrana iubirii tale. Cât de mult Ți mulțumesc!

O Isuse al meu, nu Ți scapă nici un fapt care să nu mă privească și care nu mi-ar procura un bine special. De aceea, te rog ca Pătimirea ta să fie mereu în mintea mea, în inima mea, în privirile mele, în pașii mei, în suferințele mele, pentru ca oriunde m-aș întoarce înăuntru sau în afara mea, să te găsesc pe Tine mereu prezent; dăruiește-mi harul ca eu să nu uit niciodată ceea ce ai făcut și pățimit pentru mine. Acesta să fie magnetul meu care, atrăgând întreaga mea ființă către Tine, să nu mă lase să mă îndepărtez de Tine.

Meditații și Aplicații

Înainte de a mânca, să ne unim intențiile cu acelea ale iubitului și bunului nostru Isus, imaginându-ne că avem în gura noastră, gura lui Isus, și să mișcăm limba și obrajii noștri împreună cu ai săi. Făcând în felul acesta, nu numai că vom atrage în noi viața lui Isus Cristos, ci ne vom și uni cu El pentru a da Tatălui slava,

lauda, iubirea, mulțumirea, repararea completă datorată creaturilor, pe care bunul Isus o împlinea în actul de a mânca.

De asemenea, să ne imaginăm că stăm la masă lângă Isus Cristos, acum să îl privim, acum să îl rugăm să își împartă o bucăciță cu noi, acum să sărutăm o fâșie din veșmântul său, acum să contemplăm mișcarea buzelor sale, a ochilor săi albaștri, acum să notăm brusca întunecare a preaiubitului său Chip, când prevede atât de multă nerecunoștință umană.

Așa cum iubitul Isus, în timpul cinei, vorbea despre Pătimirea sa, tot așa și noi, mâncând, vom reflecta asupra modului în care am făcut *Orele Pătimirii*. Îngerii sunt numai ochi și urechi pentru a putea aduna rugăciunile noastre, reparările noastre și a le purta înaintea Tatălui pentru a micșora, în vreun fel, îndreptățita sa indignare pentru atât de multele jicniri pe care le primește din partea creaturilor, așa cum le purtau atunci când Isus al nostru locuia pe pământ. Dar noi, putem spună că, atunci când ne rugăm, Îngerii sunt mulțumiți, suntem reculeși, respectuoși, în așa fel încât aceștia să poată purta în Cer, cu bucurie, rugăciunile noastre așa cum le purtau pe cele ale lui Isus, sau sunt întristați?

În timp ce îndureratul Isus mânca, a fost străpuns văzând pierderea lui Iuda, iar în Iuda vedea toate sufletele care urmau să se piardă; iar cum pierderea sufletelor era cea mai mare dintre durerile sale, neputând să o suporte, l-a tras la Sine pe Ioan pentru a primi alinare. În acest fel noi Îi vom sta aproape, asemenea lui Ioan, mereu în preajmă, compătîmîndu-l în durerile sale, alinându-l și oferindu-i odihnă în inima noastră. Durerea lui va deveni durerea noastră, ne vom identifica cu El, în felul acesta vom simți bătăile Inimii Divine, rănite din cauza pierderii sufletelor. Noi îi vom da bătăile inimii noastre pentru a îndepărta acele dureri iar, în locul lor, vom pune sufletele care vor să se piardă pentru ca acestea să se întoarcă și să se mântuiască.

Fiecare bătaie a Inimii lui Isus este un *te iubesc* care răsună în toate bătăile inimilor creaturilor și care ar vrea să le închidă pe toate în Inima sa, pentru a avea în schimb bătăile inimilor acestora; însă iubitorul Isus, nu primește aceasta din partea multora, de aceea bătăile Inimii sale rămân ca și sufocate, mahnite. Să-l rugăm pe Isus să însemneze bătăile inimii noastre cu al său *te iubesc*, pentru ca inima noastră să poată deveni viața Inimii sale care, intrând în bătăile inimilor creaturilor, să le constrângă să spună *Te iubesc Isuse!* Dimpotrivă, ne vom contopi în El iar preaiubitorul Isus ne va face să auzim al său *te iubesc*. Acest *te iubesc* este atât de imens încât umple Cerul și pământul, circulă în Sfinți, coboară în Purgator. Toate inimile creaturilor sunt atinse de acest *te iubesc*; însăși elementele simt viața nouă, în așa fel încât, cu toții, simt efectele acestuia.

Isus și în respirația sa, simte că se sufocă din cauza pierderii sufletelor; noi îi vom da respirația noastră de iubire ca să-l aline; luând respirația lui, vom atinge sufletele care se îndepărtează din brațele sale pentru a le dăruia viața respirației dumnezeiești, pentru ca, în loc să fugă, să se poată întoarce și să rămână și mai strânse de El.

Iar atunci când suferim și simțim că suntem pe cale să ne pierdem respirația, să ne gândim la Isus care conține în respirația lui respirația creaturilor. Iar El, văzând sufletele pierzându-se, simte cum i se taie respirația; să punem deci respirația noastră greoaie și mahnită în respirația lui Isus pentru a-l alina, iar cu durerea noastră să alergăm în urma păcătosului pentru a-l constrânge să se închidă în Inima lui Isus.

*

Preaiubitul meu Bine, respirația să-mi fie strigăt continuu pentru respirația fiecărei creaturi, să o constrângă să se închidă în respirația ta.

Primul cuvânt pe care iubitorul Isus l-a spus pe cruce a fost cuvântul de iertare, pentru a scuza înaintea Tatălui toate sufletele și pentru a schimba Dreptatea în Milostivire. Noi Îi vom da faptele noastre drept scuzarea păcătosului, pentru ca, înduioșat de scuzele noastre, nici un suflet să nu meargă în iad. Ne vom uni cu El pentru a străjui inimile creaturilor pentru ca nici una să nu îl jicnească. Îl vom face să reverse de iubire, acceptând fără împotrivire tot ceea ce va dispune cu noi: răceală, duritate, întuneric, neliniște, ispite, neatenții, calomnii, boli și orice altceva, pentru a-l încuraja cu privire la tot ce primește din partea creaturilor. Isus nu revarsă numai iubire asupra sufletelor ci, de multe ori, când simte răceala creaturilor, pleacă din suflet și îl face să simtă răceala sa, vărsându-se în el; iar dacă sufletul acceptă, Isus se va simți întărit pentru toată răceala creaturilor, iar această răceală va fi strajă unei alte inimi, pentru a face ca iubitorul Isus să fie iubit.

În alte momente, Isus simte împietrirea inimilor în Inima sa și, neputând să o cuprindă, vrea să o descarce și vine la noi. Atinge Inima sa de a noastră, făcându-ne părtași la durerea sa; iar noi, asumându-ne

durerea sa, vom înconjura cu ea inima păcătosului pentru a face să se înmoaie împietrirea ei și pentru a-l conduce din nou la El.

Iubitul meu Bine, suferi atât de mult pentru pierderea sufletelor iar eu din compasiune îți pun la dispoziție întreaga mea ființă; voi lua asupra mea suferințele tale și suferințele păcătoșilor și Te voi lăsa ușurat iar pe păcătos captivat de Tine.

*

O Isuse al meu, fă ca întreaga mea ființă să se topească în iubire pentru ca să poată fi o continuă alinare pentru a îndulci toate amărăciunile tale.

(Rugăciunea de Mulțumire)

ORA A PATRA De la 8 la 9 seara

Cina Euharistică

(Rugăciunea de Pregătire)

Isus s-a împărtășit pe Sine Însuși
Din Volumul 11 – 8 Septembrie 1916

[Luisa spune:]

În dimineața aceasta, după Împărtășanie, simțeam că preaiubitul meu Isus în mod special mă absorbea în întregime în Voința sa, iar eu înotam în Aceasta. Însă cine poate spune ceea ce simțeam? Nu am cuvinte să mă exprim. Isus mi-a spus:

”Fiica mea, pentru cât timp sufletul rămâne în Voința mea, poate spune că tot atât timp de viață divină trăiește pe pământ. Cât de mult îmi place când văd că sufletul intră în Voința mea pentru a trăi acolo viața divină! Mă bucur mult să văd că sufletele repetă în Voința mea ceea ce făcea Umanitatea mea în Aceasta.

Atunci când am instituit Sacramentul Euharistic și i-am împărtășit pe Apostoli, M-am împărtășit pe Mine însumi în Voința Tatălui; iar cu aceasta, nu numai că reparam totul ci și, găsind în Voința Divină imensitatea, atotvederea a toate și a tuturor, îmbrățișam pe toți, împărtășeam pe toți. Văzând că mulți nu luau parte la acest Sacrament, iar pe Tatăl ofensat că nu voiau să primească viața, am dat Tatălui satisfacția, slava ca și cum toți ar fi primit sfânta Împărtășanie, dând Tatălui, pentru fiecare, satisfacția și slava unei vieți dumnezeiești.

Și tu, primește Împărtășania în Voința mea, repetă ceea ce am făcut Eu, iar în acest fel nu numai că vei repara totul, ci Mă vei dărui pe Mine însumi tuturor, așa cum Eu aveam intenția să mă dăruiesc tuturor și Îmi vei da slavă, ca și cum cu toții s-ar fi împărtășit.

Inima mea se simte înduioșată văzând cum creatura, neputând să Îmi dea nimic al său, care să fie demn de Mine, ia lucrurile mele și le asumă, imită așa cum am făcut Eu și, pentru a-Mi fi pe plac, mi le dă. Iar Eu, în satisfacția mea, repet: Bravo, fiica mea, ai făcut exact ceea ce făceam Eu”.

Dulcea mea Iubire, greu de mulțumit în iubirea ta, văd că, în timp ce termini cina legală împreună cu iubiții tăi apostoli, Te ridici de la masă și, unit cu ei, înalți imnul de mulțumire Tatălui, pentru hrana pe care v-a dat-o, vrând să reparați cu aceasta lipsa de mulțumire din partea creaturilor pentru atâtea mijloace pe care Dumnezeu ni le dă spre susținerea vieții trupești. De aceea, o Isuse, în tot ceea ce faci, ce atingi și vezi, ai mereu pe buze cuvintele: *Îți mulțumesc Ție, o Tată*.

Și eu, Isuse, unită cu Tine, iau cuvintele de pe buzele tale și voi spune mereu și în toate: *Mulțumesc pentru mine și pentru toți*, pentru a continua repararea pentru lipsa de aducere de mulțumire.

[Isus spală picioarele Apostolilor]

O Isuse al meu, se pare că iubirea ta nu poate sta locului. Văd că îi pui să se așeze din nou pe apostolii tăi iubiți; iei un vas cu apă, Te încingi cu un ștergar alb și te prosterni la picioarele Apostolilor într-un act atât de umil, încât atrage atenția întregului Cer și îl face să rămână nemișcat. Apostolii înșiși rămân aproape fără o mișcare, văzându-te prostrat la picioarele lor. Spune-mi, Iubirea mea, ce vrei? Ce intenționezi cu acest gest atât de umil? Umilință nemaivăzută și care nu se va mai vedea!

”O fiica mea! Vreau toate sufletele și, prostrat la picioarele lor ca un sărman cerșetor, le cer, îi deranjez și, plângând, urzesc capcane ale iubirii pentru a le avea.

Vreau, prostrat la picioarele lor, cu acest vas cu apă amestecată cu lacrimile mele, să le purific de orice imperfecțiune și să le pregătesc să Mă primească în Sacrament. Îmi este atât de prețios acest gest de a Mă primi în Euharistie, încât nu vreau să încredințez acest minister Îngerilor și nici dragii mele Mame; Eu însumi vreau să purific chiar și fibrele cele mai ascunse, pentru a le predispune să primească rodul Sacramentului; iar în Apostoli pregăteam toate sufletele.

Am intenția să repar toate operele sfinte și administrarea Sacramentelor, mai ales cele făcute de preoți cu duh de mândrie, goale de duh divin și cu dezinteres. Ah, câte opere bune ajung la Mine mai mult pentru a mă înjosi, decât pentru a mă preamări! Mai mult pentru a Mă mârni, decât pentru a-Mi fi pe plac! Mai mult pentru a mă ucide, decât pentru a-Mi da viață! Acestea sunt jicnirile care Mă întristează cel mai mult. Ah, da, fiica mea! Numără toate jicnirile cele mai intime care Îmi sunt aduse și adu-Mi reparare cu însuși actele mele reparatoare; mângâie Inima mea plină de mândnire.”

O, îndureratul meu Bine, iau asupra mea viața ta și împreună cu Tine vreau să repar toate aceste jicniri. Vreau să intru în cele mai profunde ascunzișuri ale Inimii tale dumnezeiești și să repar, cu însuși Inima ta, jicnirile cele mai profunde și secrete pe care le primești din partea acelor care-Ți sunt cei mai dragi. Vreau, o Isuse al meu, să te urmez în toate și, împreună cu Tine, vreau să merg la toate sufletele care trebuie să Te primească în Euharistie, să intru în inimile lor și, împreună cu ale tale, folosesc mâinile mele pentru a le purifica. O Isuse, cu aceste lacrimi ale tale și apa cu care ai spălat picioarele apostolilor, să spălăm sufletele care trebuie să te primească; să purificăm inimile lor, aprinzându-le, să scuturăm din ele praful cu care s-au mânjit pentru ca, primindu-Te, să poți găsi în ele satisfacție în loc de mândnire.

Însă, tandrul meu Bine, în timp ce ești ocupat cu spălarea picioarelor Apostolilor, Te privesc și văd cum o altă durere Îți străpunge Preasfânta Inimă. Acești Apostoli îi reprezintă pe toți viitorii fii ai Bisericii, iar fiecare dintre ei succesiunea tuturor relexelor care vor exista în Biserică și, prin urmare, succesiunea tuturor durerilor tale. În unul slăbiciunile, în altul înșelăciunile, în acesta ipocriziile, în celălalt iubirea din interes, în Sfântul Petru lipsa de propuneri și toate jicnirile capilor Bisericii, în Sfântul Ioan jicnirile din partea tuturor celor mai de încredere, în Iuda cei care vor apostazia cu toată succesiunea relexelor nemăsurate pe care aceștia le vor comite. Inima ta e sufocată de durere și de iubire, într-atât de mult încât, neputând suporta, Te oprești la picioarele fiecăruia dintre Apostoli și plângi, te rogi și repari fiecare dintre aceste jicniri și stabilești pentru toți remediul potrivit.

Isuse al meu, mă unesc Ție, fac din rugăciunile Tale rugăciunile mele, din reparările tale, reparările mele și din remediile tale, remediile mele pentru fiecare suflet. Vreau să amestec lacrimile mele cu ale tale, pentru ca Tu să nu fii niciodată singur ci să mă ai mereu cu Tine, pentru a împărți împreună durerile tale.

În timp ce treci de la unul la altul pentru a spăla picioarele Apostolilor dulcea mea Iubire, văd că ai ajuns deja la picioarele lui Iuda. Îți simt respirația găfâitoare. Văd nu numai că plângi ci și sughiți; iar în timp ce speli acele picioare, le săruți, Ți le strângi la Inimă. Neputând vorbi, deoarece ai vocea sufocată de plâns, îl privești cu acei ochi umflați de lacrimi și îi spui din Inimă:

”Fiul meu, deh, te rog, cu vocea lacrimilor, nu te du în iad! Dă-mi sufletul tău pe care ti-l cer prostrat la picioarele tale. Spune-mi, vrei? Ce-mi ceri în schimb? Îți voi da totul, numai să nu te pierd. Scutește-mă de această durere pe Mine, Dumnezeuul tău!”

Și din nou strângi acele picioare la Inima ta; însă văzând împietrirea lui Iuda, Inima ta este încătușată, iubirea Ta te sufocă și aproape că leșini. Inima și Viața mea, permite-mi să Te susțin cu brațele mele. Înțeleg că acestea sunt strategiile tale pline de iubire, pe care le folosești cu fiecare păcătos încăpățânat.

Deh, te rog, Inima mea, în timp ce te compătimesc și repar jicnirile pe care le primești de la sufletele care se încăpățânează în a nu vrea să se convertească, să înconjurăm împreună pământul, iar acolo unde sunt păcătoși încăpățânați, să le dăruim lacrimile tale cele mai iubitoare, sărutările și îmbrățișările tale cele mai pline de iubire, pentru a-i înlănțui cu Tine, în așa fel încât să nu mai poată să-ți scape, iar în felul acesta să te împrăpătezi în urma durerii provocate de pierderea lui Iuda.

[**Instituirea Sfintei Împărtășanii**]

Isuse al meu, bucuria și deliciul meu, văd cum iubirea ta aleargă și foarte repede aleargă. Te ridici, îndurerat cum ești și aproape că alergi la altar, unde sunt pregătite pâinea și vinul pentru consacrare. Te văd, Inima mea, că Îți schimbi înfățișarea cu una nouă, nemaivăzută. Persoana Ta dumnezeiască ia un aspect duios, iubitor, afectuos: ochii tăi strălucesc de o lumină mai puternică decât cea a soarelui; Chipul tău roz este strălucitor, buzele tale surzătoare și arzătoare de iubire; mâinile tale creatoare adoptă un comportament creator. Te văd, Iubirea mea, Dumnezeirea apare ca și cum s-ar revărsa din Umanitate.

Inima și Viața mea, Isuse, acest aspect al tău nemaivăzut atrage atenția tuturor Apostolilor: sunt atrași ca de un dulce descântec și nu îndrăznesc nici măcar să sufle. Dulcea Mamă aleargă în duh la picioarele altarului pentru a se bucura din plin de minunățiile iubirii tale. Îngerii coboară din Cer și se întrebă între ei: ”Ce se întâmplă? Ce se întâmplă? Sunt adevărate nebunii, adevărate excese: un Dumnezeu care creează, nu cerul sau pământul, ci pe Sine însuși. Și unde? În materia josnică, cuprinsă în puțină pâine și puțin vin!”

Însă, în timp ce toți sunt în jurul Tău, o Iubire de nepotolit, văd că iei pâinea în mâini, o oferi Tatălui și aud vocea ta suavă care spune:

”Tată Sfânt, să-Ți fie aduse mulțumiri Ție, care îl ascuți mereu pe Fiul tău. Părinte Sfânt, fii cu mine. Tu, într-o zi, M-ai trimis din Cer pe pământ să mă întrupez în sânul Mamei mele, pentru a veni să îi salvez pe fii noștri; acum permite-mi să Mă întrupez în fiecare ostie, pentru a continua mântuirea lor și pentru a fi viața fiecăruia dintre fii mei. Vezi, o Tată: rămân puține ore din viața mea. Cine se va indura să îmi lase fii singuri și orfani? Mulți sunt dușmanii lor, întunericul, patimile, slăbiciunile la care sunt supuși. Cine îi va ajuta? Deh! Te implor să rămân în fiecare ostie, pentru a fi viața fiecăruia și pentru a pune pe fugă dușmanii, pentru a le fi lumină, putere, ajutor în toate. Altfel unde vor merge? Cine îi va ajuta? Faptele noastre sunt veșnice, iubirea mea nu poate rezista; nu pot, nici nu vreau să-i las singuri pe fii mei”.

Tatăl se înmoaie la vocea tandră și afectuoasă a Fiului. Coboară din Cer; este deja pe altar iar, unit cu Duhul Sfânt, participă la acțiunea Fiului. Isus, cu voce sonoră și emoționată, pronunță cuvintele consacării și, fără a se îndepărta de Sine însuși, se creează pe Sine însuși în acea pâine și acel vin.

Apoi îi împărtășești pe Apostolii tăi; și cred că nu ai lipsit-o pe Mama noastră Cerească de a te primi. Ah, o Isuse! Cerurile se închină și toți îți trimit un act de adorație în noua ta stare de profundă înjosire.

Însă, o dulce Isuse, în timp ce iubirea ta este mulțumită și satisfăcută, neputând să facă mai mult, văd, o Binele meu, pe acest altar, toate Ostiile consacrate care se vor repeta până la sfârșitul veacurilor și, în fiecare Ostie, înșirată toată dureroasa ta Pătimire, în așa fel încât creaturile, pentru excesul iubirii tale, Îți pregătesc excese de nerecunoștință și enorme crime. Dar eu, Inimă a inimii mele, vreau să fiu mereu cu Tine în fiecare tabernacol, în toate pixidele și în fiecare Ostie consacrată care va exista până la sfârșitul lumii și să exprim actele mele de reparație, în funcție de jicnirile pe care le primești.

O Isuse, Te contemplan în Ostia sfântă și, ca și cum te-aș vedea în adorabila ta Persoană, sărut fruntea ta maiestooasă dar, sărutându-te, simt înțepătura spinilor. O Isuse al meu, în această Ostie sfântă câte creaturi nu te scutesc de spini! Acestea vin înaintea Ta și, în loc să Îți aducă omagiul gândurilor lor bune, Îți aduc gândurile lor răutăcioase iar Tu din nou îți pleci capul ca în timpul Pătimirii și primești și tolerezi spinii acestor gânduri răutăcioase. O Iubirea mea, împreună cu Tine, plec și eu capul, pentru a participa cu tine la durerile tale. Pun toate gândurile mele în mintea ta pentru a împinge în afară acești spini, care Îți provoacă atâta durere, iar fiecare gând al meu să se scurgă în fiecare gând al tău, pentru a-Ți aduce reparație pentru fiecare gând răutăcios și, în acest fel, să consoleze mintea ta mâhnită.

Isuse, Binele meu, sărut frumoșii tăi ochi: Te văd în această Ostie sfântă cu ochii tăi iubitori, așteptând pe toți aceia care vin înaintea prezenței tale, pentru a-i privi cu privirile tale iubitoare și pentru a primi în schimb privirile lor pline de iubire. Însă câți vin înaintea Ta și, în loc să Te privească și să Te caute, privesc lucrurile care le distrag atenția și, în acest fel, Te lipsesc de plăcerea pe care o ai în schimbul de priviri iubitoare! Tu plângi; iar eu, sărutându-te, îmi simt buzele udate de lacrimile tale. Isuse al meu, nu mai plânge. Vreau să pun ochii mei într-ai tăi, pentru a trăi împreună toate aceste dureri și pentru a plânge cu Tine; și, voind să repar toate privirile neatente ale creaturilor, Îți ofer privirile mele mereu fixate într-ale Tale.

Isuse, Iubirea mea, sărut sfintele tale urechi. Te văd concentrat să ascuți ceea ce vor de la Tine creaturile, pentru a le consola. Acestea însă, fac să ajungă la urechile tale rugăciuni rău recitate, pline de neîncredere, rugăciuni făcute din obișnuință; iar auzul tău în această Ostie sfântă este hărțuit mai mult decât în însăși Pătimirea ta. O Isuse al meu, vreau să iau toate armoniile Cerului și să le pun în urechile tale pentru a-Ți aduce reparație și vreau să pun urechile mele într-ale tale, nu numai pentru a împărți împreună aceste dureri, ci și pentru a fi mereu atentă la ceea ce Tu vrei și suferi, pentru a face imediat actul meu continuu de reparație și pentru a te consola.

Isuse, Viața mea, sărut preasfântul tău Chip. Îl văd plin de sânge, învinețit și umflat. Creaturile, o Isuse, vin înaintea acestei Ostii sfinte iar, cu pozițiile lor indecente și cu discursurile răutăcioase pe care le fac înaintea Ta, în loc să Îți dea slavă, acestea Te pălmuiesc și te scuipă. Iar Tu, așa cum ai făcut în timpul Pătimirii, cu pace și răbdare, le primești și le suportă. O Isuse, vreau să pun chipul meu nu numai aproape de al tău, pentru a te mângâia și pentru a te săruta în timp ce primești aceste palme și pentru a îndepărta scuipatul, ci în însuși Chipul tău, pentru a împărți cu tine aceste dureri. Mai mult, vreau să fac din ființa mea minuscule părți, pentru a le pune înaintea Ta asemenea multor statui îngenuchiate, care, stând mereu în genuchi, să repare toate dezonorările care sunt înfăptuite înaintea Ta.

Isuse, Totul meu, sărut dulcea ta gură. Văd că, în timp ce cobori în inimile creaturilor, mai întâi te așezi pe limba lor. Oh, cum te mânănești, găsind multe limbi mușcatoare, necurate, răutăcioase! Ah, Te simți

intoxicat de aceste limbi dar e și mai rău când cobori în inimile lor! O Isuse, dacă ar fi posibil, aș vrea să fiu în gura fiecărei făpturi, pentru a Te îndulci și pentru a repara orice jicnire pe care o primești.

Ostenitul meu Bine, sărut sfântul tău gât. Te văd obosit, extenuat și ocupat în întregime în munca ta de iubire. Spune-mi, ce faci? Iar Isus:

”Fiica mea, în această Ostie lucrez de dimineța până seara, formând în continuu lanțuri de iubire, pentru ca, atunci când sufletele vin la Mine, să găsească gata pregătite lanțurile mele de iubire pentru a le strânge la Inima mea. Dar știi ce Îmi fac acestea? Multora nu le plac aceste lanțuri ale mele și, tot străduindu-se, se dezleagă, sfărâmându-le în bucăți, iar cum aceste lanțuri sunt legate de Inima mea, Eu sunt chinuit și delirez. Apoi acestea, în sfărâmarea lanțurilor mele, zădărnicesc munca mea, căutând lanțurile creaturilor și fac aceasta în prezența mea, folosindu-se de Mine pentru a-și atinge obiectivele. Acest fapt mă îndurează profund, încât Îmi vine o febră atât de puternică care Îmi provoacă leșinul și delirul”.

Cât te compătimesc, o Isuse! Iubirea ta este constrânsă. Te rog! Pentru a-Ți da putere în munca ta și pentru a Te apăra, atunci când lanțurile tale sunt sfărâmate, înlănțuiește inima mea cu toate aceste lanțuri, pentru a-Ți putea da în schimbul lor iubirea mea.

Isuse al meu, Săgetător divin, sărut pieptul tău. Focul pe care acesta îl conține e așa de mare și atât de mult încât, pentru a da puțin drumul flăcărilor tale (care se înalță mult prea sus) și vrând să faci o mică pauză în lucrarea ta, vrei să te joci în acest Sacrament. Jocul tău constă în a forma săgeți, lăncii, fulgere; așa încât, atunci când creaturile vin înaintea Ta, începi să Te joci cu acestea, trimițându-le săgeți de iubire, care ies din pieptul tău, pentru a le răni. Atunci când acestea le primesc, Tu sărbătorești și, în felul acesta, jocul tău s-a format. Însă mulți, o Isuse, Ți le resping, trimițându-Ți în schimb săgeți de răceală, lăncii de lăncezeală și fulgere de nerecunoștință, iar Tu rămâi atât de îndurerat încât plângi, deoarece creaturile fac ca jocul tău de iubire să nu își atingă scopul. O Isuse, iată pieptul meu gata să primească, nu numai săgețile tale destinate mie, ci și pe acelea pe care Ți le resping ceilalți; în felul acesta, jocul tău nu-și va mai pierde scopul, în schimb vreau să repar răcelile, lăncezelile și nerecunoștințele pe care le primești.

O Isuse, sărut mâna ta stângă și vreau să repar toate atingerile ilicite sau lipsite de sfințenie făcute în prezența ta; Te rog, cu această mână, să mă ții mereu strânsă la Inima Ta.

O Isuse, sărut mâna ta dreaptă și vreau să repar toate sacrilegiile, în special Liturghiile celebrate rău. De câte ori, Iubirea mea, ești constrâns să te cobori din Cer în mâinile preoților care, în virtutea puterii dată lor, Te cheamă, însă găsești acele mâini pline de noroi, strecurând putreziciune. Și, deși Îți vine să vomități din cauza acelor mâini, oricum, iubirea ta Te constrânge să rămâi în ele. Mai mult, în unii din miniștrii tăi e și mai rău: în aceștia Tu găsești preoții Pătimirii tale care, cu enormele lor crime și sacrilegii, reînnoiesc uciderea divinității. Isuse al meu, mă înspăimântă numai gândul acesta: din nou, ca în Pătimirea ta, Tu rămâi în acele mâini nedemne, asemenea unui miel supus, așteptând din nou moartea ta. Oh, Isuse, cât de mult suferi și cât de mult ai vrea o mână iubitoare ca să te elibereze din acele mâini pline de sânge! Te rog! Atunci când Te afli în acele mâini, fă să fiu prezentă pentru a te apăra. Vreau să te acopăr cu puritatea Îngerilor și să te parfumez cu virtuțile tale, pentru a diminua mirosul urât al acelor mâini și pentru a-Ți oferi inima mea ca scăpare și adăpost. În timp ce vei fi în mine, Te voi ruga pentru preoți, pentru ca să fie demni miniștri ai tăi și să nu mai pună în pericol Viața ta Sacramentală.

O Isuse, sărut piciorul tău stâng și vreau să repar pentru toți aceia care Te primesc din obișnuință și fără dispoziția necesară.

O Isuse, sărut piciorul tău drept și vreau să repar pentru toți aceia care Te primesc pentru a te insulta. De, Te rog! Când vor îndrăzni să facă aceasta, să reînnoiești miracolul pe care l-ai făcut atunci când Longin Ți-a străpuns Inima cu lancea: cu acel Sânge care, țâșnind, i-a atins ochii, Tu l-ai convertit și vindecat; în același fel, la atingerea ta sacramentală, convertește jicnirile în iubire.

O Isuse, sărut Inima ta, centru în care se revarsă toate jicnirile; iar eu intenționez să repar pentru toți și pentru toate, să-ți dau în schimb iubire și, mereu împreună cu Tine, să particip la suferințele tale.

Deh, o Cerescule Săgetător de iubire! Dacă reparării mele îi scapă vreo jicnire, Te rog să mă faci prizonieră în Inima și în Voința ta, pentru ca nimic să nu-mi poată scăpa. O voi ruga pe preadulcea Mamă să mă țină mereu veghind și împreună cu Ea vom repara pentru toți și pentru toate; Te vom săruta împreună și, fiindu-ți pavăză, vom îndepărta de la Tine undele mâhnirii pe care din păcate le primești din partea creaturilor. O Isuse, amintește-ți că și eu sunt o sărmană prizonieră¹. E adevărat că închisorile tale, fiind micul spațiu al Ostiei, sunt mult mai strâmte decât închisoare mea. De aceea, închide-mă în Inima ta și, cu lanțurile iubirii tale, nu numai ia-mă prizonieră, ci leagă unul câte unul gândurile mele, dorințele, ceea ce îmi

¹ Aici Luisa se referă la ea însăși, la o întreagă existență de șaiszeci și patru de ani, petrecută într-un pat înconjurat de draperii, ca într-o închisoare, suferind în slujirea ei de victimă împreună cu Isus și asemenea lui Isus în tabernacol.

place, înlănțuiește mâinile și picioarele mele cu Inima ta, pentru ca eu să nu am alte mâini și alte picioare decât ale tale.

Așadar, Iubirea mea, închisoarea mea va fi Inima ta; lanțurile mele, iubirea; porțile care nicidecum nu mă vor lăsa să ies din Inima ta, Preasfânta ta Voință; flăcările tale vor fi hrana mea, respirația mea, totul meu, în felul acesta nu voi vedea decât flăcări, nu voi atinge decât foc, care îmi vor da viață și moarte, asemenea acelor pe care le suporti Tu în Ostie iar, în felul acesta, Îți voi da viața mea. În timp ce eu voi rămâne prizonieră în Tine, tu vei rămâne eliberat în mine. Nu este aceasta voința ta, rămânând prizonier în Ostie, pentru a fi eliberat de sufletele care Te primesc, prinzând viață în ele?

Iar acum, în semn de iubire, binecuvântează-mă și dă-mi o sărutare, în timp ce eu Te îmbrățișez și rămân în Tine.

O dulcea mea Inimă, văd că, după ce ai instituit Sfântul Sacrament și ai văzut enorma nerecunoștință și jicnirile creaturilor față de excesele iubirii tale, deși ești rănit și mâhnit, nu dai înapoi, dimpotrivă vrei să îneci totul în imensitatea iubirii tale.

Te văd, o Isuse, că te administrezi pe Tine însuși Apostolilor tăi și apoi adaugi că, ceea ce ai făcut Tu, trebuie să facă ei, dând lor puterea de a consacra, de aceea îi sfințești preoți și instituiești alte Sacramente. Așadar, o Isuse, te gândești la toate și repari totul: predicile făcute rău, Sacramentele administrate și primite fără dispoziția necesară, de aceea fără rezultate; vocațiile greșite ale preoților din partea lor și ai acelor care îi sfințesc, nefolosind toate mijloacele pentru a cunoaște adevăratele vocații. Ah, nu Îți scapă nimic, o Isuse! Eu vreau să te urmez și să repar toate aceste jicniri.

Astfel încât, după ce ai împlinit totul, îi iei pe Apostolii tăi și Te îndrepti spre Grădina Măslinilor, pentru a începe dureroasa ta Pătimire. Te voi urma în toate pentru a-Ți fi însoțitoare credincioasă.

Meditații și Aplicații

Isus e ascuns în Ostie pentru a ne da viață tuturor. În ascunzișul său îmbrățișează toate veacurile și dă lumină tuturor. În același fel noi, ascunzându-ne în El, cu rugăciunile noastre de reparare vom da lumină și viață tuturor, chiar și ereticilor și necredincioșilor, pentru că Isus nu exclude pe nimeni.

Ce-i de făcut în acest ascunziș? Pentru a ne face asemănători lui Isus Cristos trebuie să ascundem totul în El, adică gânduri, priviri, cuvinte, bătăi ale inimii, ceea ce ne este drag, dorințe, pași, fapte, chiar și însăși rugăciunile să le ascundem în rugăciunile lui Isus. Și, așa cum Isus în Euharistie îmbrățișează toate timpurile, în același fel, le vom îmbrățișa împreună și, strânși la pieptul Lui, vom fi gândul oricărei minți, cuvântul oricărei limbi, dorința a oricărei inimi, pas al oricărui picior, faptă a oricărei mâini. Făcând în felul acesta vom înlătura de la Inima lui Isus răul pe care ar vrea să i-l facă toate creaturile, încercând să înlocuim tot acest rău cu tot binele pe care ne va fi cu puțință să-l facem, iar în felul acesta îl împingem pe Isus să dea tuturor sufletelor mântuire, sfințenie, iubire.

Viața noastră, pentru a corespunde vieții lui Isus, trebuie să fie în întregime uniformă cu a sa. Sufletul trebuie, cu intenția, să se afle în toate tabernacolele lumii, pentru a-L însoți mereu, pentru a-L alina și pentru a repara în mod continuu și, cu această intenție, să facă toate acțiunile zilei. Primul tabernacol se află în noi, în inima noastră, este deci necesar să acordăm o deosebită atenție la tot ceea ce bunul Isus vrea să facă în noi. De multe ori Isus, stând în inima noastră, ne face să simțim nevoia de rugăciune. Ah! Isus vrea să se roage și ne vrea cu El, aproape contopindu-se cu vocea noastră, cu ceea ce ne este drag, cu inima noastră, pentru a face ca rugăciunea noastră să fie una cu a sa. În felul acesta, pentru a onora rugăciunea lui Isus, vom fi atenți să Îi împrumutăm toată ființa noastră, în așa fel încât iubitul Isus să înalțe la Cer rugăciunea sa, pentru a-i vorbi Tatălui și pentru a reinnoi în lume efectele rugăciunii sale.

Trebuie să fim atenți la toate mișcărilor noastre interioare, pentru că bunul Isus acum ne face să suferim, acum vrea să ne rugăm, acum ne pune într-o stare sufletească anume, acum într-alta, pentru a putea repeta în noi însăși viața sa.

Să presupunem că Isus ne oferă ocazia de a exersa răbdarea. El primește așa de multe și așa de mari jicniri din partea creaturilor încât se simte împins să recurgă la biciuire pentru a lovi creaturile și iată că nouă ne oferă ocazia de a exersa răbdarea. Noi trebuie să ne simțim onorați, suportând totul în pace, așa cum a suportat Isus, iar răbdarea noastră îi va smulge din mâini biciuirea pe care celelalte creaturi și-o atrag din partea Lui, pentru că în noi El va exersa însăși răbdarea sa divină. Precum cu răbdarea, așa cu toate celelalte virtuți. Iubitul Isus, în Preasfântul Sacrament, exersează toate virtuțile, iar noi de la El vom atinge forță, blândețe, răbdare, toleranță, umilință, ascultare.

Bunul Isus, ne dă carnea sa ca hrană, iar noi ca aliment Îi vom da în schimb iubirea, voința, dorințele, gândurile, ceea ce ne este drag, în acest fel ne vom întrece cu Iubirea lui Isus. Nu vom lăsa să intre nimic în noi care să nu fie El, astfel că, tot ceea ce vom face, totul trebuie să fie folosit ca aliment pentru iubitul nostru Isus. Gândul nostru trebuie să alimenteze gândul dumnezeiesc, adică să gândim că Isus e ascuns în noi și vrea hrana gândului nostru, gândind în acest fel sfânt, alimentăm gândul dumnezeiesc; cuvântul, bătăile inimii, ceea ce ne este drag, dorințele, pașii, faptele, totul trebuie să slujească drept aliment pentru Isus și trebuie să avem intenția de a alimenta în Isus toate creaturile.

O dulcea mea Iubire, Tu, în această oră, Te-ai transsubstanțiat pe Tine însuși în pâine și vin. Deh! Fă o Isuse ca, tot ceea ce spun sau fac, să fie o continuă consacrare a Ta în mine și în suflete.

Dulcea mea Viață, când vii în mine, fă ca fiecare bătaie a inimii mele, fiecare dorință, fiecare sentiment, gând, cuvânt, să poată simți forța consacrării sacramentale, în așa fel încât, întreaga mea mică ființă consacrată să devină multe Ostii pentru a Te putea dăruia sufletelor.

*

O Isuse, dulcea mea Iubire, fă ca eu să fiu mica ta Ostie, pentru a Te putea închide în mine, ca și cum aș fi o Ostie vie.

(Rugăciunea de mulțumire)

Isus a înconjurat fiecare Ostie cu toată Viața sa

Din volumul 12 – 24 octombrie 1918

”Fiica mea, pentru ca creaturile să poată avea toate mijloacele necesare pentru a mă primi, am vrut să instituiesc acest Sacrament, ultimul din Viața mea, pentru a putea înconjura fiecare Ostie cu toată Viața mea, ca pregătire pentru fiecare creatură care M-ar fi primit. Niciodată creaturile nu m-ar fi putut primi, dacă nu ar fi avut un Dumnezeu pregător care, cuprins numai de exces de iubire, de a vrea să se dăruiască creaturii și, neputând aceasta să mă primească, același exces M-a împins să-mi dau întreaga Viață ca pregătire, așa încât am pus pașii mei, faptele mele, iubirea mea lângă a sa; iar cum în Mine se află și Pătımirea mea, am pus și durerile mele pentru a o pregăti”.

Cele trei ore ale agoniei în Grădina Ghetsemani

Cele șase ore ale agoniei lui Isus

[Luisa spune în Volumul 9, pe 4 iulie 1910:]

Continuând obișnuita mea stare plină de lipsiri și de amărăciune, mă gândeam la agonia Domnului Nostru iar Domnul mi-a spus:

”Fiica mea, am vrut să sufăr în mod special agonia din Grădina Măslinilor pentru a veni în ajutorul tuturor muribunzilor să moară bine. Vezi bine cum se îmbină agonia mea cu agonia creștinilor: poveri, tristețe, angoasă, sudoare de Sânge. Simțeam moartea tuturor și a fiecăruia, ca și cum cu adevărat aş fi murit pentru fiecare în parte; apoi simțeam în Mine poverile, tristețile, angoasele fiecăruia, iar tuturor dădeam, împreună cu ajutorul meu, confort, speranță pentru a face ca, așa cum eu simțeam morțile lor în Mine, tot așa și ei să poată avea harul de a muri cu toții în Mine, ca o singură suflare cu suflarea mea, ca apoi să-i fericesc cu dumnezeirea mea.

Dacă agonia din Grădină a fost în mod special pentru muribunzi, agonia de pe cruce a fost pentru ajutor în ultimul moment, chiar pentru ultima suflare; sunt amândouă agonii, însă una diferită de cealaltă. Agonia din Grădină plină de tristețe, de temeri, de îngrijorări, de înspăimântări; agonia de pe cruce plină de pace, de calm, de netulburat. Iar dacă am strigat: ”Mi-e sete”, era setea de nepotolit ca toți să poată să-și dea duhul în ultima mea suflare; dar văzând că mulți ieșeau din ultima mea suflare, de durere am strigat ”*Sitio*”. Iar acest ”*Sitio*” continuă și acum să strige tuturor și fiecăruia, ca un clopoțel la ușa fiecărei inimi: ”Mi-e sete de tine, o suflete, deh! Nu ieși din Mine, ci intră în Mine și dă-ți ultima suflare cu Mine”.

Așadar sunt șase ore ale Pătimirii mele, pe care le-am dat oamenilor ca să poată muri bine. Cele trei ore din Grădină au fost ca ajutor în agonie, cele trei ore de pe cruce ca ajutor pentru ultima suflare a morții. După toate acestea, cine nu trebuie să privească moartea zâmbind? Mult mai mult pentru cine Mă iubește, pentru cine caută să se sacrifice pe însăși crucea mea.

Vezi cum e frumoasă moartea? Și cum se schimbă lucrurile? În viață am fost disprețuit, însăși minunile nu au avut efectul morții mele, până și pe cruce M-au insultat. Dar, imediat ce mi-am dat sufletul, moartea a avut forța să schimbe lucrurile: toți își băteau pieptul mărturisindu-mă adevăratul Fiul al lui Dumnezeu. Chiar și ucenicii mei au prins curaj, chiar și cei ascunși au devenit înflăcărați, cerând Trupul meu, dându-Mi o înmormântare onorabilă; cerul și pământul cu voce puternică M-au mărturisit Fiul lui Dumnezeu. Moartea este ceva măreț, sublim.

Aceasta se întâmplă și pentru fii mei, în viață disprețuiți. Aceleași virtuți care, asemenea luminii ar trebui să țâșnească în cei care îi înconjoară, rămân pe jumătate învăluite; eroismul lor în pătimire, abnegațiile lor, zelul lor pentru suflete, aruncă claritate și îndoieli în cei din jur, iar Eu însumi permit acest vâl, pentru a păstra cu mai multă siguranță virtutea fiilor mei dragi. Însă imediat ce mor, acest vâl, nemaifiind necesar, Eu îl retrag iar îndoielile devin siguranțe favorabile, lumina devine clară, iar această lumină face ca eroismul lor să fie apreciat; totul devine stimat, chiar și lucrurile cele mai mici. Astfel că, ceea ce nu se poate face în viață, este făcut prin moarte. Iar ceea ce se întâmplă dincoace și ceea ce se întâmplă dincolo este foarte surprinzător și de invidiat pentru toți muritorii”.

Rugăciunea pregătitoare înainte de fiecare oră a agoniei în Grădină

O divinule Mântuitor Isus, deh! Condu-mă cu Tine, împreună cu cei trei dragi Apostoli, pentru a asista la agonia ta în Grădina Măslinilor. Muștrată de blândul reproș pe care l-ai făcut lui Petru și celorlalți doi ucenici somnoroși, vreau să veghez cel puțin o oră cu Tine în Ghetsemani; vreau să simt cel puțin o străpungere a Inimii tale în agonie, o suflare a găfâitoareii tale respirații. Vreau să fixez privirea mea pe Chipul tău divin și să contemplan cum devine palid, cum se tulbură, cum se oprimă, cum se încovoie până la țărână.

Văd deja, o suferindul meu Isus, cum Persoana ta se clatină și cade, când într-o parte, când în cealaltă, cum iubitoarele tale mâini înțepenite se împreunează. Încep să aud gemetele, strigătele de iubire și de durerea, de neînțeleș pe care le ridici către Cer. O Isuse al meu, aflat în agonie în întunecata Grădină Ghetsemani, fă să se scurgă asupra mea, în această oră în care Te voi însoți, un fir, o picătură din acel adorabil Sânge care se scurge asemenea unor pâraie din toate adoratele tale membre. Oh, recipient prețios al Binelui meu Absolut, aflat în agonie pentru mine! Deh! Fă ca eu să Te sorb, să Te beau până la ultimul strop și, împreună cu Tine să sorb și să beau măcar o înghițitură din amarul potir al celui Îndrăgit și să simt înăuntrul meu durerile Inimii sale Dumnezeuiești sau, mai bine, să simt cum mi se sfâșie inima de părere de rău, pentru că l-am supărat pe Domnul meu, care pentru mine se înjosește până la agonia morții.

Ah, Isuse al meu! Dăruiește-mi harul, ajută-mă să sufăr, să suspin și să plâng cu Tine, cel puțin o oră în Grădina Măslinilor!

O Îndurerată Mamă Maria, fă să simt mila Inimii tale străpunse pentru Isus în agonie în Ghetsemani. Așa să fie.

Rugăciunea de mulțumire după fiecare oră a agoniei în Grădină

Îți mulțumesc, o preadulcele meu Domn, ca m-ai onorat ținându-mă în prezența ta pentru cel puțin o oră, în înspăimântătoarea ta agonie în Grădină. Ah, cât de puțin confort ai putut să găsești în mine, o bunul meu Isus! Însă nemărginita ta iubire și excesiva caritate a miloasei Tale Inimi, Te fac să găsești alinare chiar și în cel mai mic act de compasiune pe care creatura Ți-l demonstrează. Ah! Nu-mi va ieși din minte vederea adorabilei tale Persoane, tremurândă, abătută, istovită, umilită în țărână și acoperită toată cu sudoare de Sânge, în întunecata groază din Ghetsemani. Eu am trăit în mine, o Isuse, faptul că a sta cu Tine suferind, a simți chiar și o picătură din tulburătoarea mâhnire a Dumnezeieștii tale Inimi este destinul cel mai înalt care se poate avea pe acest pământ.

O Isuse, renunț cu generozitate la lucrurile pământești și ușoare; Te vreau doar pe Tine, oprimatul, suferindul, îndureratul meu Domn. Din Grădină la Calvar vreau să Îți fiu mereu credincioasă și dulce companie.

O Isuse, fă să fiu capturată cu Tine, târâtă cu Tine în tribunale; fă-mă părtașă la insultele, jicnirile, scuipatul, palmele cu care dușmanii tăi te vor acoperi. Condu-mă cu Tine de la Pilat la Irod, de la Irod al Pilat. Leagă-mă cu Tine la coloană și fă să simt o parte din biciuirea ta; dă-mi câțiva din spinii tăi, Isuse, ca să mă străpungă. Fă să fiu condamnată cu Tine la moartea pe cruce: Tu ca victimă de iubire pentru mine, iar eu ca victima ta ispășitoare pentru păcatele mele.

Dă-mi soarta lui Simon din Cirene pentru a Te urma până pe Calvar, iar acolo, fă ca eu să fiu bătută în cuie pe cruce, să trăiesc agonia și să mor cu Tine.

O Îndurerată Mamă, care m-ai ajutat să am compasiune pentru Isus în agonia din Grădină, ajută-mă să stau cu Tine răstignită pe aceeași cruce a lui Isus și să știu să-i ofer cele mai demne reparații cu însuși meritele Pătimirii și Morții sale pe Cruce. Așa să fie.

Imagine a lui Isus în agonie în Grădina Măslinilor

Isus a fost mângâiat de un Înger. Dar noi, putem spune că suntem îngerul lui Isus prin faptul de a sta lângă El pentru a-L mângâia și pentru a lua parte la amărăciunile sale?

Însă pentru a putea fi cu adevărat îngerul lui Isus, este necesar să acceptăm durerile ca trimise de El, în consecință, ca pe dureri divine; numai atunci putem îndrăzni să mângâiem un Dumnezeu atât de mâhnit.

(Cfr. Ora a șaptea – de la 11 la miezul nopții)

ORA A CINCEA De la 9 la 10 noaptea

Prima oră de agonie în Grădina Ghetsemani: agonia Iubirii

(Rugăciunea de Pregătire înainte de fiecare oră)

(Rugăciunea pregătitoare înainte de fiecare oră a agoniei în Grădină)

Îndureratul meu Isus, mă simt atrasă parcă de un curent electric în această Grădină. Înțeleg că Tu, magnet puternic al inimii mele rănite, mă chemi: iar eu alerg, gândind în sinea mea: ”Ce sunt aceste atracții de iubire pe care le simt în mine? Ah, poate că persecutatul meu Isus se află într-o stare de mâhnire atât de mare încât simte nevoia ca eu să Îl însoțesc!”. Și zbor.

Cum! Mă înfior întrând în această Grădină: întunecimea nopții, intensitatea frigului, foșnitul lin al frunzelor, care, asemenea unor voci abia auzite, anunță dureri, tristețe și moarte pentru îndureratul meu Isus. Dulcea scânteiere a stelelor care, asemenea unor ochi care plâng, toate privesc și, făcând ecou lacrimilor lui Isus, mă muștră pentru nerecunoștința mea. Eu tremur și merg pe bâjbâite să Îl caut și Îl strig: ”Isuse, unde ești? Mă atragi la Tine și nu Te arăți? Mă chemi și Te ascunzi?”.

Totul este teroare, totul e înspăimântare și tăcere profundă. Ascult cu atenție, simt o respirație găfâitoare, îl găsesc chiar pe Isus, însă ce schimbare dezastruoasă! Nu mai este tandrul Isus din timpul Cinei Euharistice, al cărui Chip strălucea de o frumusețe răpitoare și orbitoare, acum este trist, de o tristețe de moarte, care Îi schimonosește frumusețea nativă. Este deja în agonie, mă simt tulburată la gândul că probabil nu voi mai asculta vocea sa, deoarece se pare că moare. De aceea, Îi îmbrățișez picioarele, devin îndrăzneată, mă apropiu de mâinile sale, Îi pun mâna mea pe frunte pentru a o sprijini și, în șoaptă Îl strig: ”Isuse, Isuse”.

El, tulburat de vocea mea, mă privește și îmi spune:

”Fiica mea, ești aici? Te așteptam, aceasta era tristețea care Mă apăsa cel mai mult: totala abandonare din partea tuturor. Te așteptam pentru a te face spectatoare a durerilor mele și pentru a te face să bei împreună cu Mine potirul amărăciunii, pe care, peste puțin timp, Tatăl Ceresc Mi-l va trimite prin intermediul Îngerului. Îl vom sorbi împreună, deoarece nu va fi un potir care mă va întări, ci unul plin de amărăciuni intense și simt nevoia ca câteva suflete iubitoare să bea măcar câteva picături. De aceea te-am chemat, pentru ca tu să îl accepți, să împarți cu Mine durerile mele și să mă asiguri că nu mă vei lăsa singur într-o abandonare atât de mare”.

Ah, da, chinutul meu Isus, vom bea împreună potirul amărăciunii tale, vom suferi durerile tale și nu mă voi îndepărta niciodată de lângă tine!

Între timp, îndureratul Isus, asigurat de mine, intră în agonie mortală, suferă dureri nemaivăzute și nemaiauzite. Iar eu, neputând să reacționez și voind să Îl mângâi și să Îl întăresc, Îi zic:

”Spune-mi: de ce ești atât de mâhnit, îndurerat și singur în această Grădină și în această noapte? Este ultima noapte a vieții tale muritoare: mai rămân puține ore până când vei începe Pătimirea. Credeam că voi găsi aici cel puțin pe Maica Cerească, pe iubitoarea Magdalena, pe Apostolii de încredere. În schimb, Te găsesc singur și pradă unei mâhniri care te ucide cu cruzime, fără a te face să mori. Oh! Binele meu și Totul meu, nu-mi răspunzi? Vorbește-mi!”.

Însă pare că Îți lipsește cuvântul, atât de mare este tristețea care Te copleșește. Acea privire a ta, plină de lumină, însă îndurerată și căutătoare, care pare să caute ajutor, Chipul tău palid, buzele tale uscate din iubire, dumnezeiasca ta Persoană, care din cap până în picioare tremură în întregime, Inima ta care bate puternic puternic, iar acele bătaii caută suflete și Îți provoacă o îngrijorare încât pare că, dintr-un moment într-altul Îți dai sufletul, îmi spun că Tu ești singur și, din acest motiv, vrei ca eu să te însoțesc.

Iată-mă, o Isuse, în întregime a Ta, împreună cu Tine, dar mai mult, mi se frânge inima văzându-te aruncat la pământ. Te iau în brațele mele, Te strâng la inima mea. Vreau să număr unul câte unul chinurile tale, una câte una jicnirile care vin spre Tine, pentru a Te alina în toate, pentru a repara pentru toate și pentru a-Ți da cel puțin o mângâiere pentru toate.

Însă, Isuse al meu, în timp ce Te țin în brațele mele, suferințele tale cresc. Simt, Viața mea, scurgându-se un foc prin venele tale și cum Sângele-Ți fierbe și vrea să le rupă pentru a ieși afară. Spune-mi, Iubirea mea, ce ai? Nu văd biciuire, nici spini, nici cuie, nici cruce. Cu toate acestea, sprijinindu-mi capul în Inima ta, simt cum spini cruzi Îți străpung Capul, cum lovituri crâncene nu cruță nici o părticică înăuntru și

în afara Persoanei tale dumnezeiești, iar mâinile tale sunt paralizate și încheștate mai rău decât dacă ar fi fost bătute în cuie. Spune-mi, dulcele meu Bine, cine are atâta putere chiar și înăuntrul tău, încât Te chinuie și Te face să suporti atâtea morți pentru fiecare chin pe care Ți-l provoacă?

Ah! Se pare că Isus binecuvântatul abia deschide buzele-i stinse și muribunde și îmi spune:

”Fiica mea, vrei să știi cine Mă chinuie mai mult decât însuși călăii, de fapt ei sunt nimic în comparație cu aceasta? Este Iubirea veșnică, care vrând întâietate în toate, Mă face să sufăr totul deodată și în părțile cele mai intime, ceea ce călăii mă vor face să sufăr puțin câte puțin. Ah! Fiica mea, este Iubirea care predomină peste Mine și în Mine, Iubirea îmi este cui, Iubirea îmi este biciuire, Iubirea îmi este coroană de spini, Iubirea Îmi este totul. Iubirea este Pătimirea mea veșnică, în timp ce aceea a oamenilor este temporară. Ah! Fiica mea, intră în Inima mea, vino să te pierzi în Iubirea mea și, numai în Iubirea mea, vei înțelege cât am suferit și cât te-am iubit și vei învăța să mă iubești și să suferi numai din iubire”.

Isuse al meu, fiindcă Tu mă chemi în Inima ta, pentru a mă face să văd ceea ce Iubirea Te-a făcut să suferi, și eu intru în Ea. Însă, în timp ce intru, văd minunile Iubirii, care Îți încoronează Capul nu cu spini adevărați, ci cu spini de foc, care te lovește nu cu bice de funii, ci cu bice de foc, care Te răstignește nu cu cuie de fier, ci de foc. Totul este foc care pătrunde până în măduva oaselor și, distilând întreaga ta preasfântă Umanitate în foc, Îți provoacă dureri de moarte, cu siguranță mult mai puternice decât Pătimirea și pregătește o baie de iubire tuturor sufletelor care vor vrea să se spele de orice pată și să dobândească dreptul de fii ai iubirii.

O Iubire fără sfârșit, mă simt îmi vine să mă retrag în fața unei Iubiri atât de imense și văd că, pentru a putea intra în Iubire și a o înțelege, ar trebui să fiu în întregime iubire. O Isuse al meu, nu sunt. Însă, fiindcă Tu vrei ca eu să te însoțesc și vrei ca eu să intru în Tine, Te rog, fă-mă să devin în întregime iubire.

Pentru aceasta Te implor să încoronezi capul meu și fiecare gând al meu cu coroana Iubirii. Te implor, o Isuse, să biciuiești cu biciul Iubirii sufletul meu, trupul meu, puterile mele, sentimentele mele, dorințele mele, ceea ce îmi este drag, totul și în toate să rămân biciuită și sigilată de Iubire. Fă, o Iubire de nesfârșit, să nu fie nimic în mine care să nu primească viață din Iubire.

O Isuse, centru al tuturor iubirilor, Te implor să-mi pironiți mâinile, picioarele cu ciele Iubirii pentru ca, în întregime pironită din Iubire, iubire să devin, iubire să înțeleg, iubirea să mă îmbrace, iubirea să mă hrănească. Iubirea să mă țină în întregime pironită în Tine, pentru ca nici un lucru, înăuntru sau în afara mea, să îndrăznească să mă facă să uit și să mă îndepărteze de Iubire, o Isuse.

Meditații și Aplicații

Isus Cristos, în această oră, abandonat de către Veșnicul său Tată, a suferit un așa mare incendiu plin de flăcări de iubire, capabil să poată distruge toate păcatele chiar și cele imaginabile și posibile, capabil să aprindă cu iubirea sa toate creaturile, chiar și acelea din milioane și milioane de lumi, toți păcătoșii iadului, dacă nu ar fi veșnic încăpățânați în răutatea lor.

Să intrăm în Isus și, după ce am pătruns în profundul său interior, în cele mai intime fibre, în acele bătăi de foc ale inimii, în inteligența sa, care părea incendiată, să luăm această iubire și să ne îmbrăcăm pe dinăuntru și pe dinafară de focul care îl incendia pe Isus. Apoi, ieșind afară din El și revărsându-ne în Voința sa, vom găsi acolo toate creaturile. Să dăm fiecareia iubirea lui Isus și, atingând din nou inimile lor, mințile lor cu această iubire, să încercăm să le transformăm pe toate în iubire. Apoi, cu dorințele, cu bătăile inimii, cu gândurile lui Isus, să-l formăm pe Isus inima în fiecarei creaturi.

După aceea, vom aduce toate creaturile care îl păstrează pe Isus în propria inimă și le vom pune în jurul Lui, spunându-i: ”O Isuse, Îți aducem toate creaturile cu tot atâția Isus în inimă, pentru a te mângâia. Nu avem alt mod pentru a aduce mângâiere iubirii tale, decât a-Ți aduce fiecare creatură în Inimă”.

Făcând aceasta, îi vom oferi adevărată alinare lui Isus, deoarece sunt multe flăcările care Îl ard, încât repetă: ”Sunt ars și nu este nimeni care să ia iubirea mea. Deh! Mângâiați-Mă, luați Iubirea mea și dați-Mi iubire”.

Pentru a ne conformiza întru totul cu Isus, trebuie să reintrăm în noi înșine, meditând aceste gânduri: În tot ceea ce facem, putem spune că este un flux continuu de iubire care se scurge între noi și Dumnezeu? Viața noastră este un continuu flux de iubire, pe care îl primim de la Dumnezeu: dacă gândim, este un flux de iubire; dacă acționăm, este un flux de iubire; cuvântul este iubire, bătăile inimii sunt iubire; primim totul de la Dumnezeu. Însă toate aceste acțiuni ale noastre se îndreaptă către Dumnezeu cu iubire? Găsește Isus în noi dulcea încântare a Iubirii care se îndreaptă spre El, pentru ca, răpit de această încântare, să reverse din belșug în noi multă iubire?

Dacă în tot ceea ce am făcut, nu am pus intenția de a alerga împreună în iubirea lui Isus, să intrăm în noi înșine și să Îi cerem iertare pentru că l-am făcut să piardă dulcea încântare a Iubirii sale față de noi.

Ne lăsăm lucrați de către mâinile divine, așa cum s-a lăsat lucrată Umanitatea lui Isus Cristos? Tot ceea ce se întâmplă în noi, în afară de păcat, trebuie să considerăm ca este lucrare dumnezeiască. Făcând în mod contrar, negăm slava Tatălui, facem să scape viața divină și pierdem sfințenia. Tot ceea ce simțim în noi: inspirații, mortificații, haruri, nu sunt nimic altceva decât lucrarea divină. Dar noi le primim în modul voit de la Dumnezeu? Îi dăm lui Isus libertatea de a lucra? Sau luăm totul în sens uman și ca lucruri indiferente și respingem lucrarea divină și o constrângem să renunțe? Ne abandonăm în brațele sale, ca și cum am fi morți, pentru a primi toate acele lovituri pe care Domnul le va dispune pentru sfințirea noastră?

*

Iubirea mea și Totul meu, Iubirea ta să mă inunde peste tot și să ardă în mine tot ceea ce nu Îți aparține și fă ca iubirea mea să alerge mereu spre Tine, pentru a arde tot ceea ce poate întrista Inima ta.

(Rugăciunea de Mulțumire după fiecare oră a agoniei din Grădină)

(Rugăciunea de Mulțumire după fiecare oră)

Ceea ce provoacă suferință Divinei Umanități a lui Isus

(Din Volumul 12 – 4 Februarie 1919)

”Fiica mea, nici măcar un spin nu a cruțat Umanitatea mea gemândă, nici un cui, însă nu asemenea spinilor, cuielor, biciuirii pe care le-am suferit în Pătimirea Mea, pe care mi-au dat-o creaturile, acestea nu se multiplicau, atâtea câte Îmi dădeau, tot atâtea rămâneau; în schimb, acelea ale Dumnezeirii mele se multiplicau cu fiecare jicnire, așa încât erau tot atâția spini câte gânduri răutăcioase, tot atâtea cuiue câte fapte nedemne, tot atâtea lovituri câte plăceri, tot atâtea dureri câte diferite feluri de jicniri; de aceea erau o mare (mulțime) de dureri, de spini, de cuiue și de lovituri nenumărate.

Pătimirea pe care mi-au oferit-o creaturile în ultima din zilele mele nu a fost decât o umbră, imagine a ceea ce Dumnezeirea mea a provocat ca suferință Umanității mele în cursul Vieții mele”.

Ceea ce Iubirea veșnică L-a făcut pe Isus să sufere în interiorul său

(Din Volumul 9 – 25 noiembrie 1909)

”Fiica mea, oamenii nu au făcut altceva decât să lucreze scoarța Umanității mele dar Iubirea veșnică a acționat în întregime pe dinăuntru, astfel încât, în agonia mea, nu oamenii ci Iubirea veșnică, Iubirea imensă, Iubirea nemăsurată, Iubirea ascunsă Mi-a provocat răni adânci, M-a străpuns cu cuiue înfocate, M-a încoronat cu spini arzători, Mi-a astâmpărat setea cu fiere fierbinte, astfel încât sârmana mea Umanitate, neputând să conțină atâtea tipuri de martiriu în același timp, a făcut să țâșnească afară șiroaie mari de Sânge, se întorcea și spunea: ”Tată, dacă este cu putință, treacă de la Mine paharul acesta, dar nu Voia mea ci a Ta să se fie”. În restul Pătimirii nu am mai făcut aceasta”.

ORA A ȘASEA De la 10 la 11 noaptea

A doua oră de agonie în Grădina Măslinilor: Agonia durerii

(Rugăciunea de Pregătire înainte de fiecare oră)
(Rugăciunea Pregătitoare înainte de fiecare oră a agoniei în Grădină)

Dulcele meu Isus, a trecut deja o oră de când Te afli în această Grădină. Iubirea a avut întâietate în toate, făcându-Te să suferi deodată, tot ceea ce călăii Te vor face să suferi de-a lungul pătimiri tale amare, mai mult, compensează și adaugă ceea ce lipsește pentru a te face să suferi ceea ce ei nu pot să-ți provoace ca suferință, în părțile cele mai profunde ale Persoanei tale divine.

O Isuse al meu, te văd nesigur în pașii tăi și totuși vrei să mergi. Spune-mi, Binele meu, unde vrei să mergi? Ah, am înțeles! Să-i întâlnești pe iubii ucenici. Eu vreau să te însoțesc, pentru că, dacă Te clatini, să Te pot susține.

Însă, Isuse al meu, o altă amărăciune pentru Inima ta: aceștia deja dorm, iar Tu, mereu milos, îi chemi, îi trezești și, cu iubire paternă, îi dojenești și le recomanzi veghe și rugăciune. Și te întorci în Grădină. Însă simți o altă străpungere în Inimă. În acea străpungere văd, Iubirea mea, toate străpungerile din partea sufletelor consacrate ție care, fie din ispită, fie din cauza stării sufletești, sau din lipsă de mortificare, în loc să se lipească de Tine, să vegheze și să se roage, se abandonează lor însăși și, somnoroase, în loc să crească în iubire și în unirea cu Tine, dau înapoi. Cât te compătimesc, o Iubitor pasionat! Repar toată nerecunoștința din partea celor mai de încredere. Acestea sunt jicnirile care întristează Inima ta adorabilă, iar amărăciunea este atât de multă și atât de mare încât începi să delirezi.

Dar, o Iubire fără margini, Sângele tău, care deja fierbe în vene, învinge totul și totul uită. Te văd cum copleșit la pământ Te rogi, Te oferi, repari și cauți pentru toți să-l slăvești pe Tatăl pentru jicnirile pe care I le aduc creaturile. Mă întind și eu la pământ, Isuse al meu, împreună cu Tine și împreună cu Tine vreau să fac ceea ce faci Tu.

Dar, o Isuse, deliciul inimii mele, văd mulțimi după mulțimi toate păcatele, mizeriile noastre, slăbiciunile noastre, crimele cele mai mari, nerecunoștințele cele mai negre Îți apar dinainte, se aruncă peste Tine, Te strivesc, Te rănesc, Te mușcă. Tu, ce faci? Sângele care Îți fierbe în vene înfruntă toate aceste jicniri, rupe venele și, în largi șiroaie, iese afară, Te udă în întregime, cade pe pământ, iar Tu dai Sânge pentru jicniri, viață pentru moarte. Ah, Iubire, în ce stare Te văd epuizat! Îți dai sufletul! O Binele meu, dulcea mea Viață, nu muri! Înălță-ți chipul de la acest pământ pe care l-ai udat cu Preasfântul tău Sânge. Vino în brațele mele. Fă în schimb ca eu să mor în locul Tău.

Aud însă vocea tremurândă și muribundă a blândului meu Isus, care spune:

”Tată, dacă este cu putință, treacă de la Mine paharul acesta, însă nu voia mea ci Voia ta să se facă”.

Aud deja pentru a doua oară aceste cuvinte din partea dulcelui meu Isus! Dar ce vrei să îmi dai de înțeles cu acest *Tată, dacă este cu putință, treacă de la mine paharul acesta?* O Isuse, Ți se înfățișează toate răzvrătirile creaturilor; acel *Fiat Voluntas tua*¹ care ar fi trebuit să fie viața oricărei creaturi, văd că este respins aproape de toți și, în loc să găsească viața, găsesc moartea. Tu, vrând să dai viață tuturor și să aduci o reparare solemnă Tatălui pentru răzvrătirile creaturilor, repeți de trei ori:

”Tată, dacă este cu putință, treacă de la Mine paharul acesta, ca sufletele care nu împlinesc Voința noastră, să se piardă. Acest pahar pentru Mine e foarte amar, însă, nu voia mea, ci voia Ta să se facă”.

În timp ce spui acestea, mahnirea ta este atât de mare și atât de grea încât Te secătuiește de orice forță, agonizezi și ești pe cale să-ți dai ultima suflare.

O Isuse al meu, Binele meu, fiindcă ești în brațele mele, vreau să mă unesc și eu cu Tine; vreau să repar și să suport și eu lipsurile și păcatele care se fac împotriva Preasfintei tale Voințe și să te rog ca în toate eu să fac mereu Preasfânta ta Voință. Voința ta să fie respirația mea, aerul meu, Voința ta să fie bătaia inimii mele, gândul meu, viața și moartea mea.

Dar, deh, nu muri! Unde voi merge fără Tine? Cui mă voi adresa? Cine mă va ajuta? Totul se va sfârși pentru mine. Deh, nu mă lăsa! Ține-mă cum vrei, cum Îți place mai mult, dar ține-mă cu Tine, mereu

¹ Facă-se Voia ta

cu Tine. Să nu cumva să mă despart de Tine, nici măcar pentru o secundă. Lasă-mă mai bine să te alin, să repar și să suport dureri pentru toți, pentru că văd că toate păcatele, de orice fel ar fi, Te apasă.

De aceea, Iubirea mea, sărut preasfântul tău Cap. Dar ce văd? Numai gânduri răutăcioase. Iar Tu simți dezgust pentru ele. Pentru preasfântul tău Cap, fiecare gând răutăcios este un spin care Te înțepă cu cruzime. Ah! Nu are nimic de-a face cu coroana de spini pe care iudeii Ți-o vor pune! Câte coroane de spini Îți pun pe adorabilul Cap gândurile răutăcioase ale creaturilor, așa de multe încât Sângele Îți curge șiroi de peste tot, de pe frunte și din păr. Isuse, Te compățimesc și aș vrea să îți pun tot atâtea coroane de slavă. Iar pentru a te alina Îți ofer toate inteligențele îngerești și însăși inteligența ta, pentru a-Ți oferi suport și reparare pentru toți.

O Isuse, sărut ochii tăi miloși și văd în ei toate privirile pline de răutate ale creaturilor, care fac să se scurgă pe Chipul tău lacrimi de Sânge. Te compățimesc și aș vrea să alin privirea ta, punându-ți înainte toate plăcerile care se pot găsi în cer și pe pământ.

Isus, Binele meu, sărut preasfintele tale urechi. Dar ce aud? Aud în acestea ecoul înjurăturilor îngrozitoare, al urlitelor de răzbunare și al blestemelor. Nu există voce care să nu răsune în castul tău auz. Oh, Iubire nepotolită, Te compățimesc! Vreau să Te mângâi, făcând să răsune în urechea ta toate armoniile Cerului, vocea caldă a dragei tale Maici, înflăcăratele cuvinte ale Magdalenei și ale tuturor sufletelor iubitoare!

Isuse, Viața mea, un sărut mai arzător vreau să imprim pe Chipul tău, a cărui frumusețe nu are egal. Ah, acesta este Chipul în fața căruia Îngerii nu îndrăznesc să ridice privirea, deoarece frumusețea care îi răpește este atât de mare și puternică! Cu toate acestea, creaturile îl murdăresc cu scuipături, îl lovesc cu palmele și îl calcă în picioare. Iubirea mea, ce îndrăzneală! Aș vrea să strig atât de puternic încât să-i pun pe fugă. Te compățimesc și, pentru a repara aceste jicniri, merg înaintea Preasfintei Treimi pentru a cere sărutul Tatălui și al Duhului Sfânt, inimitabilele mângâieri ale mâinilor lor creatoare. Merg și la Mama Cerească, pentru ca să-mi dea sărutările sale, mângâierile mâinilor ei materne, adorațiile ei profunde. Merg apoi la toate sufletele Ție consacrate și Îți ofer totul ca reparare pentru toate jicnirile aduse Chipului tău sfânt.

Dulcele meu Bine, sărut dulcea ta gură plină de amărăciune din cauza înjurăturilor groaznice, a greții provocate de băutură și lăcomie, a vorbelor obscene, a rugăciunilor rău făcute, a învățăturilor răutăcioase și din cauza a tot ceea ce omul face rău cu limba sa. Isuse, Te compățimesc și vreau să îndulcesc gura ta, oferindu-ți toate laudele îngerești și buna întrebuințare a limbii din partea multor creștini.

Copleșitul meu Isus, sărut gâtul tău și îl văd încărcat de funii și lanțuri din cauza alipirii de păcat și a păcatelor creaturilor. Te compățimesc și, pentru a te alina, Îți ofer unirea indisolubilă a Persoanelor Divine. Iar eu, topindu-mă în această unire, Îți întind brațele mele și, formând un lanț dulce de iubire la gâtul tău, vreau să îndepărtez funiile alipirilor care Te sufocă și, pentru a te mângâia, Te strâng cu putere la inima mea.

Putere Divină, sărut sfinții tăi umeri. Îi văd sfâșiati, iar carnea-i smulsă aproape în bucăți din cauza scandalurilor și a exemplului rău din partea creaturilor. Te compățimesc și, pentru a te alina, Îți ofer sfintele tale exemple, exemplele Reginei Mame și ale tuturor Sfinților. Iar eu, o Isuse al meu, făcând să se scurgă sărutările mele asupra fiecăreia dintre aceste răni, vreau să închid acolo sufletele care, din cauza scandalurilor Ți-au fost smulse din Inima ta și, în felul acesta, să unesc din nou carnea sfintei tale Umanități.

Îndureratul meu Isus, sărut pieptul tău, pe care îl văd rănit din cauza răcelilor, a lânzezelilor, a necorespunderilor și nerecunoștințelor creaturilor. Te compățimesc și, pentru a te alina, Îți ofer iubirea reciprocă a Tatălui și a Duhului Sfânt, corespondența perfectă a celor Trei Persoane Dumnezeuști. Și eu, Isuse al meu, scufundându-mă în iubirea ta, vreau să-Ți fiu adăpost pentru a respinge noile lovituri pe care creaturile Ți le dau cu păcatele lor și, luând iubirea ta, vreau să le rănesc cu aceasta, pentru ca să nu mai îndrăznească să te jicnească și vreau să o vărs pe pieptul tău pentru te alina și vindeca.

Isuse al meu, sărut mâinile tale creatoare. Văd toate faptele rele ale creaturilor care, asemenea tot atâtor cuie, străpung mâinile tale preasfinte. Astfel că, nu cu trei cuie, ca pe cruce, Tu ești străpuns, ci cu multe cuie, pentru câte fapte rele săvârșesc creaturile. Te compățimesc și, pentru a te alina, Îți ofer toate faptele sfinte, curajul martirilor în a-și da Sângele și viața din iubire pentru Tine. Ei bine, aș vrea, o Isuse al meu, să îți ofer toate faptele bune, pentru a-ți scoate acele multe cuie datorate faptelor rele.

O Isuse, sărut picioarele tale sfinte, mereu neobosite în căutarea sufletelor. În acestea închizi toți pașii creaturilor, însă multe dintre ele simți că îți scapă și ai vrea să le prinzi. La fiecare pas răutăcios al lor, simți că Ți se adaugă un cui, iar Tu vrei să te folosești de însăși aceste cuie ale lor pentru a le pironi în iubirea Ta. Durerea pe care o simți și efortul pe care îl faci pentru a pironi aceste suflete în iubirea Ta sunt atât de mari și profunde încât tremuri în întregime. Dumnezeu și Binele meu, Te compățimesc; pentru a Te

consola, Îți ofer pașii religioșilor buni și ai tuturor persoanelor credincioase, care își riscă viața pentru a salva sufletele.

O Isuse, sărut Inima ta. Continui agonia, nu pentru suferințele pe care Ți le vor provoca iudeii, ci pentru durerea pe care Ți-o pricinuiesc toate jicnirile creaturilor.

În aceste ore Tu vrei să dai întâietate Iubirii, apoi, al doilea loc, tuturor păcătoșilor pentru care Tu ispășești, repari, Îl preamărești pe Tată și potolești Dreptatea Divină, iar al treilea loc iudeilor. În acest fel dovedești că Pătimirea, pe care iudeii Ți-o vor provoca, nu va fi altceva decât reprezentarea dublei amare pătimiri pe care Ți-o produc Iubirea și păcatul. De aceea, văd în Inima ta totul în mod foarte concentrat: lancea Iubirii, lancea păcatului și o aștepți pe a treia, cea a iudeilor. Iar Inima ta sufocată de iubire, suferă mișcări violente, dorințe nerăbdătoare de iubire, dorințe care Te consumă, bătăi ale inimii înfocate care ar vrea să își dea viața pentru fiecare inimă. Chiar aici, în Inimă, simți toată durerea pe care Ți-o provoacă creaturile, care, cu dorințele lor răutăcioase, alipirile lor dezordonate, bătăile inimilor profanate, în loc să vrea Iubirea ta, caută alte iubiri.

Isuse, cât suferi! Văd că leșini, copleșit de undele nelegiuirilor noastre. Te compătinesc și vreau să îndulcesc mâhnirea Inimii tale de trei ori străpunsă, oferindu-Ți dulceața veșnică și iubirea preadulce a preaiubitei Mame Maria și aceea a tuturor adevăraților tăi iubitori.

Iar acum, o Isuse al meu, fă ca din această Inimă a ta să ia viață sărmana mea inimă, pentru ca să nu mai trăiască altfel decât cu Inima ta. Iar în orice jicnire pe care o vei primi, fă ca eu să fiu mereu gata să-ți ofer alinare, confort, reparare, un act de iubire neîntrerupt.

Meditații și Aplicații

În a doua oră în Ghetsemani, dinaintea lui Isus s-au prezentat toate păcatele din toate timpurile, trecute, prezente și viitoare, iar El a luat asupra Sa toate aceste păcate, pentru a da Tatălui mărirea completă. Isus Cristos deci a ispășit, s-a rugat și a simțit în Inima sa toate stările noastre sufletești, fără a se opri din rugăciune. Noi, indiferent de starea noastră sufletească pe care o traversăm: reci, duri, ispitiți, ne rugăm mereu? Perseverăm în rugăciune? Îi dăm lui Isus durerile sufletului nostru ca reparare și ca alinare pentru a-L putea recopia în noi în întregime, gândindu-ne că fiecare stare sufletească este o durere a Sa? Ca durere a lui Isus, trebuie să o punem în jurul Lui, pentru a-L compătimi și pentru a-L alina, iar, dacă este posibil, trebuie să-i spunem: Tu ai suferit prea mult, odihnește-te, vom suferi noi în locul Tău.

Ne lăsăm abătuți, sau stăm cu curaj la picioarele lui Isus, dându-i tot ceea ce suferim, pentru a face ca Isus să găsească în noi însăși Umanitatea sa? Adică îi suntem noi umanitate lui Isus? Ce făcea Umanitatea lui Isus? Îl preamărea pe Tatăl său, ispășea, lucra la mântuirea sufletelor. Dar noi, în tot ceea ce facem, cuprindem în noi toate aceste trei intenții ale lui Isus, în așa fel încât să putem spune că avem în noi întreaga Umanitate a lui Isus Cristos?

În întunericul nostru, punem intenția de a face să strălucească în ceilalți lumina adevărului? Iar atunci când ne rugăm cu ardoare, punem intenția de a topi gheața atâtor inimi împietrite în păcat?

Isuse al meu, pentru a Te compătimi și pentru a Te putea alina în deprimarea totală în care Te afli, mă înalț până la Cer și iau asupra mea însăși Divinitatea ta și, punând-o în jurul Tău, vreau să îndepărtz toate jicnirile creaturilor. Vreau să Îți ofer frumusețea ta, pentru a îndepărta urâtenia păcatului; sfințenia ta, pentru a îndepărta dezgustul tuturor acelor suflete care Te fac să simți atâta dezgust, deoarece nu mai trăiesc viața harului; pacea ta, pentru a îndepărta de la Tine neînțelegerile, răzvrătirile și tulburările tuturor creaturilor; armoniile tale, pentru a da forță auzului tău înaintea valurilor atâtor voci răutăcioase. Isuse al meu, vreau să Îți ofer atâtea acte divine, reparatoare pentru câte jicniri Te asaltă, ca și cum ar vrea să te ucidă, iar eu, cu însăși faptele tale, vreau să Îți dau viața. Apoi, o Isuse al meu, vrea să arunc un val al Dumnezeirii tale asupra tuturor creaturilor pentru ca, la atingerea ta divină, să nu mai îndrăznească să te jicnească. Numai așa, o Isuse, voi putea să te alin pentru toate jicnirile pe care le primești din partea creaturilor.

*

O Isuse, dulcea mea Viață, rugăciunile și chinurile mele să se înalțe mereu spre Cer pentru a face să plouă asupra tuturor lumina harului și pentru a absorbi în mine însăși Viața ta.

(Rugăciunea de Mulțumire după fiecare oră a agoniei în Grădină)
(Rugăciunea de Mulțumire după fiecare oră)

Grea și chinuitoare a fost agonia lui Isus în Grădină

(Din volumul 13 – 19 Noiembrie 1921)

[Isus îi spune Luizei:]

”Fiica mea, grea și chinuitoare a fost agonia mea în grădină, probabil mai chinuitoare decât aceea de pe cruce, deoarece, dacă aceasta a fost împlinirea și triumful asupra tuturor, aici în grădină a fost începutul, iar durerile se simt mai mult la început decât atunci când s-au sfârșit, însă, în această agonie, chinul cel mai sfâșietor a fost atunci când mi s-au prezentat înaintea, unul câte unul, toate păcatele, Umanitatea mea a înțeles toată enormitatea, iar fiecare crimă purta amprenta '*moarte unui Dumnezeu*', înarmată de spadă pentru a mă ucide. Înaintea Dumnezeirii vina Îmi apărea atât de îngrozitoare și mai monstruoasă decât însăși moartea; numai în a înțelege ceea ce semnifică păcatul M-am simțit murind și muream într-adevăr, am strigat la Tatăl și a fost neînduplecat; nu a fost nici măcar unul care să Mă ajute pentru a nu mă face să mor, am strigat înaintea tuturor creaturilor să aibă milă de Mine, dar în zadar, astfel că Umanitatea mea se vlăguia și era gata să primească ultima lovitură a morții”

ORA A ȘAPTEA De la 11 la miezul nopții

A treia oră de agonie în Grădina Măslinilor: Agonia Iudeilor

(Rugăciunea de Pregătire înainte de fiecare oră)

(Rugăciunea Pregătitoare înainte de fiecare oră a agoniei în Grădină)

Dulcele meu Bine, inima mea nu mai suportă: Te privesc și văd că continui agonია. Sângele în șiroaie Ți se scurge pe tot Corpul atât de mult încât, nemaiputând sta în picioare, ai căzut într-un lac. O Iubirea mea, mi se frânge inima văzându-te atât de slab și copleșit! Chipul Tău adorabil și mâinile Tale creatoare se sprijină pe pământ și se mânjesc de Sânge. Mi se pare că fluviilor de nelegiuire pe care creaturile Ți le trimit, Tu vrei să dai în schimb fluvii de Sânge, pentru a face ca aceste păcate să fie înecate în acesta și astfel, acest Sânge, să dea fiecăruia hotărârea iertării Tale. Însă, deh, o Isuse al meu, ridică-Te! E prea mult ceea ce suferi! Să-i fie de ajuns până aici Iubirii tale. Și, în timp ce pare că Iubitul meu Isus moare în propriul Sânge, Iubirea Îi dă o viață nouă. Îl văd mișcându-Se cu greutate, Se ridică și, îmbibat de Sânge și de noroi, pare că vrea să meargă dar, neavând putere, se târăște cu greu.

Dulcea mea Viață, lasă-mă se Te duc în brațele mele. Mergi oare la preaiubiții tăi ucenici? Însă cât de mare nu este durerea Inimii Tale adorabile când îi găsești din nou adormiți! Iar Tu, cu voce tremurândă și slabă îi strigi:

”Fii mei, nu dormiți. Se apropie ceasul. Nu vedeți cum am ajuns? Ajutați-Mă, nu Mă părăsiți în aceste ore extreme!”

Și aproape nesigur, ești gata să cazi lângă ei, în timp ce Ioan întinde brațele pentru a Te sprijini. Ești de nerecunoscut încât, dacă nu ar fi fost suavitatea și blândețea vocii tale, nu Te-ar fi recunoscut. Apoi, recomandându-le veghea și rugăciunea, te întorci în grădină, însă cu o a doua străpungere în inimă. Văd în această străpungere, Binele meu, toate greșelile acelor suflete care, în ciuda manifestărilor favorurilor tale în daruri, sărutări și mângâieri în nopțile de încercare, uitând iubirea și darurile tale, au rămas ca ațipite și somnoroase, pierzând în felul acesta spiritul de rugăciune continuă și de veghe.

Isuse al meu, e adevărat că, după ce Ai fost văzut, după ce s-au gustat darurile tale, este nevoie de o mare forță pentru a se priva de tine și a-Ți rezista. Numai o minune poate face ca aceste suflete să poată să reziste în încercare. De aceea, în timp ce Te compătimesc din cauza acestor suflete, ale căror neglijențe, ușurințe și jicniri sunt cele mai amare pentru Inima ta, Te rog ca, în caz că acestea vor ajunge să facă un singur pas care ar putea să nu-ți placă nicidecum, Tu să le înconjori cu atâta har, încât să le oprești, pentru a nu pierde spiritul rugăciunii continue.

Dulcele meu Isus, în timp ce te întorci în grădină, pare că Tu nu mai suporti: Îți ridici chipul plin de pământ și Sânge înspre Cer și repeți pentru a treia oară:

”Tată, dacă este cu puțință, treacă de la Mine paharul acesta. Tată Sfânt, ajută-mă! Am nevoie de întărire. Este adevărat că, pentru greșelile luate asupra-mi, sunt greșos, dezgustător, ultimul dintre oameni înaintea Maiestății tale nemărginite. Dreptatea ta este disprețuitoare față de Mine. Însă privește-Mă, o Tată, sunt același Fiu al tău, care sunt una cu Tine. Deh, ajută-Mă, ai milă, Tată! Nu Mă lăsa fără alinare!”

Apoi mi se pare că aud, o dulcele meu Bine, că o strigi în ajutor pe scumpa ta Mamă:

”Dulce Mamă, strânge-Mă în brațele tale, așa cum Mă strângeai când eram Copil. Dă-Mi acel lapte pe care l-am supt de la Tine, pentru a Mă întări și a Mă îndulci în mâhnirea agoniei mele. Dă-mi Inima ta, care era toată plăcerea mea. Maica mea, Magdalena, dragi Apostoli, voi toți care Mă iubiți, ajutați-Mă, întăriți-Mă, nu Mă lăsați singur în aceste ultime clipe. Faceți toți o coroană în jurul Meu, dați-Mi ca sprijin prezența voastră, iubirea voastră!”

Isuse, Iubirea mea, cine poate rezista văzându-Te în halul acesta? Care inimă va fi atât de dură, încât nu se va sfărâma văzându-Te atât de sufocat de Sânge? Cine nu va vărsa șiroaie de lacrimi amare la auzul spuselor tale pline de durere care caută ajutor și alinare? Isuse al meu, consolează-Te: îl văd deja pe Tatăl că Îți trimite un Înger pentru a Te întări și ajuta, astfel încât să ieși din această stare de agonie și să Te poată da pe mâna iudeilor. În timp ce vei sta cu Îngerul, eu voi colinda cerul și pământul. Îmi vei permite să iau acest Sânge pe care l-ai vărsat, pentru a putea să-l dau tuturor oamenilor, ca garanție a mântuirii fiecăruia și să îți aduc spre alinare și ca răspuns afecțiunea lor, bătăile inimilor, gândurile, pașii și faptele.

Cereasca mea Mamă, vin la Tine pentru a merge împreună la toate sufletele, ca să le dăm Sângele lui Isus. Dulce Mamă, Isus vrea alinare, iar cea mai mare alinare pe care I-o putem da este aceea de a-I aduce suflete. Magdalena, însoțește-ne. Voi Îngerilor toți, veniți și vedeți cum a fost redus Isus. El vrea din partea tuturor alinare, iar deprimarea pe care o simte este atât de profundă și puternică încât nu respinge pe nimeni.

Isuse al meu, în timp ce bei potirul plin de amărăciuni intense, pe care Tatăl Ceresc Ți l-a trimis, aud și mai multe suspine, gemete, delir iar cu voce sufocată spui:

”Suflete, suflete, veniți, ridicați-Mă. Ocupați un loc în Umanitatea mea: vă vreau, vă suspin. Deh, nu fiți surde la vocea mea, nu zădărniciți dorințele mele arzătoare, Sângele meu, iubirea mea, chinurile mele! Veniți, suflete, veniți!”

Delirante Isuse, fiecare geamăt și suspin al Tău sunt o rană adusă inimii mele care nu mă lasă în pace, de aceea, îmi însușesc Sângele Tău, Voința Ta, zelul tău arzător, iubirea ta și, cutreierând cerul și pământul, vreau să merg la toate sufletele pentru a le da Sângele ca zălog al mântuirii lor și pentru a le aduce înaintea Ta pentru a calma neliniștile tale, delirul tău și pentru a îndulci mâhnirea agoniei tale. Iar în timp ce voi face aceasta, Tu însoțește-mă cu privirea ta.

Maica mea, vin la Tine, deoarece Isus vrea suflete, vrea alinare. Dă-mi mâna ta maternă și hai să cutreierăm împreună prin toată lumea pentru a căuta suflete. Să cuprindem în Sângele său alipirile, dorințele, gândurile, faptele, pașii tuturor creaturilor și să aruncăm în sufletele lor flăcările Inimii sale, pentru ca acestea să se predea. Și, închise în felul acesta în Sângele său și transformate de flăcările sale, le vom conduce în jurul lui Isus, pentru a îndulci chinurile amarei sale agonii.

Îngerul meu păzitor, mergi înaintea noastră, mergi și dispune sufletele care trebuie să primească aceste Sânge, pentru ca nici o picătură să nu rămână fără efectul său puternic.

Maica mea, să ne grăbim, să mergem! Văd că privirea lui Isus ne urmărește, aud sughițurile sale repetate care ne fac să ne grăbim în misiunea noastră.

Iată, o Mamă, cu primii pași, suntem deja la ușile unde zac bolnavii. Câte membre sfâșiate! Câți sub înfiorătoare suferințe, izbucnesc în înjurături și încearcă să-și ia viața! Alții sunt abandonați de toți și nu au pe nimeni care să le acorde un cuvânt de alinare, ajutorul elementar, de aceea mai mult blestemă și cad în disperare.

Ah, o Mamă! Simt sughițurile lui Isus, care primește jicniri ca răspuns la predilecțiile iubirii sale, care produc suferință sufletelor, pentru a le face cât mai asemănătoare cu Sine. Deh! Să le dăm Sângele său, pentru ca să dea acestora ajutoarele necesare și cu lumina sa, să le ajute să înțeleagă binele care se află în a suferi și asemănare cu Isus pe care o dobândesc.

Iar tu, Maica mea, așează-te aproape de ele și, ca o Mamă plină de afecțiune, atinge cu mâinile tale materne membrele lor suferinde, alină durerile lor, ia-le în brațele tale și, din Inima ta, revarsă șiroaie de haruri asupra tuturor chinurilor lor. Însoțește abandonatii, alină suferinzii, celor lipsiți de mijloacele necesare, predispune Tu suflete generoase care să le vină în ajutor; celor care se află sub greutatea chinurilor, dăruiește liniște și odihnă pentru ca, întăriți, să poată suporta cu mai multă răbdare, ceea ce Isus a dispus pentru ei.

Continuăm drumul nostru și intrăm în camerele muribunzilor. Maica mea, ce groaznic! Câte suflete sunt pe cale să ajungă în iad! Câți, după o viață de păcat, vor să provoace o ultimă durere acelei Inimi străpunse în mod repetat, încoronând ultima suflare cu un act de disperare! Mulți diavoli stau în jurul acestora, aruncând în inima lor teroare și înspăimântare cu privire la judecata divină, dând în felul acesta un ultim asalt, pentru a-i conduce în iad. Ar vrea să elibereze flăcările iadului pentru a-i cuprinde cu acestea și, în felul acesta, să nu lase loc speranței. Alții, strânși de legăturile pământeste, nu știu să se resemneze și să facă ultimul pas.

Deh, o Mamă, sunt ultimele momente, aceștia au mare nevoie de ajutor! Nu vezi cum tremură, cum se zbat în chinurile agoniei, cum cer ajutor și îndurare? Pământul a dispărut deja pentru ei. Maică Sfântă, pune-ți mâna maternă pe fruntea lor de gheață, primește tu ultima lor suflare, să dăm fiecărui muribund Sângele lui Isus și, punând în felul acesta diavoli pe fugă, să îi dispună pe toți să primească ultimele Sacramente și o moarte bună și sfântă. Pentru a-i sprijini, să le dăm agoniile lui Isus, sărutările sale, lacrimile sale, rănilor sale; să rupem legăturile care îi țin în captivitate, să îi ajutăm pe toți să audă cuvintele de iertare și să aruncăm în inimile lor o așa încredere, încât să îi facă să se arunce în brațele lui Isus. Isus, când îi va judeca, îi va găsi acoperiți cu Sângele său, abandonați în brațele sale și va da tuturor iertarea sa.

Să înaintăm, o Mamă. Privirea ta maternă să se așeze cu iubire pe pământ și să privească cu milă asupra sărmanelor creaturi care au nevoie de Sângele acesta. Maica mea, mă simt împinsă de privirea

cercetătoare a lui Isus să alerg pentru că vrea suflete; simt suspinele sale în adâncul inimii mele care îmi repetă:

”Fiica mea, ajută-Mă, dă-Mi suflete!”

Însă vezi, o Mamă, cum pământul este plin de suflete care sunt pe cale să cadă în păcat și Isus izbucnește în plâns, văzând Sângele său supus unor noi profanări. Ar fi nevoie de o minune care să împiedice această cădere. De aceea, să le dăm Sângele lui Isus pentru ca să afle în acesta puterea și harul de a nu cădea în păcat.

Încă un pas, o Mamă, și iată, suflete deja căzute în păcat, care ar vrea o mână de ajutor pentru a se ridica. Isus le iubește, însă le privește dezgustat, pentru că sunt pline de mocirlă iar agonia sa devine și mai intensă. Să le dăm Sângele lui Isus, astfel încât să găsească mâna care să le ridice. Vezi, o Mamă, sunt suflete care au nevoie de acest Sânge, sunt suflete moarte spiritual. Oh, cât de deplorabilă este starea lor! Cerul le privește și plânge cu durere, pământul le țintește cu dezgust, toate elementele sunt împotriva lor și ar vrea să le distrugă, deoarece sunt dușmane ale Creatorului. Deh, o Mamă, Sângele lui Isus conține viață! Să-L dăm deci, pentru ca, atinși de acesta, aceste suflete să învie și să învie mai frumoase, pentru a face să zâmbească tot Cerul și tot pământul.

Să înaintăm, o Mamă. Vezi, sunt suflete care poartă amprenta pierzării, suflete care păcătuiesc și fug de Isus, care Îl jicnesc și disperă pentru iertarea sa. Aceștia sunt noii Iuda împrăstiați pe pământ, care străpung acea Inimă atât de amărâtă. Să le dăm Sângele lui Isus, pentru ca acest Sânge să șteargă amprenta pierzării și să imprime în locul ei amprenta mântuirii, să arunce în inimile lor o așa mare încredere și iubire în urma păcatului, încât să le facă să alerge la picioarele lui Isus, să se strângă de acele picioare dumnezeiești, pentru a nu se mai îndepărta niciodată.

Vezi, o Mamă, sunt suflete care aleargă nebunește spre pierzare și nu are cine să oprească alergarea lor. Să punem aceste Sânge înaintea picioarelor lor pentru ca, la atingerea și în lumina acestuia, la vocea sa imploratoare, care vrea să-i mântuiască, să poată să dea înapoi și să apuce calea mântuirii.

Să continuăm, o Mamă să înaintăm. Vezi, sunt suflete bune, suflete nevinovate, în care Isus își află desfătarea și odihna în creație, însă creaturile stau în jurul lor cu atâtea capcane și scandaluri, pentru a smulge această nevinovăție și pentru a transforma această desfătare și odihnă a lui Isus în plâns și mâhnire, ca și cum nu ar avea alt scop decât acela de a provoca dureri continui acelei Inimi dumnezeiești. Să sigilăm și să înconjurăm deci nevinovăția lor cu Sângele lui Isus asemenea unui zid de apărare, pentru ca să nu pătrundă în acestea nici o vină. Cu acest Sânge, pune tu pe fugă pe oricine ar vrea să le contamineze și păstrează-le nevinovate și curate, pentru ca Isus să-Și afle odihna în creație și toate desfătările sale și, din iubire pentru ele, să aibă milă de multe alte sărmene creaturi. Maica mea, să punem aceste suflete în Sângele lui Isus, să le legăm iar și iar cu sfânta Voință a lui Dumnezeu, să le ducem în brațele sale și, cu lanțurile dulci ale iubirii sale, să le legăm de Inima sa, pentru a îndulci mâhnirea agoniei sale mortale.

Însă auzi, o Mamă, acest Sânge strigă și vrea alte suflete. Să alergăm împreună și să mergem în ținuturile ereticilor și ale necredincioșilor. Câtă durere nu simte Isus în aceste ținuturi! El, care este viața tuturor, nu primește în schimb nici măcar un mic act de iubire, nu este cunoscut de însăși creaturile sale. O Mamă, să le dăm acest Sânge pentru ca, fugind întunericul ignoranței și al ereziei, să le facă să înțeleagă că au un suflet și să deschidă sufletul Cerului. Apoi să punem toate aceste suflete în Sângele lui Isus, să le conducem în jurul Lui precum atâția fii orfani și exilați care își găsesc Tatăl și, în felul acesta, Isus se va simți alinat în amara sa agonie.

Dar se pare că Isus nu este încă mulțumit, vrea și mai multe suflete. Sufletele muribunde din aceste locuri le simte smulse din brațele sale pentru a merge să cadă în iad. Aceste suflete sunt pe cale să-și dea ultima suflare și să cadă în abis; nimeni nu este alături de ele pentru a le salva; lipsește timpul, sunt ultimele clipe, sigur se vor pierde! Nu, Mamă, acest Sânge nu va fi vărsat în zadar pentru aceste suflete! De aceea, să zburăm în grabă spre acestea, să vărsăm Sângele lui Isus asupra capului lor, astfel încât să le servească drept botez și să reverse asupra lor credința, speranța și iubirea. Așează-te, o Maică, aproape de ele, suplinește întru totul ceea ce le lipsește. Mai mult, arată-Te lor: pe Chipul tău strălucește frumusețea lui Isus, comportamentul tău este asemenea cu al Lui, în felul acesta, văzându-Te pe Tine, cu siguranță vor putea să Îl cunoască pe Isus. Apoi strânge-le pe toate la Inima ta maternă, revarsă în acestea viața lui Isus pe care tu o ai, spune-le că, în calitate de mamă a lor, îi vrei fericiți pentru totdeauna cu Tine în Cer și, în felul acesta, în timp ce își dau ultima suflare, primește-le în brațele tale și fă ca apoi să treacă în cele ale lui Isus. Iar dacă Isus, conform cu dreptatea Justiției, va arăta că nu vrea să le primească, amintește-i iubirea cu care ți le-a încredințat sub cruce, fă apel la dreptul tău de mamă, în așa fel încât, la iubirea și rugămintele tale, El să nu poată rezista și, în timp ce va mulțumi inima ta, va mulțumi și arzătoarele sale dorințe.

Iar acum, o Mamă, să luăm acest Sânge și să îl dăm tuturor: celor întristați, pentru a primi alinare; celor săraci, pentru a suferi resemnați sărăciei lor; celor ispitiți, pentru a obține victoria; celor care nu cred, pentru a triumfa în ei virtutea credinței; celor care înjură pentru a schimba înjurăturile în binecuvântări; preoților pentru a înțelege misiunea lor și pentru a fi demni miniștri ai lui Isus. Cu acest Sânge atinge buzele lor, pentru ca să nu spună cuvinte care să nu aducă slavă lui Dumnezeu, atinge picioarele lor pentru a-i face să zboare, pentru a merge în căutarea sufletelor care trebuie conduse la Isus.

Să dăm acest Sânge conducătorilor popoarelor, pentru a fi uniți între ei și pentru a fi blânzi și iubitori cu supușii lor.

Să zburăm acum în Purgator și să dăm acest Sânge sufletelor care ispășesc acolo, pentru că acestea plâng mult și reclamă acest Sânge spre eliberarea lor. Nu auzi, o Mamă, gemetele lor, agitația lor de iubire, chinurile, cum se simt în mod continuu atrase spre Binele Suprem? Vezi cum Isus însuși vrea să le curețe cât mai repede pentru a le avea cu Sine: le atrage cu iubirea sa, iar acestea răspund cu avânturi continue spre El. Și, în timp ce se află în prezența Sa, neputând încă să stea sub puritatea privirii divine, sunt constrânse să dea înapoi și să cadă din nou în flăcări.

Maică a mea, să coborâm în această închisoare adâncă și, vărsând asupra acestora Sângele lui Isus, să le ducem la lumină, să liniștim frenezia iubirii lor, să potolim focul care le arde, să curățăm petele lor, în felul acesta, libere de orice chin, vor zbura în brațele Supremului Bine. Să dăm acest Sânge celor mai uitate suflete, ca să găsească în El toate ajutoarele pe care creaturile nu i le acordă. Tuturor, o Mamă, să dăm acest Sânge, să nu lipsim niciunul, pentru ca toate, în virtutea Acestuia, să găsească alinare și eliberare. Acționează ca regină a acestor ținuturi de plâns și vaiet, întinde mâinile tale materno și, unul câte unul, scoate-le din aceste flăcări arzătoare și fă ca toate să zboare spre Cer.

Iar acum să zburăm și noi spre Cer. Să ne așezăm la porțile veșnice și, permite-mi o Mamă, să-ți dau și Ție acest Sânge spre o slavă și mai mare. Acest Sânge să Te inunde cu o nouă lumină, cu noi bucurii și fă ca această lumină să coboare în favoarea tuturor creaturilor, pentru a da tuturor harul mântuirii.

Maică a mea, dă-mi și mie acest Sânge. Tu știi cât de multă nevoie am. Cu mâinile tale materno acoperă-mă în întregime cu acest Sânge și, atingându-mă, curăță petele mele, vindecă rănilor mele, îmbogățește sărăcia mea. Fă ca acest Sânge să circule în venele mele și să-mi dea din nou întreaga viață a lui Isus, să coboare în inima mea și să mi-o transforme în însăși Inima Lui, să mă înfrumusețeze într-atât încât Isus să poată găsi toată plăcerea sa în mine.

În sfârșit, o Mamă, să intrăm în Ținuturile Cerești și să dăm acest Sânge tuturor Sfinților, tuturor Îngerilor, ca să poată primi o mai mare slavă, să izbucnească în recunoștință față de Isus și să se roage pentru noi, pentru ca, în virtutea acestui Sânge, să îi putem întâlni în Cer.

După ce am dat tuturor acest Sânge, să ne îndreptăm din nou spre Isus. Îngeri, Sfinți, veniți cu noi. Ah, El suspină după suflete! Vrea să le determine pe toate să intre în Umanitatea sa, pentru a da tuturor roadele Sângelui său. Să le așezăm pe toate în jurul Lui, Va simți viața întorcându-se și se va simți recompensat pentru amara agonie pe care a suferit-o.

Iar acum, Mamă Sfântă, să chemăm toată creația să fie prezentă, pentru ca și ea să Îi dea slavă lui Isus.

O, lumină a soarelui, vino să împrăștii întunericul acestei nopți pentru a-L alina pe Isus. O stele, cu razele voastre tremurânde, coborâți din cer, veniți să Îl alinați pe Isus. Flori ale pământului, veniți cu parfumul vostru; păsări, veniți cu ciripitul vostru; toate elementele pământului, veniți să-L alinați pe Isus. Vino, o mare, să-L răcorești și să Îl speli pe Isus. El este Creatorul nostru, viața noastră, totul nostru. Veniți cu toții să-L alinăm, să-I aducem omagiu ca Suveran și Domn al nostru. Însă, ah, Isus nu caută lumină, stele, flori, păsări. El caută suflete, suflete!

Iată, o dulcele meu Bine, sunt toți împreună cu tine: Ți este aproape scumpa Mamă, odihnește-Te în brațele sale, se va bucura și Ea, strângându-Te la piept, pentru că a luat parte din plin la dureroasa ta agonie. Este aici și Magdalena, este aici Maria, și aici toate sufletele iubitoare din toate timpurile. Deh! O Isuse, primește-le și spune-le tuturor un cuvânt de iertare și de iubire, leagă-le pe toate în iubirea ta, pentru ca nici un suflet să nu Ți mai scape.

Însă, ah! Mi se pare că spui:

”O fiica a mea, câte suflete Îmi scapă cu forța și cad în veșnica ruină! Cum va putea să se calmeze durerea mea dacă Eu iubesc un singur suflet așa cum iubesc toate sufletele împreună?”

Agonizante Isuse, pare că viața Ta aproape se stinge: simt deja horcăitul agoniei, frumoșii tăi ochi sunt eclipsați de moartea apropiată, toate membrele sunt abandonate și adesea mi se pare că nu mai respiri. Simt să îmi explodează inima de durere. Te îmbrățișez și Te simt înghețat, Te scutur și nu dai semn de viață. Isuse, ești mort? Îndurerată Mamă, Îngeri ai Cerului, veniți și plângeți-L pe Isus și nu permiteți ca eu să

continui să trăiesc fără El, pentru că deja nu pot. Mi-L strâng mai puternic la piept și simt că mai respiră, apoi din nou nu dă semne de viață. Îl strig: ”Isuse, Isuse, Viața mea, nu muri!”.

Aud deja vacarmul dușmanilor tăi care vin să te ia. Cine Te va apăra în starea în care Te afli?

Iar El, zguduit, pare că trece de la moarte la viață, mă privește și îmi spune:

”Fiica mea, ești aici? Ai fost deci spectatoarea chinurilor mele și a atâtor morți pe care le-am suferit. Să știi, o fiică, în toate aceste trei ore de amară agonie în grădină, am închis în Mine toate viețile creaturilor și am suferit toate chinurile chiar și morțile lor, dând fiecareia însăși viața mea. Agoniile mele le vor susține pe ale lor, mâhnirile și moartea mea se vor schimba pentru ele în izvor de bucurie și de viață. Cât Mă costă sufletele! Dacă măcar mi-ar răspunde în schimb! Ai văzut că, în timp ce muream, începeam din nou să respir, erau morțile creaturilor pe care le simțeam în Mine”.

Obositul meu Isus, deoarece ai vrut să închizi în Tine și viața mea, deci și moartea mea, Te rog, pentru această amară agonie a Ta, vino-mi în ajutor în momentul morții mele. Eu Ți-am dat inima mea ca refugiu și odihnă, brațele mele pentru a te susține și întreaga mea ființă la dispoziția ta și, oh, cât de binevoitoare m-aș da în mâinile dușmanilor tăi pentru a muri în locul tău!

Vino, o Viață a inimii mele, în acele momente pentru a-mi reda ceea ce Ți-am dat: prezența ta, Inima ca pat și odihnă, brațele tale ca sprijin, respirația ta găfăitoarea pentru a ușura greutatea mea, în așa fel încât eu, respirând, voi respira prin intermediul respirației tale care, asemenea aerului curățitor, mă va purifica de orice pată și mă va pregăti pentru intrarea în fericirea veșnică.

Dimpotrivă, dulcele meu Isus, vei da sufletului meu însăși preasfânta ta Umanitate, în așa fel încât Tu să mă privești prin Tine însuși și, privindu-Te pe Tine însuși, să nu găsești nimic pentru care să mă judeci. Apoi mă vei spăla în Sângele Tău, mă vei îmbrăca cu veșmântul nepătat al Preasfintei tale Voințe, mă vei împodobi cu iubirea ta și, dându-mi ultimul sărut, mă vei face să-mi iau zborul de pe pământ la Cer.

Ceea ce vreau pentru mine, fă pentru toți cei în agonie; strânge-i în iubirea ta și, dând lor sărutul unirii cu Tine, salvează-i pe toți și nu permite ca vreunul să se piardă.

Îndureratul meu Bine, Îți ofer această oră în memoria Pătimirii și Morții tale, pentru a dezarma dreapta mânie a lui Dumnezeu pentru atâtea păcate, pentru convertirea tuturor păcătoșilor, pentru pacea între popoare, pentru sfințirea noastră și în ajutorul sufletelor din purgator.

Dar văd că dușmanii Tăi sunt aproape și Tu vrei să mă lași pentru a le ieși înaintea. Isuse, permite-mi să-Ți dau un sărut pe buze, acele buze pe care Iuda va îndrăzni să le sărute cu sărutul infernal și să Îți șterg chipul ud de Sânge, asupra căruia acum va ploua cu palme și scuișături. Strânge-mă puternic la Inima ta și nu permite ca eu să mă îndepărtez vreodată de Tine. Te urmez și Tu binecuvântează-mă.

Meditații și Aplicații

Isus, în această a treia oră în Ghetsemani, a cerut ajutor din Cer, iar chinurile sale erau nenumărate, încât a cerut alinare chiar și de la ucenicii săi. Dar noi, în orice împrejurare, durere, nenorocire, cerem noi mereu ajutor din Cer? Iar dacă apelăm la creaturi, o facem în mod ordonat, mergând la acelea care ne pot alina în mod sfânt? Ne resemnăm cel puțin, dacă nu primim acea alinare pe care o sperăm, folosindu-ne de neglijența creaturilor, pentru a ne abandona și mai mult în brațele lui Isus?

Isus a fost întărit de un Înger. Putem noi spune că suntem îngerul lui Isus, stând în jurul Lui pentru a-L alina și a lua parte la mâhnirile sale? Însă, pentru a putea fi cu adevărat îngerul lui Isus, este nevoie să primim orice chin ca trimis de El, de aceea să le considerăm chinuri divine; numai atunci să îndrăznim să alinăm un Dumnezeu atât de mâhnit. Dacă chinurile le primim în sens uman, nu putem să ne folosim de ele pentru a alina acest Om - Dumnezeu și deci nu putem face pe îngerii.

În chinurile pe care Isus ni le trimite, pare să ne trimită paharul în care noi trebuie să punem rodul chinurilor noastre; iar acestea, suferite cu iubire și resemnare, se vor transforma în dulce nectar pentru Isus. În fiecare chin să spunem: ”Isus

ne cheamă să fim îngerul în jurul Lui; vrea alinările noastră, de aceea ne face părtași la chinurile sale”.

*

Iubirea mea, Isuse, în chinurile mele caut Inima ta ca să mă odihnesc, iar în chinurile tale vreau să îți ofer adăpost cu chinurile mele, pentru a ni le schimba împreună și, în acest fel, să fiu îngerul tău mângâietor.

(Rugăciunea de Mulțumire după fiecare oră a agoniei în Grădină)

(Rugăciunea de Mulțumire după fiecare oră)

ORA A OPTA

De la miezul nopții la 1

Arestarea lui Isus

(Rugăciunea de Pregătire)

O Isuse al meu, e deja miezul nopții. Auzi cum dușmanii se apropie iar Tu, așezându-Ți hainele și stergându-Ți Sângele, întărit de confortul primit, Te îndrepti din nou către ucenicii tăi, îi strigi, îi mustri, îi iei împreună cu Tine și mergi în întâmpinarea dușmanilor, vrând să repari cu promptitudinea ta, încetineala mea, lipsa de chef și lenea în acțiunile mele și în a suferi din iubire pentru Tine.

[Trădarea lui Iuda]

Însă, o dulce Isuse, Binele meu, ce scenă emoționantă văd! Îl întâlnești mai întâi pe perfidul Iuda, care, apropiindu-se de Tine și întinzându-și brațele spre gâtul Tău, Te salută și Te sărută. Iar Tu, Iubire pasionată, nu detești să săruți acele buze infernale, îl îmbrățișezi și Ți-l strângi la Inimă, vrând să-l smulgi din iad, dându-i semne ale unei noi iubiri.

Isuse al meu, cum e posibil să nu te iubesc? Duișia iubirii Tale este așa de mare, încât ar trebui să smulgă fiecare inimă spre a Te iubi. Și totuși nu Te iubesc. Isuse al meu, în acest sărut al lui Iuda, repari trădările, prefăcătoriile, înșelăciunile sub aspectul prieteniei și al sfințeniei, mai ales din partea preoților. Apoi, sărutul tău, arată că nici unui păcătos, dacă vine la Tine umilit, nu îi vei refuza iertarea ta.

Tandrul meu Isus, Te dai deja în mâna dușmanilor, dând lor puterea de a Te face să suferi ceea ce vor ei. O Isuse al meu, mă dau și eu în mâinile Tale, pentru ca tu, în mod liber, să poți face cu mine ceea ce Ți place mai mult, iar împreună cu Tine vreau să urmez Voința ta, reparările tale și să sufăr chinurile tale. Vreau să stau mereu în jurul Tău, pentru ca să nu existe jicnire pe care eu să nu o repar, mahnire pe care eu să nu o îndulcesc, scuișături și palme pe care Tu le primești și care să nu fie urmate de o sărutare a mea și de o mângâiere. De câte ori vei cădea, mâinile mele vor fi mereu gata să te ajute petru a te ridica.

Așa încât, vreau să rămân mereu cu Tine, o Isuse al meu, nu vreau să te las singur nici măcar un minut. Și, pentru a fi mai în siguranță, pune-mă în interiorul Tău iar eu voi sta în mintea ta, în privirile tale, în Inima ta și în Tine însuși în întregime, pentru a face ca, tot ceea ce Tu faci, să pot face și eu. În felul acesta voi putea să-Ți fiu mereu însoțitoare și nu-mi va scăpa nimic din chinurile Tale, pentru a-Ți putea oferi iubirea mea în schimb pentru toate. Dulcele meu Bine, îți voi sta alături pentru a te apăra, pentru a-mi însuși învățăturile tale, pentru a număra unul câte unul toate cuvintele tale.

Ah! Cum îmi coboară dulce în inimă cuvântul adresat lui Iuda:

”Amice, ad quid venisti?”¹.

Aud cum mi te adresezi cu aceleași cuvinte, nu m-ai numit prietenă, ci cu dulcele nume de fiică, [spunându-mi:] *Filia, ad quid venisti?*² pentru a-ți auzi răspunsul: ”Isuse, vin să te iubesc”. *Ad quid venisti?*, îmi repeți, dacă mă trezesc dimineața. *Ad quid venisti?*, dacă mă rog. *Ad quid venisti?*, îmi repeți din Ostia Sfântă, când lucrez, când mănânc, când sufăr, când dorm. Ce frumoasă chemare pentru mine și pentru toți!

Însă câți, la al tău *Ad quid venisti?*, răspund: ”Vin să te jicnesc!”. Alții, prefăcându-se că nu aud, se dedau la orice fel de păcate și răspund la al tău *Ad quid venisti?* mergând în iad. Cât Te compățimesc, o Isuse al meu! Aș vrea să iau aceleași funii cu care Te leagă dușmanii tăi pentru a lega aceste suflete și a Te cruța de această durere.

Însă aud din nou vocea ta tandră care, în timp ce mergi în întâmpinarea dușmanilor tăi, spune: ”Pe cine căutați?”.

Iar aceia răspund: ”Pe Isus Nazarineanul”.

Tu răspunzi: ”Ego sum”³.

¹Prietene, de ce ai venit?

²Fiică, de ce ai venit?

³Eu sunt.

Cu acest singur cuvânt spui totul și Te faci cunoscut pentru ceea ce ești, astfel încât dușmanii tremură și cad parcă morți la pământ. Dar Tu, o Iubire fără egal, cu un alt *Ego sum*, îi readuci la viață și Tu însuți Te dai în mâinile dușmanilor.

[Isus este legat și înlănțuit]

Oh, câtă perfidie și nerecunoștință! În loc să cadă cu umilință și palpitând la picioarele tale pentru a-Ți cere iertare, abuzează de bunătatea Ta și, disprețuind harurile și minunile, Te prind și Te leagă cu funii și lanțuri, Te strâng, Te aruncă la pământ, Te calcă în picioare, Îți smulg părul. Iar Tu, cu răbdare nemaiauzită, taci, suferi și repari jicnirile celor care, în ciuda minunilor, nu se abandonează la harul tău ci se încăpățânează și mai mult. Cu funiile și lanțurile obții de la Tatăl harul de a rupe lanțurile păcatelor noastre și ne legi cu dulcele lanț al iubirii.

Îl corectezi cu iubire pe Petru, care vrea să te apere, până într-acolo încât taie urechea lui Malco. Cu aceasta vrei să repari faptele bune făcute fără sfânta prudență sau care, din prea mult zel, se transformă în vină.

Răbdătorul meu Isus, aceste funii și aceste lanțuri par să adauge ceva și mai frumos Dumnezeuști tale Persoane: fruntea ta devine mai măreață, astfel încât atrage atenția chiar și dușmanilor tăi; ochii tăi emană mai multă lumină; Chipul tău dumnezeiesc este învăluit de o pace și o bunătate supremă, încât însăși dușmanii tăi se îndrăgostesc. Cu mișcărilor tale tandre și pătrunzătoare, deși puține, îi faci să tremure, într-atât încât, dacă îndrăznesc să te jicnească, o fac pentru că Tu însuți le permiți.

O, Iubire înlănțuită și legată, vei permite vreodată ca Tu să fii legat pentru mine, etalându-Ți iubirea pentru mine, iar eu, mica ta fiică, să fiu fără lanțuri? Nu, nu. Dimpotrivă, leagă-mă cu însăși funiile și lanțurile tale, cu mâinile tale preasfinte. De aceea Te rog să legi, în timp ce sărut fruntea ta dumnezeiască, toate gândurile mele, ochii, urechile, limba, inima, tot ceea ce îmi este drag și întreaga mea persoană, iar împreună cu mine leagă toate creaturile, pentru ca, simțind dulceața lanțurilor tale pline de iubire, să nu mai îndrăznească niciodată să te jicnească.

Dulcele meu Bine, e deja ora unu. Minte începe să ațipească. Voi face tot posibilul să rămân trează. Însă, dacă somnul mă surprinde, mă las în Tine pentru a te urma în ceea ce Tu vei face, mai mult, Tu însuți vei face aceasta pentru mine. În Tine las gândurile mele, pentru a te apăra de dușmanii tăi, respirația mea, ca însoțire și cortegiu, bătăile inimii mele pentru a-Ți spune mereu *Te iubesc* și pentru a suplini iubirea pe care alții nu Ți-o dau, picăturile sângelui meu, pentru a repara și pentru a-Ți înapoia onorurile și stima care Îți vor fi smulse cu jicniri, scuipături și palme.

Isuse al meu, dă-mi o sărutare, îmbrățișează-mă și binecuvântează-mă; iar dacă vrei să adorm, fă-mă să dorm în adorata ta Inimă, pentru ca, la bătăile ei accelerate de iubire, sau suferinde, să mă trezesc deseori, pentru ca să nu se întrerupă niciodată însoțirea noastră. Rămânem înțeleși în felul acesta, o Isuse.

Meditații și Aplicații

Isus s-a dat cu promptitudine în mâinile dușmanilor, văzând Voința Tatălui în dușmanii săi.

În înșelăciunile creaturilor, în trădări, suntem gata să iertăm așa cum a iertat Isus? Tot răul pe care îl primim din partea creaturilor, îl acceptăm în întregime din mâinile lui Dumnezeu? Suntem gata să facem tot ceea ce Isus vrea de la noi? În crucile noastre, în chinuri, putem spune că răbdarea noastră o imită pe aceea a lui Isus?

*

Înlănțuitul meu Isus, lanțurile tale să lege inima mea și să o țină strâns, pentru a fi gata să sufere ceea ce Tu vrei.

(Rugăciunea de Mulțumire după fiecare oră)

În timpul întregii sale Pătimiri Isus a fost mereu legat cu funii și lanțuri

(Din volumul 13 – 16 Noiembrie 1921)

[Luiza scrie:]

Isus mi s-a arătat legat în întregime, mâinile legate, picioarele, mijlocul; de la gât Îi coborau două lanțuri de fier, însă erau legate atât de strâns încât împiedicau orice mișcare a Persoanei sale Divine. Ce poziție grea, ar putea să provoace plânsul până și pietrelor! Iar Supremul meu Bine, Isus, mi-a spus:

”Fiica mea, pe parcursul Pătimirii mele, toate celelalte chinuri se luau la întrecere între ele, însă făceau ștafeta, un chin lăsa locul altuia, asemenea unor gardieni se înălțau pentru a-Mi provoca durerea cea mai mare, pentru a se lăuda că unul a fost mai bun decât altul; însă funiile nu Mi le-au dezlegat deloc: de când am fost prins până pe muntele Calvar am fost mereu legat, mai mult, adăugau mereu funii și lanțuri de teamă că puteam fugi și pentru a Mă batjocori și mai mult; câte dureri, confuzii, umiliri și căderi Mi-au provocat acele lanțuri! Dar, să știi însă, că în aceste lanțuri era un mare mister și o mare ispășire: omul, începând să cadă în păcat, rămâne legat cu lanțurile păcatului său iar Eu, pentru a rupe lanțurile sale, am vrut să fiu legat și nu am vrut deloc să fiu fără lanțuri, pentru ca să rup lanțurile sale cu ale mele.

ORA A NOUA De la 1 la 2 noaptea

Isus, aruncat de pe o stâncă, cade în pâraul Cedron

(Rugăciunea de Pregătire)

Iubitul meu Bine, sărmana mea minte, alternând între somn și veghe, Te urmează. Cum pot să mă las cuprinsă de somn, când văd că toți Te părăsesc și fug de lângă Tine? Înșiși Apostolii, înfocatul Petru, care cu puțin timp mai înainte a spus că vrea să își dea viața pentru Tine, preaiubitul ucenic pe care cu atâta iubirea l-ai lăsat să se odihnească în Inima ta, ah, toți Te părăsesc și Te lasă în mâinile cruzilor tăi dușmani!

Isuse al meu, ești singur. Ochii tăi atât de curați privesc în jur pentru a vedea dacă, măcar unul din cei cărora le-ai făcut un bine, Te urmează spre a-Ți demonstra iubirea sa și pentru a Te apăra. În timp ce realizezi că nimeni, nimeni nu Ți-a rămas credincios, Inima Ți se strânge și izbucnești în hohote, simțind mai multă durere pentru părăsirea venită din partea celor mai credincioși Ție, decât pentru ceea ce Ți făceau proprii dușmani. Isuse al meu, nu plânge sau, mai bine, fă să plâng și eu împreună cu Tine. Iar iubitorul Isus pare să [îmi] spună:

”Ah, fiica mea! Să plângem împreună soarta atâtor suflete consacrate Mie care, din cauza unor încercări mărunte, a unor întâmplări ale vieții, nu se mai ocupă de Mine și Mă lasă singur; pentru atâtea altele, timide și josnice, care, din lipsă de curaj și încredere, Mă părăsesc; pentru atâția și atâția care nu-și găsesc avantajul în lucrurile sfinte, nu se ocupă de Mine; pentru atâția preoți care predică, care celebrează, care spovedesc din iubire interesată și pentru mărirea deșartă. Aceștia se fac văzuți în jurul Meu, însă Eu rămân mereu singur. Ah, fiica mea, cât mă doare această părăsire! Nu numai că Îmi plâng ochii, ci Îmi sângerează Inima. Deh! Te rog să repari acra mea durere promițându-mi că nu mă vei lăsa niciodată singur”.

Da, o Isuse al meu, Ți promit, ajutată de harul tău și în fermitatea Voinței tale Dumnezeuiești.

Însă, în timp ce Tu, o Isuse, plângi părăsirea din partea celor dragi ai tăi, dușmanii nu Te scutesc de nici o insultă pe care pot să Ți-o aducă. Strâns și legat cum ești, o Binele meu, încât singur nu poți face nici măcar un pas, Te calcă cu picioarele, Te târăsc pe acele străzi pline de pietre și spini, astfel încât nu există nici o mișcare care să nu Te facă să te lovești de pietre și să fii înțepat de spini.

Ah, Isuse al meu! Văd că, în timp ce Te târăsc, lași în urmă Sângele Tău prețios, părul blond pe care Ți-l smulgi din Cap. Viața mea și Totul meu, dă-mi voie să le strâng, ca să pot lega toți pașii creaturilor care, nici măcar în timpul nopții nu te lasă liniștit, dimpotrivă se folosesc de noapte pentru a Te jicni și mai mult: care pentru întâlniri, care pentru plăceri, care pentru teatru, care pentru a înfăptui furturi sacrilege. Isuse al meu, mă unesc cu Tine pentru a repara toate aceste jicniri.

Dar, Isuse al meu, ne aflăm deja la pâraul Cedron, iar perfizii iudei te aruncă în el și fac să Te lovești cu violență de o piatră, încât îți curge Sânge prețios din gură și lasă urme pe acea piatră. Apoi, trăgându-Te, Te împing în adâncul acelor ape stricate, încât acestea Ți intră în urechi, în gură, în nări. Oh, Iubire de neatins! Rămâi inundat și înveșmântat de acele ape stricate, grețoase și reci și, în această stare, îmi reprezinti în mod viu starea de plâns a creaturilor, atunci când comit păcatul. Oh, cum sunt acoperite pe dinăuntru și pe dinafară de o mantie de murdării, încât provoacă scârba Cerului și oricui ar putea să le vadă, atrăgând în felul acesta fulgerele Divinei Dreptăți!

Oh, Viața vieții mele! Poate să existe o iubirea mai mare? Pentru a îndepărta această mantie de murdării, Tu permiți ca dușmanii să Te împingă în acest pârau și suferi totul pentru a repara sacrilegiile și răcelile sufletelor care Te primesc în mod sacrileg și Te constrâng, mai mult decât râul, să intri în inimile lor și să simți toată greața din acestea. De asemenea, permiți ca aceste ape să Ți intre până în intestinul tău, așa încât dușmanii, temându-se să nu Te îneci, pentru a Te păstra pentru torturi și mai mari, Te scot de acolo. Dar ești atât de scârbos, încât chiar și acestora le provoacă greața faptul de a Te atinge.

Tandrul meu Isus, ești deja afară din pârau. Inima nu-mi rezistă să Te văd așa de ud din cauza acestor ape care provoacă greața. Văd că tremuri din cap până în picioare din cauza frigului. Privești în jur, căutând cu ochii ceea ce nu faci cu vocea: măcar unul singur care să Te usuce, să Te curețe și să Te încălzească, însă în zadar. Nimeni nu are milă de Tine: dușmanii își bat joc de Tine și râd, ai tăi Te-au părăsit, dulcea ta Mamă e departe pentru că așa a hotărât Tatăl.

Iată-mă, o Isuse: vino în brațele mele. Vreau să plâng așa de mult încât lacrimile mele să fie îndeajuns pentru a Te spăla, curăța și a aranja cu mâinile mele părul tău vâlvoi. Iubirea mea, vreau să Te închid în

inima mea pentru a Te încălzi cu căldura afecțiunii mele, vreau să Te parfumez cu dorințele mele sfinte, vreau să repar toate aceste jicniri și să pun viața mea împreună cu a ta pentru a salva toate sufletele. Inima mea vreau să Ți-o ofer ca loc de odihnă, pentru a Te putea întări măcar puțin de toate chinurile suferite până acum și apoi vom relua împreună calea Pătimirii tale.

Meditații și Aplicații

În această oră Isus S-a dat în mâinile dușmanilor săi, care au mers până acolo, încât l-au aruncat în pârâul Cedron; însă iubitorul Isus îi privea pe toți cu iubire, suportând totul din iubire pentru ei. Dar noi, ne lăsăm în mâinile Voinței Divine? În slăbiciunile și căderile noastre, suntem gata să ne ridicăm, pentru a ne arunca în brațele lui Isus?

Tulburatul Isus a fost aruncat în pârâul Cedron, suferind sufocare, greață și dezgust. Detestăm noi orice pată și umbră a păcatului? Suntem gata să-i dăm un adăpost lui Isus în inima noastră pentru a nu-L face să simtă greața pe care alte suflete i-o provoacă prin păcat și pentru a-L compensa pentru aceea pe care i-am provocat-o de atâtea ori noi înșine?

*

Tulburatul meu Isus, nu mă lipsi de nimic și fă să pot fi obiect al predilecției tale dumnezeiești și iubitoare.

(Rugăciunea de Mulțumire)

**Isus se lasă aruncat în apele stricate ale Cedronului
pentru a reda sufletelor veșmântul de lumină smuls de păcatul lor**

(Din volumul 11 – 22 Ianuarie 1913)

[Luiza scrie:]

Am început să mă gândesc la momentul în care amabilul meu Isus a fost aruncat de către dușmani în râul Cedron. Binecuvântatul Isus s-a lăsat văzut cu o înfățișare care provoacă milă, în întregime ud de acele ape murdare și mi-a spus:

”Fiica mea, când am creat sufletul, l-am înveșmântat cu o mantie de lumină și frumusețe, păcatul smulge această mantie și pune în locul ei o alta mantie de întuneric și urâciune, făcând sufletul scârbos și grețos; Eu, pentru a smulge această mantie atât de respingătoare, pe care păcatul o așează pe suflet, am permis ca Iudeii să Mă arunce în acest râu, unde am fost ca și înveșmântat pe dinăuntru și pe dinafară, deoarece aceste ape stricate Mi-au intrat până în urechi, în nări, în gură, încât Iudeilor le era silă să mă atingă. Ah, cât M-a costat iubirea creaturilor, până într-acolo încât Mi-am devenit dezgustător Mie însumi!”

ORA A ZECEA

De la 2 la 3 noaptea

Isus este dus în fața lui Ana

(Rugăciunea de Pregătire)

Isuse, fii mereu împreună cu mine. Preadulce Mamă, să-l urmăm împreună pe Isus.

Isuse al meu, Strajă divină, veghind Tu în inima mea și nevrând să rămâi singur fără mine, m-ai trezit și ai făcut să mă aflu împreună cu Tine în casa lui Ana.

Ești deja în momentul în care Ana Te interoghează cu privire la învățătura ta și cu privire la ucenicii tăi. Iar Tu, o Isuse, pentru a apăra slava Tatălui, deschizi preasfânta ta gură și, cu voce răsunătoare și demnă răspunzi:

”Am vorbit mereu în public și, toți cei ce se află aici, M-au ascultat”.

Dinaintea cuvintelor tale demne tremură toți, dar perfidia e așa de mare încât un slujitor, vrând să-l onoreze pe Ana, ți se apropie și, cu o mână violentă și puternică, Te lovește peste obraz cu atâta putere încât Te clatină și Ți se învinețește Chipul Tău preasfânt.

Acum înțeleg, o dulcea mea Viață, de ce m-ai trezit: Aveai dreptate! Cine trebuia să te susțină în acest moment în care aproape cazi? Dușmanii tăi izbucnesc în râsete satanice, în fluierături, bat din palme, aplaudă în fața unui gest atât de nedrept, iar Tu, clătinându-Te, nu ai de cine Te sprijini. Isuse al meu, Te îmbrățișez, mai mult, vreau să-Ți fiu zid cu ființa mea și Îți ofer obrazul meu cu curaj, gata să suport orice durere din iubire pentru tine. Te compătimesc pentru această insultă și, împreună cu Tine, ispășesc pentru timiditatea atâtor suflete care se descurajează cu ușurință, pentru acelea care nu spun adevărul din frică, pentru lipsa de respect datorat preoților și pentru mormăit.

Dar văd, tristul meu Isus, că Ana Te trimite la Caiafa. Dușmanii tăi Te împing pe scări iar Tu, Iubirea mea, în această dureroasă cădere, repari pentru aceia care cad în păcat în timpul nopții, cu ajutorul întunericului și îi chemi la lumina credinței pe eretici și pe necredincioși.

Vreau și eu să Te urmez în aceste reparații și, până să ajungi la Caiafa, Îți trimit suspinele mele, pentru a Te apăra de dușmanii tăi. Iar, în timp ce voi dormi, continuă să-mi fii strajă, trezindu-mă, când vei avea nevoie. De aceea, dă-mi un sărut și binecuvântează-mă, iar eu Îți sărut Inima și în ea îmi continui somnul.

Reflecție și Aplicații

Isus, prezentat în fața lui Ana și interogată de acesta cu privire la învățătura și ucenicii săi, pentru a-L preamări pe Tatăl, răspunde cu privire la învățatură, însă nu spune nimic despre ucenici, pentru a nu fi lipsit de caritate.

Dar noi, când este vorba să Îl preamărim pe Domnul, suntem cutezători și curajoși, sau ne lăsăm învinși de respectul uman? Trebuie să spunem mereu adevărul, chiar și în fața persoanelor importante.

În vorbele noastre căutăm să îl slăvim mereu pe Dumnezeu? Pentru a aduce slavă Domnului, suportăm totul cu răbdare, asemenea lui Isus? Evităm mereu să vorbim de rău pe aproapele, și îl scuzăm, dacă auzim că alții îl bârfesc?

Isus veghează inima noastră. Noi veghem Inima lui Isus, astfel încât să nu primească nici o jicnire care să nu fie reparată de noi? Veghem noi înșine în toate, astfel încât orice gând al nostru, orice privire, orice cuvânt, afect, bătaie a inimii, dorință să fie străjeri în jurul lui Isus, pentru a veghea Inima lui și a ispăși toate jicnirile? Pentru a putea face acestea, îl rugăm pe Isus să vegheze fiecare act al nostru și să ne ajute El însuși să veghem asupra inimii noastre?

Fiecare faptă pe care o facem în Dumnezeu, este o viață divină pe care o luăm în noi și, cum noi suntem foarte limitați, iar Dumnezeu imens, nu putem să închidem un Dumnezeu într-o simplă faptă a noastră; să le înmulțim deci, pe cât posibil, pentru a putea, măcar în acest fel, să lărgim capacitatea noastră de a înțelege și de a iubi.

Iar când Isus al nostru ne cheamă, suntem gata să răspundem? Chemarea lui Dumnezeu se poate auzi în mai multe feluri: prin inspirație, prin lectura unor cărți bune, prin exemplu; se poate simți în mod sensibil prin atracția harului, chiar și prin vremea furtunoasă.

*

O dulcele meu Isus, vocea ta să-mi răsune mereu în inimă; tot ceea ce mă înconjoară, înăuntru și în afară, să fie vocea ta continuă care să mă cheme mereu la a te iubi, iar armonia vocii tale dumnezeiești să mă împiedice să aud orice altă voce omenească care îmi poate distrage atenția.

(Rugăciunea de mulțumire)

ORA A UNSPREZECEA

De la 3 la 4 dimineata

Isus în casa lui Caiafa

(Rugăciunea de Pregătire)

Îndureratul și abandonatul meu Bine, în timp ce slaba mea natură doarme în Inima ta îndurerată, somnul meu este adesea întrerupt de strângerea iubirii și a durerii Inimii tale dumnezeiești. Între veghe și somn simt loviturile pe care Ți le dau, mă trezesc și zic:

”Sărmanul meu Isus, părăsit de toți, nimeni nu te apără. Dar, din înăuntrul Inimii tale, Îți ofer viața mea pentru a-Ți fi sprijin când Te lovesc”.

Ațipesc din nou, dar o altă strângere a iubirii Inimii tale dumnezeiești mă trezește și simt că îmi surzesc urechile din cauza insultelor pe care Ți le adresează, a bârfelor, a urletelor și a alergării mulțimii.

Iubirea mea, de ce sunt toți împotriva Ta? De ce asemenea multor lupi nervoși vor să Te sfășie? Simt că îmi îngheață sângele auzind ceea ce pregătesc dușmanii tăi, iar eu tremur și sunt tulburată, gândindu-mă cum să fac să Te apăr.

Însă, îndureratul meu Isus, ținându-mă în Inima Lui, mă strânge mai puternic și îmi spune:

”Fiica mea, nu am făcut nimic rău și am făcut totul: sunt ”vinovat” de iubire, care conține toate jertfele; iubirea, cu un preț nemăsurat. Abia suntem la început; rămâi în Inima mea, observă totul, iubește-mă, taci și învață. Fă ca sângele tău înghețat să curgă în venele mele pentru a restaura Sângele meu înflăcărat; fă ca tremurul tău să curgă în trupul meu, pentru ca, contopindu-te în Mine, să te întărești și să te încălzești, ca să simți o parte din durerile mele iar împreună să poți dobândi forța de a mă vedea suferind atât de mult: aceasta va fi cea mai mare apărare pe care Mi-o vei putea da; fii-Mi credincioasă și atentă”.

O Dulcea mea Iubire, zgomotul dușmanilor tăi e atât de mult și atât de puternic, încât mă împiedică să adorm din nou. Loviturile devin din ce în ce mai violente; aud zgomotul lanțurilor cu care Te-au legat atât de strâns, încât fac să-Ți țâșnească Sânge viu din încheieturi, Sânge cu care pătezi acele străzi. Amintește-ți că sângele meu e în al tău și Tu, când îl verși, al meu îl sărută, îl adoră și repară. Sângele tău să fie lumină tuturor aceluia care Te insultă noaptea și magnet pentru a atrage în jurul Tău toate inimile.

Iubirea mea și Totul meu, în timp ce Te târâsc, aerul pare să asurzească din cauza țipetelor și a fluierăturilor. Ajungi deja în fața lui Caiafa. Ești întru totul supus, modest, umil; blândețea și răbdarea ta sunt atât de mari încât îi terorizează pe aceiași dușmani; Caiafa, înfuriat, ar vrea să te devoreze. Ah, cât de bine se deosebesc nevinovăția și păcatul!

Iubirea mea, Te afli înaintea lui Caiafa ca cel mai mare vinovat, în actul de a fi condamnat. Deja Caiafa întreabă martorii ce crime ai înfăptuit. Ah, ar fi făcut mai bine să întrebe care este iubirea ta! Unii Te acuză de ceva, alții de altceva, adăugând de la ei și contrazicându-se. Deoarece Te acuză, soldații, care sunt lângă Tine, Te trag de păr, Îți umplu Chipul preasfânt de oribile palmuiri, care răsună în toată încăperea. Îți răsucesc buzele, Te bat și Tu taci, suferi; iar, dacă îi privești, lumina ochilor tăi coboară în inimile lor și, pentru că nu pot să o suporte, se îndepărtează de Tine, însă alții îi înlocuiesc pentru a face din Tine o nenorocire și mai mare.

[**Negările lui Petru**]

Însă, între atâtea acuze și insulte, văd că auzi altceva, iar Inima ta bate puternic, în actul de a exploda din cauza durerii. Spune-mi, îndureratul meu Bine, ce este nou? Deoarece, din tot ceea ce îți fac dușmanii, văd că iubirea ta e atât de mare, încât aștepti totul nerăbdător și oferi pentru mântuirea noastră. Iar Inima ta repară cu tot calmul calomniile, ura, mărturiile false, răul făcut cu premeditare celor nevinovați; repară pentru aceia care te jicnesc datorită instigării căpeteniilor și pentru jicnirile preoților.

În timp ce, unită cu Tine, urmez reparările tale, simt în Tine o schimbare datorată unei noi dureri nemaîntâlnite până acum. Spune-mi, spune-mi ce se întâmplă? Fă-mă părtaşă la toate, o Isuse.

”Fiica mea, vrei să știi? Aud vocea lui Petru care spune că nu mă cunoaște, apoi a jurat, după care a mințit și a blestemat că nu mă cunoaște.

O Petru, cum! Nu mă cunoști? Nu î-ți amintești cu câte bunuri te-am copleșit? Ah, dacă ceilalți mă condamnă să mor de chinuri, tu mă faci să mor de durere! Ah, cât rău ai făcut urmându-mă de departe, expunându-te apoi prilejurilor! ”

Lepădatul meu Bine, cum se cunosc imediat jicnirile celor mai dragi ție! O Isuse, vreau ca bătăile inimii mele să se scurgă într-ale tale, pentru a domoli chinul cumplit pe care îl suferi, iar aceste bătăi ale inimii mele Îți jură credință, iubire și repetă și îți jură de mii și mii de ori că Te cunosc. Însă Inima ta încă nu se calmează și cauți să îl vezi pe Petru. La privirile tale iubitoare, lacrimi picurânde pentru negarea lui, Petru se înmoaie, plânge și se îndepărtează iar Tu, punându-l la adăpost, Te liniștești și repari jicnirile papilor, ale mai marilor Bisericii, mai ales ale aceluia care se expun prilejurilor.

Între timp dușmanii tăi continuă să te acuze; iar Caiafa, văzând că nu răspunzi nimic la acuzațiile lor, Îți spune:

”În numele lui Dumnezeu cel viu, spune-mi: Ești Tu adevăratul Fiu al lui Dumnezeu?”

Iar tu, Iubirea mea, având mereu adevărul pe buze, cu atitudinea Maiestății supreme, cu voce puternică și suavă (într-atât încât toți rămân uimiți și însuși duhurile rele coboară în adânc), răspunzi:

”Tu spui aceasta. Da, Eu sunt adevăratul Fiu al lui Dumnezeu și într-o zi voi coborî pe norii cerului pentru a judeca toate neamurile.”

La cuvintele Tale creatoare toți rămân în tăcere; se înfioară și se înspăimântă. Însă Caiafa, după câteva momente de spaimă, venindu-și în fire, furibund mai mult decât o fiară sălbatică, spune tuturor: ”Ce nevoie mai avem de martori? A spus deja o mare blasfemie! Ce mai așteptăm să îl condamnăm? Trebuie să moară!”. Pentru a da mai multă putere cuvintelor sale, își sfâșie veșmintele cu atâta furie și mânie încât toți, ca și cum ar fi fost unul singur, se năpustesc asupra Ta, Binele meu; unii Te lovesc cu pumnii peste Cap, alții Te trag de păr, alții Te palmuiesc, alții Îți scuipă Fața, alții Te calcă în picioare. Sunt atât de multe și mari chinurile la care Te supun, încât pământul se cutremură iar Cerurile se zguduie.

Iubirea și Viața mea, așa cum aceștia Te chinuie, tot așa săraca mea inimă este sfâșiată de durere. Deh! Permite-mi să ies din îndurerata ta Inimă și să înfrunt în locul Tău toate aceste jicniri. Ah! Dacă mi-ar fi posibil, aș vrea să te scot din mâinile dușmanilor tăi, însă Tu nu vrei, deoarece o cere mântuirea tuturor, iar eu sunt constrânsă să mă resemnez.

Însă Iubirea mea blândă, lasă-mă să Te aranjez puțin, să-Ți pun în ordine părul, să-Ți înlătur scuipatul, să-Ți șterg Sângele și să mă închid în Inima ta, pentru că îl văd pe Caiafa, obosit, vrând să se retragă, dându-Te în mâinile soldaților.

De aceea, Te binecuvântează iar Tu binecuvântează-mă și dă-mi iubirea ta; eu mă închid în cuptorul Inimii tale Divine pentru a putea adormi. Pun pe Inima ta gura mea, pentru ca, respirând, să Te sărut, iar din mulțimea palpitațiilor tale, mai mult sau mai puțin suferinde, să îmi pot da seama dacă suferi sau Te odihnești. De aceea, îți fac aripi cu brațele mele pentru a Te apăra, Te îmbrățișez, mă strâng puternic în Inima ta și adorm.

Reflecții și aplicații

Isus, dus înaintea lui Caiafa, este acuzat pe nedrept și supus unor torturi nemaiauzite. Întrebat, El spune mereu adevărul. Dar noi, atunci când Domnul permite să fim calomniați sau acuzați pe nedrept, îl căutăm doar pe Dumnezeu, care cunoaște nevinovăția noastră, sau cerșim stima și onoarea creaturilor? De pe buzele noastre iese mereu adevărul? Suntem dușmanii oricărui artificiu și al oricărei minciuni? Suportăm cu răbdare ironiile și situațiile confuze pe care le primim din partea creaturilor? Suntem gata să ne dăm viața pentru mântuirea lor?

*

Dulcele meu Isus, cât sunt de diferită de Tine! Deh! Fă ca buzele mele să spună mereu adevărul, în așa fel încât să rănesc inima celui care mă ascultă, pentru a conduce pe toți la Tine.

(Rugăciunea de Mulțumire)

ORA A DOUĂSPREZECEA

De la 4 la 5 dimineața

Isus în mijlocul soldaților

(Rugăciunea de Pregătire)

Preadulcea mea viață, Isuse, în timp ce dormeam strânsă la Inima ta, adesea mă simțeam înțepată de spinii care înțepă Inima ta preasfântă. Și, vrând să mă trezesc, pentru ca Tu să ai măcar o singură creatură care să observe toate chinurile și să Te compătimizească, mă strâng și mai puternic la Inima ta și, simțind pe viu înțepăturile tale, mă trezesc. Însă ce văd? Ce aud? Aș vrea să Te ascund în inima mea pentru a mă expune eu în locul tău și pentru a lua asupra mea chinuri atât de dureroase, jicniri și umiliri de nedescris. Numai iubirea ta putea să suporte atâtea insulte. Prea răbdătorul meu Isus, la ce puteai să te aștepți din partea unor oameni atât de inumani?

Deja văd că î-și bat joc de Tine. Îți acoperă Fața cu o ploaie de scuipături dense, lumina frumoșilor tăi ochi este acoperită cu scuipături; Tu, șiroind de lacrimi pentru mântuirea noastră, îndepărtezi din ochii tăi acele scuipături. Dușmanii tăi, neavând o inimă în stare să vadă lumina din ochii tăi, îi acoperă din nou de scuipat.

Alții, demonstrându-se și mai abili în rău, Îți deschid dulcea gură și Ți-o umplu cu scuipături dezgustătoare, până într-acolo încât ei înșiși se îngreșează. Și, cum acele scuipături se preling și lasă descoperit în parte maiestuosul Tău Chip și suverana ta blândețe, se cutremură și se rușinează de ei înșiși; pentru a fi mai liberi, Te leagă la ochi cu o zdreanță oribilă, pentru a se putea dezlănțui întru totul asupra Persoanei tale adorabile. Așadar Te bat fără milă, Te târâsc, Te lovesc la tălpi, repetă pumnii și palmuirile pe Chipul și Capul Tău, zgâriindu-Te și trăgându-Te de păr și Te azvârlă dintr-o parte într-alta.

Isuse, Iubirea mea, inima nu îmi rezistă văzându-Te în așa multe chinuri. Tu vrei ca eu să le observ pe toate, însă aș vrea să î-mi acopăr ochii pentru a nu vedea scene atât de dureroase care fac per oricine să-și smulgă inima din piept, însă iubirea pentru Tine mă constrânge să privesc ceea ce Ți se întâmplă. Văd că nu sufli, că nu spui nici un cuvânt pentru a Te apăra, că stai în mâinile acestor soldați asemenea unei zdrențe și pot face din Tine tot ceea ce vor, iar, văzându-i sărind asupra Ta, mi-e teamă ca Tu să nu mori sub picioarele lor.

Binele meu și Totul meu, durerea pe care o simt pentru chinurile tale este atât de mare încât aș vrea să țiș atâ de puternic ca să fiu auzită sus în Cer și să Îl strig pe Tatăl, pe Duhul Sfânt și toți Îngerii, iar aici pe pământ, de la un capăt la altul, să o strig mai întâi pe dulcea ta Mamă și toate sufletele care Te iubesc, în așa fel încât, formând un cerc în jurul Tău, să împiedicăm acești soldați obraznici să se apropie de Tine pentru a Te jicni și a Te deranja din nou. Iar împreună cu tine să reparăm toate tipurile de păcate comise noaptea, mai ales acelea înfăptuite de sectanți asupra persoanei tale sacramentale pe timp de noapte și toate jicnirile sufletelor care nu rămân credincioase în noaptea încercării credinței.

Văd însă, insultatul meu Bine, că soldații, obosiți și beți, ar vrea să se odihnească; iar sărmana mea inimă, copleșită și sfâșiată de atâtea chinuri ale tale, nu vrea să rămână singură cu Tine, simte nevoia unui alt însoțitor.

Deh! Dulcea mea Mamă, fii tu nedespărțita mea însoțitoare, să-l îmbrățișăm împreună pe Isus pentru a-L mângâia. O Isuse, împreună cu Mama, Te sărut și Te binecuvântează și, împreună cu Ea, voi dormi somnul iubirii pe adorata ta Inimă.

Reflecții și aplicații

Isus în această oră se află în mijlocul soldaților cu suflet liniștit, cu statornicie de fier. Da la acel Dumnezeu care este, suferă toate chinurile pe care soldații I le provoacă și îi privește cu atâta iubire încât se poate părea că îi invită să Îl chinuie și mai mult.

Dar noi, în repetatele suferințe, suntem statornici sau ne plângem, ne înfuriem, pierdem pacea, aceea pace a inimii necesară pentru a face ca Isus să poată găsi în noi o locuință fericită?

Fermitatea este acea virtute care ne face să ne dăm seama dacă Dumnezeu domnește cu adevărat în noi. Dacă această virtute a noastră este adevărată, vom fi statornici în încercare cu fermitate, nu din când în când, ci mereu la fel și numai această fermitate ne oferă pacea. Cu cât vom deveni mai statornici în bine, în suferință și în opere, cu atât vom lărgi spațiul în jurul nostru în care Isus va extinde harurile sale. Astfel că, dacă nu vom fi statornici, spațiul nostru va fi mic, iar Isus va putea să ocupe loc puțin sau deloc. Dacă însă vom fi statornici și constanți, găsind Isus un spațiu foarte larg, va găsi în noi sprijin și susținere dar și loc unde să extindă harurile sale.

Dacă vrem ca iubitul nostru Isus să se odihnească în noi, să Îl înconjurăm cu acea fermitate cu care a lucrat la mântuirea sufletelor noastre. El, apărât în acest fel, va rămâne în inima noastră în dulce odihnă.

Isus privea cu iubire pe aceia care îl maltratau. Dar noi, privim cu aceeași iubire pe aceia care ne jicnesc? Iubirea pe care le-o arătăm este așa de mare încât să devină voce atât de puternică pentru inimile lor încât să-i convertească la Isus?

*

Isuse al meu, Iubire fără margini, dă-mi această iubire și fă ca orice durere să cheme suflete la Tine.

(Rugăciunea de Mulțumire)

ORA A TREISPREZECEA

De la 5 la 6 dimineața

Isus în închisoare

(Rugăciunea de Pregătire)

Isus în întunericul închisorii

(Din Volumul 13 – 29 Octombrie 1921)

[Luisa scrie:]

Am petrecut această noapte în veghe, iar mintea mea zbură adesea la Isus, legat în închisoare.

”Fiica mea, dușmanii M-au lăsat singur în închisoare, legat în mod oribil și în întuneric, astfel încât totul în jur era întuneric beznă. Oh, cât de mult mă îndurera acel întuneric! Aveam hainele udate de apele murdare ale pârâului, simțeam putoarea închisorii și a scuipăturilor cu care eram mânjit; aveam părul încâlcit, fără nici o mână miloasă care să Mi-l îndepărteze din ochi și din gură; mâinile legate în lanțuri iar întunericul nu Îmi permitea să văd starea mea, vai, prea îndurerată și umilitoare. Oh, câte lucruri spunea această stare a mea atât de dureroasă în acea închisoare!”

Isuse al meu, prizonier, m-am trezit și nu te gădesc. Inima îmi bate puternic, puternic, intensitatea iubirii. Spune-mi, unde ești? Îngerul meu, du-mă la casa lui Caiafa. Însă mă tot învârt încoace și încolo, caut și nu Te gădesc. Iubirea mea, grăbește-te, cu mâinile tale mișcă lanțurile cu care ții legată inima mea de a ta și trage-mă la Tine, pentru ca eu să pot zbură, pentru a veni să mă arunc în brațele tale. Iar Tu, Iubirea mea, rănit de vocea mea și dorind prezența mea, mă atragi deja și văd ca Te-au pus în închisoare. Inima mea, în timp ce exaltă de bucurie pentru că Te-a găsit, simte că este rănită de durere, văzând starea în care Te-au redus. Te văd cu mâinile legate la spate de un stâlp, cu picioarele strânse și legate; Chipul preasfânt bătut, umflat și sângerând din cauza palmelor îngrozitoare pe care le-ai primit. Preasfinții tăi ochi sunt vineți, pupila ta obosită și măhnită pentru că ai vegheat, părul Îți este în întregime încâlcit, preasfânta Ta Persoană este în întregime zdrobită și, în plus, Tu nu poți să Te ajuți și să Te cureți, deoarece ești legat. Iar eu, o Isuse al meu, plângând cu sughițuri, îmbrățișându-mă la picioarele tale, Îți spun: ”Vai, în ce hal ai ajuns, o Isuse!”.

Isuse, privindu-mă, îmi răspunde:

”Vino, o fiica mea, și fii atentă la ceea ce mă vezi făcând pe Mine însumi, pentru a face același lucru împreună cu Mine, pentru ca să poată continua viața mea în tine”.

Iată că, spre mai marea mea surpriză văd că, în loc să Te ocupi de chinurile tale, cu o iubire de nedescris, Te ocupi să-L preamărești pe Tatăl, pentru a-L revanșa pentru tot ceea ce noi îi suntem obligați și chemi toate sufletele în jurul Tău, pentru a lua toate relele lor asupra Ta și pentru a le da toate bunurile. Și cum suntem deja în zorii zilei, aud vocea ta foarte dulce care spune:

”Părinte sfânt, Îți mulțumesc pentru tot ceea ce am suferit și pentru tot ceea ce Îmi rămâne de suferit. Și, așa cum zorile cheamă ziua iar ziua face să răsară soarele, tot așa zorii harului să apară în toate inimile și, făcându-se ziuă, Eu, Soarele divin, să pot răsări în toate inimile și să domnesc peste toate. Părinte, vezi aceste suflete? Eu vreau să Te revanșez pentru toate, pentru gândurile, cuvintele, faptele și pașii lor, cu prețul Sângelui și al morții”.

Isuse al meu, Iubire fără margini, mă unesc Ție și Îți mulțumesc și eu pentru cât mi-ai dat să sufăr și pentru ceea ce îmi rămâne de suferit și Te rog să faci să răsară în toate inimile zorile harului, pentru ca Tu, Soare divin, să poți învia în toate inimile și să domnești asupra tuturor.

Dulcele meu Isus, mai văd că Tu repari toate primele gânduri, atașamente și cuvinte care nu-Ți sunt oferite la începutul zilei pentru a Te preamări și chemi din nou în Tine pentru a parcurge toate gândurile, atașamentele și cuvintele creaturilor, pentru a repara și pentru a da Tatălui Slava pe care acestea I-o datorează.

Isuse al meu, Învățător dumnezeiesc, deoarece avem o oră liberă în această închisoare și fiind singuri, vreau, nu numai să fac ceea ce faci Tu, ci să Te și curăț, să-Ți pun în ordine părul și să mă contopesc în întregime în Tine. De aceea, mă apropiez de preasfântul Tău Cap și, așezându-Ți părul, vreau să repar pentru toate acele minți răvășite și pline de pământ, care nu se gândesc la Tine nici măcar un moment și, contopindu-mă în mintea ta, vreau să reunesc în Tine toate gândurile creaturilor și să le contopesc în gândurile tale, pentru a găsi suficientă reparare pentru toate gândurile răutăcioase, pentru atâtea iluminări și inspirații sufocate. Aș vrea să fac din toate gândurile, unul singur cu ale tale, pentru a-Ți oferi o adevărată reparare și slavă perfectă.

Îndureratul meu Isus, sărut ochii tăi mâhniți și îmbibați de lacrimi pe care, având mâinile legate de coloană, nu le poți șterge și nici nu poți să îndepărtezi scuipăturile cu care Te-au mânjit; iar cum poziția în care Te-au legat este sfâșietoare, nu poți să-Ți închizi obosiții tăi ochi pentru a te odihni. Iubirea mea, cât de mult aș vrea să-Ți fiu un pat cu brațele mele pentru a-Ți oferi odihnă, vreau să-ți usuc ochii, să îți cer iertare și să repar toate acele dăți în care nu am avut drept scop acela de a-Ți fi pe plac și de a Te privi pentru a vedea ceea ce voiai de la noi, ceea ce ar fi trebuit să facem și unde ai fi vrut să mergem. Aș vrea să îmi contopesc ochii și aceia ai tuturor creaturilor în ochii tăi, pentru a putea repara cu însuși ochii tăi tot răul pe care l-am făcut cu privirea.

Milosul meu Isus, sărut preasfintele tale urechi, obosite din cauza jicnirilor primite toată noaptea dar și mai obosite de ecoul tuturor jicnirilor primite din partea creaturilor, care să se transfere în auzul tău. Îți cer iertare și repar pentru toate dățile în care ne-ai chemat și am fost surzi sau ne-am prefăcut că nu Te ascultăm, iar Tu, obositul meu Bine, ai repetat chemarea, însă în zadar. Vreau să contopesc urechile mele și cele ale tuturor creaturilor cu ale tale, pentru a aduce o continuă și completă reparare.

Îndrăgostitul meu Isus, sărut Chipul tău preasfânt, învinețit în întregime din cauza palmuirilor. Îți cer iertare și repar pentru acele momente în care Tu ne-ai chemat, ca victime de reparație ale tale, iar noi, unindu-ne cu dușmanii tăi, Te-am palmuit și Te-am scuipat. Isuse al meu, vreau să contopesc chipul meu cu al tău, pentru a-Ți restitui frumusețea ta naturală și pentru a-Ți da întreaga reparație pentru toate disprețuirile care sunt aduse Maiestății tale dumnezeiești.

Amărâțul meu Bine, sărut preadulcea ta gură, îndurerată de pumni și uscată de iubire. Vreau să contopesc limba mea și limbile tuturor creaturilor într-a Ta, pentru a repara cu însăși limba Ta toate păcatele și discursurile răutăcioase care se fac. Mai vreau, însetatul meu Isus, să unesc toate vocile într-una singură, împreună cu a Ta, pentru a face ca, atunci când vor să te batjocorească, schimbând vocea ta în vocea creaturilor, să poată sufoca vocile păcatului și să le schimbe în voci de laudă și de iubire.

Înlănțuitul meu Isus, sărut gâtul tău, copleșit de lanțuri apăsătoare și de funii care, prelungindu-se de la piept până la spate, cuprinzând și mâinile, Te țin strâns, strâns legat de coloană. Deja mâinile tale sunt umflate și înnegrite de strânsura legăturilor iar din mai multe părți țâșnește Sânge. Permite-mi, legatul meu Isus, să Te dezleg iar, dacă îți place să fii legat, să Te leg cu lanțurile iubirii, care fiind dulci, în loc să Te facă să suferi, Te vor alina. Iar în timp ce Te dezleg, vreau să mă contopesc cu gâtul tău, pentru a putea repara împreună cu Tine toate atașările și să dau tuturor lanțurile iubiri Tale.

Vreau să mă contopesc în pieptul Tău, pentru a putea repara toate răcelile și, în felul acesta, să umplu pieptul tuturor creaturilor de focul Tău, văd că Tu ai așa de mult, încât nu reușești să îl păstrezi doar pentru Tine. Vreau să mă contopesc în umerii Tăi, pentru a putea să repar toate plăcerile ilicite și iubirea față de comoditate, pentru a dăruia tuturor spiritul de sacrificiu și iubirea față de suferință. Vreau să mă contopesc cu mâinile tale, pentru a repara toate faptele rele și binele făcut anevoie sau cu aroganță, pentru a da tuturor parfumul operelor tale. Contopindu-mă cu picioarele Tale, închid toți pașii creaturilor, pentru a repara în locul lor și pentru a da tuturor pașii Tăi, pentru a-i face să umble în sfințenie.

Iar acum, dulcea mea Viață, permite-mi ca, contopindu-mă cu Inima Ta, să închid în ea toate afecțiunile, bățile și dorințele, pentru a repara pentru acestea împreună cu Tine și să dau tuturor afecțiunea ta, bățile inimii și dorințele Tale, pentru ca nimeni să nu Te mai jicnească.

Însă acum urechile-mi aud scârțâitul cheilor: sunt dușmanii Tăi care vin să Te scoată din închisoare. Isuse, tremur, simt că îngheț. Vei fi din nou în mâinile dușmanilor tăi. Ce Ți se va întâmpla?

Am impresia că aud și scârțâitul cheilor tabernacolelor: câte mâini profanatoare vin să le deschidă, probabil și pentru a te face să cobori în inimi sacrilege! În câte mâini nedemne ești constrâns să ajungi! Prizonierul meu Isus, vreau să fiu în toate închisorile tale de iubire, pentru a fi spectroare atunci când miniștrii tăi Te eliberează pentru a sta cu Tine și pentru a-Ți aduce reparare pentru toate jicnirile pe care le poți primi.

Văd că dușmanii Tăi sunt aproape iar Tu saluți soarele care răsare, ultima din zilele Tale; aceștia, dezlegându-Te și văzându-Te în întregime maiestuos și că îi privești cu atâta iubire, în schimb Îți pălmuiesc Chipul atât de puternic încât acesta se înroșește cu prețiosul Tău Sânge.

Iubirea mea, înainte de a ieși din închisoare, în durerea mea, Te rog să mă binecuvântezi, pentru a primi forța de a Te urma în restul Pătimirii Tale.

Reflecții și aplicații

Isus, în închisoare, legat de o coloană și imobilizat, este mânjit de scuipături și noroi. El caută sufletul nostru pentru a-L însoți. Dar noi, suntem bucuroși să rămânem singuri cu Isus, ori căutăm prezența creaturilor? Singura noastră respirație, singura bătaie a inimii noastre este doar Isus?

Preaiubitorul Isus, pentru a ne avea asemănători cu El, leagă sufletele noastre cu aridități, cu neliniști, cu dureri și orice altă formă de mortificare. Suntem noi bucuroși să ne lăsăm legați de Isus în acea închisoare în care iubirea lui ne pune, adică întunecime, apăsare și altele? Isus se află în închisoare. Simțim în noi forța și promptitudinea de a ne închide în închisoare cu Isus din iubire pentru El?

Îndureratul Isus dorea cu ardoare din partea sufletului nostru să îl dezlege și să îl susțină în dureroasa poziție în care Se află. Dorim noi cu ardoare ca numai Isus să vină să stea împreună cu noi, să ne dezlege din lanțurile oricărei pasiuni și să ne lege cu lanțuri mai puternice în Inima sa? Durerile noastre le punem în cortegiu în jurul suferindului Isus pentru a-I îndepărta scuipăturile și noroiul pe care păcatele I le aruncă asupra? Isus în închisoare se roagă. Rugăciunea noastră este statornică cu Isus?

Isus a vrut să sufere închisoare pentru a ne elibera de vină

(Din Volumul 12 – 4 decembrie 1918)

[Luiza scrie:]

Am petrecut această noapte împreună cu Isus în închisoare, L-am compătimit, m-am strâns de genunchii Lui pentru a-L susține, iar Isus mi-a spus:

”Fiica mea, în Pătimirea mea am vrut să sufăr și închisoarea pentru a elibera creaturile din închisoarea vinovăției. Oh, ce închisoare oribilă este păcatul pentru om! Pasiunile sale îl leagă ca pe un sclav demn de dispreț, dar închisoarea și lanțurile mele, l-au eliberat și l-au dezlegat.

Pentru sufletele iubitoare, închisoarea mea a format pentru ele o închisoare de iubire, unde să poată sta la adăpost și în siguranță, apărate de toți și de toate; le-am ales pentru a le ține ca închisori și tabernacole vii, care trebuiau să Mă încălzească din răceala tabernacolelor de piatră și, mai mult, de răceala creaturilor care, închizându-mă în ele, Mă fac să mor de frig și de foame.

De aceea, iată că de multe ori las închisoarea tabernacolelor și vin în inima ta pentru a Mă încălzi din cauza frigului, pentru a Mă reface cu iubirea ta, iar atunci când te văd mergând în căutarea Mea în tabernacolele bisericilor Îți spun: ”Nu ești tu adevărata mea închisoare de iubire pentru Mine? Caută-mă în inima ta și iubește-mă”.

*

Înlănțuitul meu Isus, Te-ai făcut prizonier din iubire pentru mine, Te rog să încătușezi în Tine mintea, limba, inima, pe mine însămi în întregime, pentru ca eu să nu fiu în nici o libertate iar Tu să ai absolut toată stăpânirea asupra mea.

(Rugăciunea de Mulțumire)

ORA A PAISPREZECEA

De la 6 la 7 dimineața

Isus din nou înaintea lui Caiafa iar apoi este condus la Pilat

(Rugăciunea de Pregătire)

Îndureratul meu Isus, te afli deja afară din închisoare, ești atât de istovit încât te clatini la fiecare pas. Vreau să mă așez alături de tine pentru a te susține atunci când văd că ești gata să cazi.

Văd că soldații Te duc înaintea lui Caiafa iar Tu, o Isuse al meu, ca un soare apari în mijlocul lor și, deși desfigurat, răspândești lumină peste tot. Îl văd pe Caiafa că exultă de bucurie, văzându-te în ce hal ai ajuns. La reflexul luminii Tale orbește și mai mult și, în furia lui, te întreabă din nou:

”Așadar, într-adevăr ești Tu adevăratul Fiu al lui Dumnezeu?”.

Iar Tu, Iubirea mea, cu Maiestate supremă, cu grația vorbirii tale și cu obișnuitul tău accent dulce și mișcător, încât răpești inimile, răspunzi:

”Da, Eu sunt adevăratul Fiu al lui Dumnezeu”.

Iar dușmanii Tăi, deși simt în ei întreaga forță a cuvântului Tău, sufocând tot, fără a vrea să mai știe altceva, cu voce unanimă strigă:

”E vinovat de moarte, e vinovat de moarte!”

Caiafa confirmă sentința de moarte și Te trimite la Pilat. Tu, condamnatul meu Isus, accepți această sentință cu atâta iubire și resemnare, aproape smulsă nedreptului pontif și repari toate păcatele, făcute în mod deliberat și cu toată răutatea, și pentru aceia care, în loc să se căiască pentru răul făcut, tresaltă și exultă pentru păcatul comis, iar aceasta îi conduce la orbire și la sufocarea oricărei lumini și a oricărui har. Viața mea, reparările și rugăciunile Tale au ecou în inima mea iar eu repar și mă rog împreună cu Tine.

Dulcea mea Iubire, văd că soldații, pierzând și puțina stimă pe care o aveau față de Tine, văzându-Te condamnat la moarte, Te iau și, adăugând lanțuri și funii, Te strâng atât de puternic încât aproape împiedică orice mișcare Persoanei Tale dumnezeiești și, împingându-Te, trăgându-Te, Te scot afară din palatul lui Caiafa.

Gloate de mulțime Te așteaptă, însă nimeni pentru a Te apăra. Dar Tu, Soarele meu dumnezeiesc, ieși în mijlocul lor, vrând să învălui pe toți cu lumina Ta.

Cu mișcarea primilor Tăi pași, vrând să închizi în ei toți pașii creaturilor, Te rogi și repari pentru aceia care fac primi pași pentru a săvârși fapte răutăcioase: care pentru a se răzbuna, care pentru a ucide, care pentru a trăda, care pentru a fura sau pentru alte fapte. Oh, cum Îți rănesc Inima toate aceste fărădelegi! Pentru a împiedica atâta rău, Te rogi, repari și Te oferi pe Tine însuși în întregime.

Însă, în timp ce Te urmez, văd că Tu, Soarele meu Isus, Te întâlnești la prima coborâre din palatul lui Caiafa cu frumoasa Maria, dulcea noastră Mamă. Privirile voastre se întâlnesc, se rănesc și, deși sunteți ușurați pentru ca V-ați văzut, iau naștere noi dureri: pentru Tine, în a-Ți vedea frumoasa Mamă străpunșă, palidă și înveșmântată în doliu; pentru draga Mamă, în a Te vedea, Soare divin, eclipsat și acoperit de atâta dezonoare, plângător și acoperit cu Sânge. Însă nu puteți să vă bucurați îndelung de schimbul de priviri și, cu durerea de a nu putea să schimbați nici măcar un cuvânt, inimile voastre își spun totul și, topite una într-alta, încetați să vă mai priviți, pentru că soldații Te împing; iar așa călcăt în picioare și împins, ajungi la Pilat.

Isuse al meu, mă unesc cu străpunsa Mamă în a Te urma, pentru a mă contopi în Tine împreună cu Ea; iar Tu, dându-mi o privire de-a Ta plină de iubire, binecuvântează-mă.

Reflecții și aplicații

Isus iese la lumina zilei și este purtat înaintea lui Caiafa și, cu fermitate confirmă că El este Fiul lui Dumnezeu. Dar noi, când ieșim, ne lăsăm conduși de Isus? Purtarea noastră este un exemplu pentru ceilalți, iar pașii noștri, asemenea unui magnet, atrag sufletele în jurul lui Isus? Întreaga viață a lui Isus este o chemare continuă a sufletelor. Dacă noi ne vom conforma Voinței sale, adică dacă picioarele noastre în felul în care umblă cheamă suflete; dacă bătăile inimilor noastre, fiind un ecou al bătăilor inimii dumnezeiești, se armonizează împreună și cer suflete; și tot așa cu tot restul, noi, în funcție de ceea ce facem în felul acesta, vom forma în noi însăși Umanitatea lui Isus. Astfel că, fiecare chemare a sufletelor în plus pe care o facem

este o amprentă în plus pe care o primim de la Isus al nostru. Viața noastră este mereu la fel sau o schimbăm în mai rău în funcție de ceea ce întâlnim?

*

Isuse al meu, sfințenie de neegalat, condu-mă Tu și fă ca și purtarea mea exterioară să demonstreze întreaga Ta viață divină.

(Rugăciunea de Mulțumire)

ORA A CINSPREZECEA

De la 7 la 8 dimineața

Isus înaintea lui Pilat.

Pilat îl trimite la Irod

(Rugăciunea de Pregătire)

Legatul meu Bine, dușmanii Tăi împreună cu preoții Te duc înaintea lui Pilat și, simulând sfințenie și scrupulozitate, trebuind să sărbătorească Paștele, rămân în față la Pretoriu. Tu, Iubirea mea, văzând adâncul răutății lor, repari toate ipocriziile clasei religioase. Repar și eu împreună cu Tine.

Însă, în timp ce Tu Te ocupi de binele lor, aceștia încep să Te acuze în fața lui Pilat, vomitând tot veninul pe care îl au împotriva Ta. Pilat, arătându-se nemulțumit de învinuirile pe care Ți le aduc, pentru a Te putea condamna pe dreptate, Te cheamă deoparte și, singur, Te examinează și Te întreabă: "Ești Tu Regele iudeilor?"

Iar Tu, adevăratul meu Rege Isus, răspunzi:

"Împărăția mea nu este din lumea aceasta, altfel, mii de legiuni de Îngeri M-ar apăra".

Pilat, mișcat de suavitatea și demnitatea vorbelor Tale, surprins, Îți spune: "Cum, Tu ești rege?"

Iar tu:

"Tu spui aceasta. Eu sunt rege și am venit în lume pentru a învăța adevărul". Pilat, fără a vrea să știe altceva, convins de nevinovăția Ta, iese pe terasă și spune: "Eu nu găsesc nici o vină în omul acesta".

Iudeii, furioși, Te acuză de multe alte lucruri iar Tu taci și nu Te aperi, și repari slăbiciunile judecătorilor, atunci când se află înaintea tiranilor și a nedreptății lor, și Te rogi pentru cei nevinovați, asupriți și abandonați. Pilat, văzând furia dușmanilor Tăi și, pentru a scăpa de Tine, Te trimite al Irod.

[Isus înaintea lui Irod]

Regele meu divin, vreau să repet rugăciunile și reparările Tale și să Te însoțesc până la Irod. Văd că dușmanii, înfuriați, ar vrea să Te devoreze și Te conduc printre insulte, bătăi de joc și ironii și, în felul acesta, ajungi înaintea lui Irod, care, îngâmfmându-se, Îți pune multe întrebări. Tu nu răspunzi, nici măcar nu îl privești. Iar Irod, enervându-se deoarece nu se simte satisfăcut în curiozitatea lui și simțindu-se umilit de lunga Ta tăcere, spune tuturor că ești nebun și fără minte și dă poruncă să fii tratat ca atare. Pentru a Te lua în râs, dă poruncă să fii îmbrăcat cu o haină albă și Te încredințează în mâinile soldaților, pentru ca aceștia să se comporte cu Tine cât mai rău posibil.

Nevinovatul meu Isus, nimeni nu găsește nici o vină în Tine, în afară de iudei, deoarece simulata lor religiozitate nu merită să strălucească în mințile lor lumina adevărului.

Isuse al meu, Înțelepciune nesfârșită, cât de mult te costă faptul că ai fost declarat nebun! Soldații, abuzând de Tine, Te aruncă la pământ, Te calcă în picioare, Te acoperă cu scuipături, Te disprețuiesc, Te lovesc cu măciuci iar loviturile sunt atât de multe încât simți că mori. Sunt atât de multe și de mari chinurile, dezonoarea, durerile, umilirile pe care Ți le aduc, încât Îngerii plâng și își acoperă chipul cu aripile lor pentru a nu le vedea.

Nebunul meu Isus, vreau și eu să Te numesc nebun, însă nebun de iubire. Nebunia Ta de iubire este atât de mare încât, în loc să Te rușinezi, Tu te rogi și repari pentru ambițiile regilor care râvnesc împărțirii spre ruinarea popoarelor, pentru atâtea măceluri pe care le provoacă, pentru atâtea sânge pe care îl varsă din cauza capriciilor lor, pentru toate păcatele de curiozitate și pentru păcatele săvârșite la curți și în serviciile militare.

Isuse al meu, cât este de înduioșător a Te vedea rugându-Te și reparând în mijlocul atâtor insulte. Glasurile Tale răsună în inima mea și Te urmez în ceea ce faci. Acum lasă-mă să mă așez lângă Tine, să iau parte la chinurile Tale și să te alin cu iubirea mea și, îndepărtându-Te de dușmani, să Te iau în brațele mele pentru a te odihni și pentru a-Ți săruta fruntea.

Dulcea mea Iubire, văd că nu Te lasă în pace și Irod Te trimite la Pilat. Dacă venitul a fost dureros și mai tragică va fi întoarcerea, deoarece văd că iudeii sunt mai turbați decât înainte și vor cu orice preț să te omoare.

De aceea, înainte ca Tu să ieși din palatul lui Irod, vreau să te sărut pentru a-Ți arăta iubirea mea în mijlocul atâtor chinuri. Tu întărește-mă cu sărutarea și binecuvântarea Ta, iar eu Te voi însoți înaintea lui Pilat.

Reflecții și aplicații

Isus, dus la Pilat, printre atâtea jicniri și disprețuri, este mereu blând, nu nesocotește pe nimeni și caută să provoace strălucirea luminii adevărului în toți. Dar noi, ne simțim egali cu toți? Încercăm să învingem natura noastră negativă în cazul în care vreo persoană nu ne simpatizează? Vorbind cu creaturile, căutăm mereu să Îl facem cunoscut pe Isus și să provocăm strălucirea luminii adevărului în ele?

*

O Isuse, dulcea mea Viață, pune pe buzele mele cuvântul Tău și fă să vorbesc mereu cu limba Ta.

Isus tace înaintea lui Irod, îmbrăcat asemenea unui nebun și suferă dureri nemaiauzite. Dar noi, când suntem calomniați, luați în răs, jicniți, batjocoriți, ne gândim că Domnul vrea să ne ofere o asemănare divină? În durerile noastre, în disprețuri și în tot ceea ce sărmana noastră inimă va putea simți, ne gândim că este Isus acela care, cu atingerea Sa ne provoacă durerea, care, cu atingerea Sa ne transformă în Sine și ne oferă asemănarea cu El? Iar când suferința se întoarce din nou la noi, ne gândim că Isus, îndreptându-Și din nou privirea spre noi, nu este mulțumit de noi și, deci, ne oferă o altă șansă pentru a putea să ne asemănăm întru totul cu El? Asemenea lui Isus, putem spune că putem să ne stăpânim pe noi înșine, că, în loc de a răspunde în adversitate, preferăm să rămânem în tăcere? Ne lăsăm învinși de curiozitate?

În orice chin pe care îl putem îndura, este nevoie să exprimăm intenția ca aceasta să fie o viață care se oferă lui Isus pentru a salva suflete; iar punând sufletele în Voința lui Dumnezeu, durerea noastră conturează un cerc în care închidem pe Dumnezeu și sufletele pentru a le conduce la Isus.

*

Iubirea mea și Totul meu, ia numai Tu în stăpânire această inimă a mea și ține-o în mâinile Tale, pentru ca în întâlnirile mele să pot să am în mine mare Ta răbdare.

(Rugăciunea de Mulțumire)

Isus în palatul lui Irod, este îmbrăcat asemenea unui nebun și batjocorit

(Din volumul 13 – 16 septembrie 1921)

[Luisa scrie:]

Mă rugam *Orele Pătimirii* chiar momentul în care dulcele meu Isus se afla în palatul lui Irod, îmbrăcat asemenea unui nebun și batjocorit. Preaiubitul meu Isus, arătându-mi-se, mi-a spus:

”Fiica mea, nu am fost numai atunci îmbrăcat asemenea unui nebun, batjocorit și zeflemisit, dar creaturile continuă să îmi provoace aceste chinuri, mai mult, sunt în continuare batjocorit de tot felul de persoane. Dacă o persoană se spovedește și nu își menține propunerea de a nu mă mai jicni, sunt batjocorit de ea. Dacă un preot spovedește, predică, administrează Sacramente, iar viața sa nu corespunde cuvintelor pe care le rostește și la demnitatea Sacramentelor pe care le administrează, tot atâtea batjocuri primesc pentru fiecare cuvânt pe care îl rostește, pentru fiecare Sacrament pe care îl administrează. Și, în timp ce Eu în Sacramente redau lor viața nouă, ei Îmi oferă bătaie de joc, zeflemele și, profanându-le, Îmi pregătesc veșmintele pentru a mă îmbrăca asemenea unui nebun. Dacă superiorii cer celor supuși lor jertfă, virtuți, rugăciune, dezinteres iar ei conduc o viață comodă, plină de vicii, interesată, toate acestea sunt multe batjocoriri care Mi se aduc. Dacă conducătorii civili și bisericești cer observarea legilor, însă ei sunt primii care le încalcă, toate acestea sunt batjocoriri la adresa Mea.

Oh, câte batjocoriri Mi se aduc! Sunt așa de multe încât sunt obosit, mai ales atunci când ascund veninul răului sub aspectul binelui. Oh, cum își bat joc de Mine, ca și cum aș fi jucăria lor și distracția lor! Însă Dreptatea mea, mai devreme sau mai târziu, îi va batjocori, pedepsindu-i sever. Tu roagă-te și repară-Mi aceste batjocoriri care Mă îndurerează atât de mult și care sunt cauza pentru care Eu să nu fiu cunoscut așa cum Sunt”.

După aceea, întorcându-se din nou [Isus], cum eu eram în întregime cufundată în Voința Dumnezeiască, mi-a spus: ”Preaiubită fiică a Voinței mele, Eu aștept cu nerăbdare aceste contopiri ale tale în Voința mea. Trebuie să știi că, așa cum gândeam în Voința mea, tot așa veneam informând gândurile tale în Voința mea, pregătindu-le locul; așa cum acționez, [veneam] informând acțiunile tale în Voința mea, și tot așa cu tot restul. Acum, ceea ce făceam, nu-l făceam pentru Mine, pentru că nu aveam nevoie, ci pentru tine; de aceea te aștept în Voința mea, să vii să ocupi locurile pe care ți le-a pregătit Umanitatea mea și deasupra informațiilor mele, să vii și să le faci pe ale tale; atunci sunt bucuros și primesc slava completă atunci când te văd făcând ceea ce am făcut eu”.

Isus înaintea lui Irod

(Din Volumul 14 -24 noiembrie 1922)

[Luisa scrie:]

Mă gândeam la dulcele meu Isus, când a fost dus la Irod, și mă întrebam singură: ”Cum e posibil ca Isus, atât de bun, nu a avut bunăvoința de a-i adresa nici un cuvânt, nici o privire? Cine știe dacă acea inimă perfidă, la puterea privirii Sale, nu s-ar fi convertit?”. Isus, arătându-se, mi-a spus:

”Fiica mea, perversitatea și proasta dispoziție a sufletului erau așa de mari încât nu merita să îl privesc și să îi adresez nici măcar un cuvânt; dacă aș fi făcut-o, vina lui ar fi fost apoi și mai mare, deoarece fiecare cuvânt sau privire a mea sunt legături și mai mari care se formează între Mine și creaturi. Fiecare cuvânt reprezintă o unire și mai profundă, o strângere în plus; iar cum sufletul se simte privit, harul începe munca sa.

ORA A ȘAISPREZECEA De la 8 la 9 dimineața

Isus este dus din nou înaintea lui Pilat și pus mai prejos decât Baraba. Isus este biciuit.

(Rugăciunea de Pregătire)

Tulburatul meu Isus, sărmana mea inimă între neliniști și chinuri Te urmează și, văzându-Te înveșmântat asemenea unui nebun, cunoscând cine ești Tu, Înțelepciunea nesfârșită care dai sens la toate, încep să delirez și spun: Cum! Isus nebun? Isus răufăcător? Iar acum Baraba va fi preferat în locul Tău.

Isuse al meu, sfințenie de neegalat, Te afli din nou înaintea lui Pilat. Acesta, privindu-Te ajuns atât de rău, înveșmântat ca nebun și văzând că nici Irod nu Te-a condamnat, devine și mai indignat împotriva iudeilor, se convinge și mai mult de nevinovăția Ta și nu ar vrea să Te condamne. Însă voind să acorde unele satisfacții iudeilor, pentru a potoli ura, furia, mânia și setea arzătoare pe care aceștia o au pentru Sângele Tău, Te prezintă împreună cu Baraba. Însă iudeii urlă:

”Nu îl vrem liber pe Isus ci pe Baraba!”

Atunci Pilat, neștiind ce să facă pentru a-i potoli, Te condamnă la biciuire.

Isus al meu pus mai prejos de Baraba, mi se frânge inima văzându-Te cum, în timp ce iudeii se ocupă de Tine pentru a Te face să mori, Tu, închis în Tine însuși, Te gândești să dai viața tuturor și, ciulind urechea, Te aud spunând:

”Părinte Sfânt, privește-Ți Fiul înveșmântat ca un nebun; acesta repară înaintea Ta nebunia atâtor creaturi căzute în păcat. Această haină albă să fie înaintea Ta ca o dezvinovățire pentru atâtea suflete care se înveșmântează cu lugubrele haine ale păcatului. Vezi, o Tată, ura, furia, mânia pe care o au împotriva mea, încât aproape îi fac să piardă lumina rațiunii din cauza setei de Sânge. Eu vrea să-Ți repar toată această ură, răzbunările, mâniile, uciderile și să dau tuturor lumina minții.

Privește-Mă din nou, Tată: poate fi o înjosire mai mare? M-au pus mai prejos de cel mai mare răufăcător. Iar Eu vreau să repar toate înjosirile care se produc. Ah, întreaga lume este plină de aceste înjosiri! Unii preferă interesele mârșave în locul Nostru, alții onorurile, alții deșertăciunea, alții plăcerile, alții alipirile, alții demnitatea, alții lăcomia, până și păcatul însuși. Toate creaturile Ne așează prejos, chiar în urma oricărui fleac; Eu sunt gata să accept faptul ca Baraba a fost preferat în locul meu, pentru a repara tot ceea ce creaturile preferă în locul Nostru”.

Isuse al meu, simt că mor de durere și de stânjenală văzând marea Ta iubire în mijlocul atâtor dureri și eroismul virtuților Tale în mijlocul atâtor chinuri și jicniri. Cuvintele și reparațiile Tale, asemenea multor răni, au repercusiuni asupra sărmanei mele inimi și, în durerea mea, repet rugăciunile și reparările Tale. Nu vreau să mă despart de Tine nici măcar un minut, altfel îmi vor scăpa multe lucruri din ceea ce faci.

Dar ce văd? Soldații Te conduc la un stâlp pentru a Te biciui. Iubirea mea, Te urmez, iar Tu, cu privirea ta iubitoare, privește-mă și dă-mi puterea de a asista la durerosul tău masacru.

[Isus biciuit]

Preacuratul meu Isus, Te afli deja aproape de stâlp. Soldații nemiloși, Te dezleagă pentru a Te lega de acesta. Însă nu este suficient: Te dezbracă de hainele tale pentru a face și mai crud masacrul preasfântului Tău Trup. Iubirea mea, Viața mea, simt că mă prăbușesc din cauza durerii pe care o simt văzându-Te gol. Tremuri din cap până în picioare iar preasfântul Tău Chip se înroșește de pudoare. Confuzia și istovirea Ta sunt atât de puternice încât, ne mai stând pe picioare, ești gata să cazi la picioarele stâlpului, însă soldații, sprijinindu-Te, nu pentru a Te ajuta, ci pentru a Te putea lega, nu Te lasă să cazi.

Deja iau funii și Îți leagă mâinile, atât de strâns, încât ți se umflă imediat iar din vârful degetelor țâșnește Sânge. Apoi, de la inelul stâlpului trec funii și lanțuri în jurul preasfinteii Tale Persoane, până la picioare, Te leagă de stâlp atât de strâns încât să nu poți face nici o mișcare, pentru a putea în felul acesta în mod liber să se dezlănțuie asupra Ta.

Dezbrăcatul meu Isus, dă-mi voie să mă descarc, altfel nu pot continua să Te văd suferind atât de mult. Cum? Tu, care îmbraci toate lucrurile create, soarele cu lumină, cerul cu stele, plantele cu frunze, păsările cu pene, Tu dezbrăcat? Ce îndrăzneală! Însă Iubitorul meu Isus, cu lumina care vine din privire, îmi spune:

”Taci, fiică. Era necesar să fiu dezbrăcat, pentru a repara pentru atâția care se dezbracă de orice podoare, de candoare și nevinovăție, care se dezbracă de orice bine, de orice virtute și de harul meu și se îmbracă de orice violență, trăind în josnicie. În virginala mea roșeață, am vrut să repar atâta necinste, slăbiciuni și plăceri brutale. De aceea, fii atentă la ceea ce fac, roagă-te și repară împreună cu Mine și liniștește-te”.

Biciuitule Isus, iubirea Ta trece de la un exces la altul. Îi văd pe călăii tăi cum iau funiile și Te bat fără milă, atât de puternic încât învinețesc întregul Tău Trup preasfânt, iar sălbăticia lor e atât de mare, furia loviturilor puternică, încât sunt deja obosiți. Însă alți doi le iau locul. Iau ramuri cu spini și Te bat atât de puternic încât imediat din Trupul Tău preasfânt încep să curgă șiroaie de Sânge. Apoi Îl strivesc în întregime, formând brazde și Îl umplu de plăgi. Însă nu este suficient: alți doi îi înlocuiesc din nou și, cu lanțuri de fier încârligat, continuă durerosul masacru. La primele lovituri, acea carne lovită și plină de plăgi, se sfâșie și mai mult și cade în bucăți la pământ: se văd oasele, Sângele curge cu putere, încât formează un lac în jurul stâlpului.

Isuse al meu, dezgolita mea Iubire, în timp ce Te afli sub această furtună de lovituri, eu îmbrățișez picioarele Tale, pentru a putea lua parte la chinurile Tale și a rămâne în întregime acoperită cu prețiosul Tău Sânge. Fiecare lovitură pe care o primești este o rană pentru inima mea, cu atât mai mult cu cât, ascultând cu atenție, aud gemetele Tale care nu se aud, deoarece furtuna loviturilor asurzeste totul în jurul Tău. Iar în acele gemete spui:

”Voi toți, cei care Mă iubiți, veniți să învățați eroismul adevăratei iubiri, veniți să atenuați în Sângele meu setea patimilor voastre, setea atâtor ambiții, a atâtor râuri de plăceri, a atâtor senzualități. În acest Sânge la Meu veți găsi leacul pentru toate bolile voastre”.

Gemetele Tale continuă să spună:

”Privește-Mă, Tată, plin de plăgi, sub această furtună de lovituri. Însă nu este suficient: vreau să formez multe plăgi în Trupul Meu, pentru a da suficiente locuri în cerul Umanității Mele tuturor sufletelor, în așa fel încât să formez în Mine Însuși mântuirea lor și apoi să le fac să treacă în Cerul dumnezeirii. Tată al meu, fiecare lovitură a acestor bice să repare înaintea Ta orice fel de păcat, unul câte unul și, așa cum Mă lovesc pe Mine, tot așa să îi scuze pe aceia care le comit. Aceste lovituri să atingă inimile creaturilor și să le vorbească de iubirea Mea, în așa măsură încât să le oblige să se Mi se predea”.

Iar în timp ce spui acestea, iubirea Ta este atât de mare, chiar dacă durerea este la culme, încât aproape îi stârnești pe călăii să te bată și mai mult. Masacratul meu Isus, iubirea Ta mă strivește, simt că înnebunesc. Iubirea Ta nu este obosită, în timp ce călăii sunt la capătul puterilor și nu mai pot continua durerosul masacru. Acum Îți taie funiile și Tu cazi aproape mort în însuși Sângele Tău. Iar văzând bucățile căzute din carnea Ta, simți că mori de durere, văzând în acele bucăți de carne desprinse din Tine sufletele căzute. Durerea este atât de mare încât ești în agonie în propriul Tău Sânge.

Isuse al meu, dă-mi voie să Te iau în brațele mele pentru a Te alina puțin cu iubirea mea. Te sărut, iar cu sărutarea mea închid toate sufletele în Tine, în felul acesta niciunul nu se va mai pierde. Iar Tu binecuvântează-mă.

Reflecții și Aplicații

De la 8 la 9 Isus este dezbrăcat, lăsat gol și supus la crunte lovituri. Suntem noi dezbrăcați de toate? Isus este legat de stâlp, noi, ne lăsăm legați din iubire? Isus este legat de stâlp în timp ce noi, cu păcatele și alipirile noastre, uneori față de lucruri indiferente sau bune în ele însele, adăugăm funiile noastre, nefiind mulțumiți de funiile cu care L-au legat iudeii. În tot acest timp Isus, cu privirea sa miloasă, ne cheamă pentru a-L dezlega. Nu vedem că în acea privire se află și un reproș pentru noi, deoarece am contribuit la faptul că a fost legat? Pentru a-L ușura pe îndureratul Isus, trebuie să scoatem mai întâi lanțurile noastre, pentru a putea să scoatem apoi lanțurile celorlalte creaturi. Aceste mici lanțuri ale noastre, de multe ori nu sunt decât mici alipiri față de voința noastră, de orgoliul nostru rănit, de micile noastre vanități care, formând împletituri, îl leagă în mod dureros pe preaiubitorul Isus.

Câteodată, Isus, cuprins de iubire pentru sărmanul nostru suflet, vrea să ne scoată El aceste lanțuri pentru a ne împiedica să repetăm dureroasa legare. Ah! Când ne plângem, pentru că nu vrem să rămânem legați singuri cu Isus, Îl constrângem să se retragă de la noi, aproape întristat.

Sfășiatul nostru Isus, în timp ce suferă, repară toate păcatele împotriva modestiei. Suntem noi curați în mintea noastră, în privirile noastre, în cuvintele noastre, în relațiile noastre, în așa fel încât să nu adăugăm alte lovituri asupra aceluși Trup nevinovat? Suntem mereu legați de Isus, în așa fel încât să fim gata de a-L apăra atunci când creaturile Îl lovesc cu jicnirile lor?

*

Înlănțuitul meu Isus, fă ca lanțurile Tale să fie ale mele în așa fel încât eu să Te simt mereu în mine iar Tu să mă simți mereu în Tine.

(Rugăciunea de Mulțumire)

Reparările lui Isus biciuit
(Din Volumul 17 – 1 Iulie 1924)

[Luisa scrie:]

Îl însoțeam pe Isus în durerosul mister al biciuirii. Mi se arătă Sânge și sîroaie și auzeam că spune:

”Tată al meu, Îți ofer acest Sânge al meu. Deh, fă să acopere toată inteligența creaturilor și să zădărnicească toate gândurile lor răutăcioase, să calmeze focul pasiunilor lor și să facă să răsară inteligența sfântă. Acest Sânge să acopere ochii lor, să fie un văl pentru privirea lor, astfel încât să nu pătrundă gustul pentru plăceri ticăloase și să nu se mânjească de noroiul pământului. Acest Sânge al meu să acopere și să umple gura lor, să oprească buzele lor de la înjurături, blesteme și de la orice cuvinte răutăcioase. Tată al meu, acest Sânge al meu să acopere mâinile lor și să le provoace teroare în fața atâtor fapte nelegiuite. Acest Sânge să circule în Voința Ta Veșnică pentru a acoperi pe toți, pentru a apăra și pentru a fi arma apărătoare în favoarea creaturilor înaintea drepturilor Justiției noastre”.

ORA A ȘAPTESPREZECEA

De la 9 la 10 dimineața

Isus este încoronat cu spini Isus este prezentat ca *Ecce Homo*¹ Isus este condamnat la moarte

(Rugăciunea de Pregătire)

Isuse al meu, Iubire nesfârșită, cu cât Te privesc mai mult, cu atât înțeleg cât suferi. Deja ești în întregime sfâșiat, nu există parte sănătoasă în Tine. Călăii nemiloși, văzându-Te cum între atâtea dureri îi privești cu atâta iubire și, văzând privirea Ta iubitoare formând o dulce încântare, aproape asemenea unor voci care se roagă și imploră mai multe dureri și noi dureri, nu numai pentru că sunt inumani, ci obligați de iubirea Ta, Te pun în picioare. Tu, neputând să stai în picioare, cazi din nou în propriul Tău Sânge iar aceștia, mâniați, cu șuturi și împingeri Te fac să ajungi la locul în care Te vor încorona cu spini.

[Isus este încoronat cu spini]

Iubirea mea, dacă Tu nu mă susții cu privirea ta plină de iubire, eu nu pot continua să Te văd suferind. Deja simt un fior în oasele mele, inima îmi bate, simt că mor. Isuse, Isuse, ajută-mă!

Preaiubitorul meu Isus îmi spune:

”Curaj, fiica mea! Nu pierde nimic din cât am suferit, fii atentă la învățăturile mele. Trebuie să refac omul în întregime. Vina i-a smuls coroana și l-a încoronat de infamii și de confuzie, astfel că nu poate să se prezinte dinaintea maiestății Mele. Vina l-a dezonorat, făcându-l să piardă orice drept la onoruri și mărire. De aceea, vreau să fiu încoronat cu spini, pentru a repune coroana pe fruntea omului și pentru a-i înapoia toate drepturile la orice onoare și mărire. Spinii mei vor fi, dinaintea Tatălui Meu, reparări și glasuri de dezvinovățire pentru atâtea păcate făcute cu gândul, mai ales pentru mândrie; și fiecare minte creată va auzi voci și va fi iluminată și implorată să nu mă Mai jicnească. De aceea, unește-te cu Mine, roagă-te și repară împreună cu Mine”.

Încoronatule Isuse, dușmanii Tăi necruțători Te fac să te așezi, Te îmbracă cu o zdreanță purpurie, iau coroana de spini și cu o furie infernală o pun pe Capul Tău adorabil. Apoi, cu lovituri de băț, fac să-Ți intre spinii în frunte iar o parte Îți ajung în ochi, în urechi, în craniu și până la ceafă.

Iubirea mea, ce sfâșiere, ce chinuri de nedescris! Câte morți crude suportă! Sângele Îți curge deja pe Chip în așa măsură, că nu se vede altceva decât Sânge, însă, sub acei spini și acel Sânge, se vede Chipul Tău preasfânt strălucitor de bunătate, de pace și de iubire. Călăii, vrând să termine tragedia, Îți pun o trestie în mână, în loc de sceptru și încep să te zeflemisească. Te salută *Rege al iudeilor!*, Îți lovesc coroana, Te palmuiesc și Îți spun: ”Ghicește cine Te-a lovit!”.

Tu taci și răspunzi reparând ambiția aceluia care aspiră la împărății, la ranguri, la onoruri și a aceluia care, ocupând posturi care le conferă autoritate și necomportându-se bine, duc la ruina popoarelor și a sufletelor încredințate lor; iar exemplul lor negativ este cauza care împinge la rău și la pierderea sufletelor.

Cu această trestie pe care o strângi în mână, Tu repari multe fapte bune, dar goale de duh interior și făcute cu intenție rea. În insultări și bandaje, Tu repari pentru aceia care ridiculizează lucrurile cele mai sfinte, discreditându-le și profanându-le și repari pentru aceia care își leagă ochii inteligenței pentru a nu vedea lumina adevărului. Cu acest bandaj la ochi tu repari pentru noi care ne-am scos bandajul patimilor, al bogățiilor și al plăcerilor.

Rege al meu, Isus, dușmanii tăi continuă să te insulte; Sângele care curge din preasfântul Tău Cap e așa de mult încât, ajungându-Ți până la gură, Te împiedică să mă faci să aud în mod clar preadulcea ta voce și, deci nu pot să fac ceea ce faci Tu. De aceea vin în brațele Tale, vreau să susțin Capul Tău străpuns și îndurerat, vreau să-mi pun capul sub acei spini pentru a simți împunsăturile lor.

¹ Iată Omul

Însă, în timp ce spun acestea, Isus al meu mă cheamă cu privirea iubitoare iar eu alerg, îmbrățișez Inima Sa și încerc să-I susțin Capul. Oh, cât este de plăcut a sta cu Isus chiar și în mijlocul a mii de tulburări!

El îmi spune: ”Fiica mea, acești spini spun că vreau să fiu făcut Rege al fiecărei inimi; Mie Mi se cuvine să domnesc peste toate. Tu ia acești spini și străpunge-ți inima, fă să iasă din ea tot ceea ce nu-Mi aparține și lasă un spin înăuntrul inimii tale, ca pecete a faptului ca Eu sunt Regele tău și pentru a împiedica oricare alt lucru ca să intre în tine. Apoi mergi la toate inimile și, străpungându-le, fă să iasă orice aer de mândrie și orice putreziciune și proclamă-Mă Rege al tuturor”.

Iubirea mea, mi se înmoaie inima lăsându-Te. De aceea, Te rog să asurzești urechile mele cu spinii Tăi, pentru ca să pot auzi numai vocea Ta; acoperă ochii mei cu spinii Tăi, pentru a Te privi numai pe Tine; umple gura mea cu spinii Tăi, pentru ca limba mea să rămână mută la tot ceea ce ar putea să Te jicnească și să fie liberă pentru a Te lăuda și binecuvânta în numele tuturor. O Rege al meu Isus, împrejmuiește-mă de spini, iar acești spini să mă păzească, să mă apere și să mă țină toată absorbită în Tine.

Iar acum vreau să-Ți șterg Sângele și să Te sărut, deoarece văd că dușmanii tăi Te conduc la Pilat, care Te va condamna la moarte. Iubirea mea, ajută-mă să continui cale Ta dureroasă și binecuvântează-mă.

[Isus din nou înaintea lui Pilat]

Încoronatul meu Isus, sărmana mea inimă, rănită de iubirea Ta și străpunsă de chinurile Tale, nu poate trăi fără Tine, de aceea Te caut și Te găsesc din nou înaintea lui Pilat.

Ce spectacol înduioșător! Cerurile se scandalizează iar iadul tremură de teamă și de furie. Viața a inimii mele, privirea mea nu poate să suporte vederea Ta fără a se simți murind; însă forța răpitoare a iubirii Tale mă constrânge să Te privesc pentru a înțelege bine chinurile Tale. Te contemlu printre lacrimi și suspine: Isuse al meu, ești gol, iar în loc de veșminte Te văd îmbrăcat în Sânge, cu trupul sfâșiat, oasele dezgolite, preasfântul Tău Chip de nerecunoscut; spinii înfipti în preasfântul Tău Cap Îți ajung în ochi, pe Chip, iar eu văd numai Sânge care, scurgându-se până la pământ, formează un sângeros pârâu în urma picioarelor Tale.

Isuse al meu, nu Te mai recunosc. Cum ai ajuns! Starea Ta a ajuns la excesele cele mai adânci ale umilirilor și ale chinurilor. Ah! Nu pot să mai suport vederea Ta atât de dureroasă, simt că mor; aș vrea să Te smulg din prezența lui Pilat pentru a Te închide în inima mea și a-Ți da odihnă. Aș vrea să vindec rănilor tale cu iubirea mea, iar cu Sângele tău aș vrea să inund întreaga lume, pentru a închide în acesta toate sufletele și a le conduce la Tine ca pe o cucerire a chinurilor Tale.

Tu, răbdătorule Isus, pare că mă privești cu greutate printre spini și îmi spui:

”Fiica mea, vino în brațele mele legate, sprijină-ți capul pe pieptul meu și vei vedea dureri mai puternice și mai crude, deoarece ceea ce vezi pe dinafara Umanității Mele, nu reprezintă altceva decât ceea ce iese la suprafață din chinurile mele interioare. Fii atentă la bătăile Inimii Mele și vei auzi că repar nedreptățile acelor care comandă; neliniștile săracilor, a celor nevinovați puși mai prejos de cei vinovați; mândria acelor care, pentru a susține funcțiile, onorurile, bogățiile, nu țin cont de nici o lege și nici de faptul că fac rău celor din jur, închid ochii la lumina adevărului.

Cu acești spini vreau să sfârâm duhul mândriei domniilor lor și, cu găurile pe care le formează în Capul Meu, vreau să-Mi creez drum spre mințile lor, pentru a pune din nou în ordine în ele toate lucrurile în conformitate cu lumina adevărului. Stând atât de umilit înaintea acestui nedrept judecător, vreau să îi fac pe toți să înțeleagă că numai virtutea îl face pe om rege al său însuși și îi învâț pe aceia care comandă că numai virtutea, unită cu dreapta știință, este singura demnă și capabilă să guverneze și să conducă pe alții, în timp ce toate celelalte demnități, fără virtute, sunt lucruri periculoase și de deplâns. Fiica mea, fă ecou reparărilor Mele și continuă să fii atentă la chinurile Mele”.

Iubirea mea, văd că Pilat, văzându-Te redus atât de rău, simte că se cutremură și, foarte impresionat, exclamă:

”Este posibilă atâta necruțare în sânul oamenilor? Ah, nu aceasta era voia mea atunci când am comandat biciuirea!”.

Vrând să Te elibereze din mâinile dușmanilor Tăi, pentru a putea afla motive mai convingătoare, total absent, privind în altă parte, deoarece nu poate suporta vederea ta prea dureroasă, Te întreabă din nou:

”Spune-mi, ce ai făcut? Poporul Tău Te-a dat în mâinile mele. Spune-mi, ești Rege? Care este împărăția Ta?”.

La întrebările agitate ale lui Pilat, Tu, Isuse al meu, nu răspunzi și, închis în Tine însuși, Te gândești să mântuiești sârmanul meu suflet cu prețul atâtor chinuri.

Pilat, văzând că nu îi răspunzi, adaugă:

”Nu știi că am puterea de a Te elibera sau de a Te condamna?”.

Însă Tu, o Iubire a mea, vrând să faci să strălucească în mintea lui Pilat lumina adevărului, răspunzi:

”Nu ai avea nici o putere asupra Mea, dacă nu ți-ar fost dată de sus; însă aceia care M-au dat în mâinile tale au comis un păcat mai mare decât al tău”.

[Isus este prezentat ca *Ecce Homo*]

Atunci Pilat, mișcat de dulceața vocii Tale, nehotărât cum era, cu inima zbuciumată, crezând că inimile iudeilor erau mai mloase, hotărăște să Te arate de la lojă, sperând că (aceștia) vor fi cuprinși de compasiune, văzându-Te atât de sfâșiat, iar în felul acesta să te poată elibera.

Îndureratul meu Isus, aproape că leșin când Te văd că îl urmezi pe Pilat; mergi cu greu și încovoiat sub acea oribilă coroană de spini. Sângele trasează urma pașilor Tăi și, de îndată ce ieși afară, auzi mulțimea agitată care nerăbdătoare așteaptă condamnarea Ta. Pilat, impunând tăcerea, pentru a atrage atenția tuturor și pentru a se face ascultat de toți, apucă cu dezgust capetele mantiei de purpură care Ți acoperă pieptul și spatele, o ridică pentru a arăta tuturor în ce stare ai ajuns și, cu voce puternică spune:

”*Ecce homo!*” Priviți-l, nu mai are aspect uman; observați plăgile lui, este de nerecunoscut. Dacă a făcut vreun rău, a suferit deja suficient, ba chiar prea mult; eu mă căiesc deja pentru că l-am făcut să sufere atât de mult, de aceea să-l eliberăm”.

Isuse, Iubirea mea, permite-mi să Te susțin, deoarece văd că, neputând să mai stai în picioare sub greutatea atâtor chinuri, te clatini. Ah! În acest moment solemn se decide soarta Ta. La cuvintele lui Pilat se face tăcere profundă în Cer, pe pământ și în iad. Apoi, cu o singură voce aud strigătul tuturor:

”Răstignește-l, răstignește-l, îl vrem mort cu orice preț!”.

Viața mea, Isuse, văd că tremuri. Strigătul de moarte coboară în inima Ta iar în aceste voci distingi vocea scumpului Tău Tată care spune:

”Fiul meu, Te vreau mort și mort răstignit!”.

Ah! O auzi și pe Mama ta care, deși străpunsă, mânănită, face ecou scumpului Tău Tată:

”Fiule, Te vreau mort!”.

Îngerii, Sfinții, iadul, toți într-un singur glas strigă:

”Răstignește-l, răstignește-l!”.

Astfel încât nu există un singur suflet care să Te vrea viu. Ah, ah! Înroșindu-mă foarte puternic, cu durere profundă și cu groază, mă simt și eu constrânsă de o putere supremă să strig:

”Răstignește-l!”.

Isuse al meu, iartă-mă dacă și eu, mizerabil suflet păcătos, Te vreau mort! Însă Te rog să faci ca și eu să mor împreună cu Tine.

Între timp Tu, o sfâșiatul meu Isus, mișcat de durerea mea pare că îmi spui:

”Fiica mea, strânge-te la Inima mea și participă la chinurile și la reparările Mele. Momentul e solemn: trebuie să se decidă ori moartea mea, ori moartea tuturor creaturilor. În acest moment doi curenți se revarsă în Inima mea. Într-unul se află sufletele care, Mă vor mort pentru că vor să găsească viața în Mine; și, acceptând Eu în locul lor moartea, sunt dezlegate de osânda veșnică, iar porțile Cerului se deschid pentru a le primi. În celălalt curent se află aceia care Mă vor mort din ură și ca o confirmare a osândeii lor, iar Inima mea este sfâșiată și simte moartea fiecăruia din aceste suflete, chiar și chinurile din iad! Ah! Inima mea nu poate suporta aceste dureri amare; simt moartea la fiecare bătaie, la fiecare respirație și repet: De ce atâta Sânge va fi vărsat în zadar? De ce chinurile Mele vor fi în zadar pentru mulți?”

Ah, fiica mea! Susține-Mă pentru că nu pot mai mult, ia parte la chinurile Mele: viața ta să fie o continuă ofrandă pentru mântuirea sufletelor, pentru a îndulci chinurile mele atât de sfâșietoare”.

Inimă a mea, Isuse, chinurile Tale sunt ale mele și mă fac ecou al reparărilor Tale.

Însă văd că Pilat rămâne năucit și se grăbește să spună:

”Cum, trebuie să-L răstignesc pe Regele vostru? Eu nu găsesc nici o vină în El pentru a-L condamna!”.

Însă iudeii strigă zgomotos:

”Nu avem alt rege decât pe Cezar, iar, dacă tu nu îl condamni, nu ești prietenul lui Cezar! *Tolle, tolle!*² Răstignește-L, răstignește-L!”.

[Isus este condamnat la moarte]

Pilat, nemaștiind ce să facă, de teamă de a nu fi detronat, cere să i se aducă un vas cu apă și, spălându-se pe mâini, spune:

”Eu sunt nevinovat de Sângele acestui Drept”.

Și te condamnă la moarte.

Însă iudeii strigă: ”Sângele lui să cadă asupra noastră și a fiilor noștri!”.

Și, văzându-Te condamnat, sărbătoresc, bat din palme, fluiere, urlă, în timp ce Tu, o Isus, reparați pentru aceia care, aflându-se la conducere, în teama deșartă și pentru a nu-și pierde postul, încalcă legile cele mai sacre, neținând cont de ruina popoarelor întregi, făcând favoruri celor nelegiuți și condamnând pe cei nevinovați. Reparați și pentru aceia care, în funcție de vină, instigă mânia divină să îi pedepsească.

Însă, în timp ce reparați toate acestea, Inima Îți sângerează de durere, văzând poporul de Tine ales fulgerat de blestemul Cerului, pe care ei înșiși, cu deplină voință l-au vrut, sigilând-l cu Sângele Tău pe care L-au înjurat. Ah, Inima nu-Ți mai rezistă! Lasă-mă să Te susțin în mâinile mele, făcând ca reparările și chinurile Tale să fie ale mele. Însă iubirea ta Te împinge mai sus și, nerăbdător, deja cauți crucea.

Reflecții și Aplicații

Isus încoronat cu spini este tratat în zeflema ca rege și, supus la injurii și chinuri nemaiauzite, repară în mod special păcatele de mândrie. Evităm noi sentimentele de orgoliu? Atribuim lui Dumnezeu binele pe care îl facem? Ne considerăm inferiori altora? Minte noastră este mereu goală de alte gânduri pentru a lăsa spațiu harului? De multe ori nu avem loc pentru har pentru că ținem mintea umplută cu alte gânduri. Atunci, nefiind mintea noastră în întregime umplută de Dumnezeu, din cauza noastră, diavolul ne deranjează și, aproape că noi înșine ațâțăm ispitele. Astfel că, atunci când mintea noastră este plină de Dumnezeu, diavolul, apropiindu-se de noi, neavând loc unde să-și îndrepte ispitele, se îndepărtează stingherit, deoarece gândurile sfinte au atâta putere împotriva celui rău încât, în timp ce acesta încearcă să se apropie, acestea, asemenea multor săbii, îl rănesc și îl îndepărtează.

Greșit ne plângem atunci când mintea noastră este deranjată și ispitită de dușman; puțina noastră vigilență îl împinge pe dușman să ne asalte, el stă mereu la pândă în mintea noastră, pentru a putea găsi mici goluri și pentru a ne asalta. Atunci, în loc să Îl ușurăm pe Isus cu gândurile noastre sfinte și să Îi scoatem spinii, nerecunoscători noi Îi înfigem și mai mult în Cap și Îl facem să simtă mai cumplit înțepăturile. În felul acesta harul rămâne frustrat și nu poate să împlinească în mintea noastră activitatea intensă a sfințelor inspirații.

De multe ori facem și mai rău: în timp ce simțim greutatea ispitelor, în loc să I le purtăm lui Isus, făcând din acestea un mănunchi pentru a le face să ardă în focul iubirii sale, ne îngrijorăm, ne întristăm, facem calcule asupra ispitelor înșăși; în felul acesta, nu numai sărmana noastră minte rămâne ocupată de gânduri rele, ci și întreaga noastră sărmană creatură este îmbibată cu acestea, de aceea aproape că ar fi nevoie de o minune dea lui Isus pentru a ne elibera. Isus, printre acei spini, ne privește și, chemându-ne, pare să ne spună:

Ah, fiul meu, tu însuși nu vrei să rămâi strâns unit cu Mine! Dacă ai fi venit imediat la Mine, te-aș fi ajutat să te eliberezi de supărările pe care dușmanul le-a purtat în mintea ta și nu M-ai fi făcut să aștept atât de mult întoarcerea ta. Am căutat un ajutor din partea ta pentru a mă elibera de spinii atât de înțepători; am așteptat în zadar deoarece tu erai ocupat cu activitatea intensă pe care ți-a dat-o dușmanul. Oh, cât de puțin ai fi tentat dacă ai veni imediat în brațele mele! Atunci dușmanul, fiindu-i frică nu de tine ci de Mine, te-ar lăsa imediat în pace”.

*

Isuse al meu, spinii tăi să sigileze gândurile mele în mintea ta și să împiedice orice tip de ispită din partea dușmanului.

² Ia-L, ia-L!

Atunci când Isus se face auzit în mintea noastră și în inima noastră, noi corespundem inspirațiilor Sale sau le dăm uitării? Isus este tratat asemenea unui măscărici, respectăm noi toate lucrurile sfinte? Folosim toată acea reverență cuvenită ca și cum L-am atinge pe însuși Isus Cristos?

*

Încoronatul meu Isus, fă ca eu să simt spinii Tăi, ca să pot înțelege din înțepăturile lor cât ai suferit Tu și să Te proclam Rege asupra mea.

Isus, arătat în lojă, este condamnat la moarte de acel popor pe care El l-a iubit atât de mult și cărui i-a făcut mult bine. Iubitorul Isus, pentru a ne da viața, acceptă moartea pentru noi. Suntem noi gata să acceptăm orice suferință, pentru ca Isus să nu fie jicnit și să nu sufere? Chinul nostru trebuie să fie acceptat pentru a nu-L face să sufere pe Isus și, deoarece Isus în umanitatea Sa a suferit nemăsurat, noi, trebuind să continuăm viața Sa pe pământ, trebuie să revanșăm cu suferințele noastre suferințelor Umanității lui Isus Cristos.

Cum ne este milă de suferințele pe care Isus le suferă la vederea atâtor suflete smulse din Inima sa? Suferințele sale devin suferințele noastre, pentru a-L încuraja în tot ceea ce suferă? Iudeii Îl vor răstignit pentru a face ca El să moară asemenea unui răufăcător și ca numele său să fie șters de pe fața pământului. Căutăm noi ca Isus să trăiască pe pământ? Cu faptele noastre, cu exemplul nostru, cu pașii noștri, trebuie să lăsăm o urmă divină în lume, pentru a face ca Isus să fie cunoscut de toți și, cu modul nostru de a acționa, viața Sa să aibă un ecou divin, care să se audă de la un capăt la altul al pământului. Suntem gata să ne dăm viața pentru ca iubitul Isus să fie îmbărbătat pentru toate jicnirile sau îi imităm pe iudei, poporul pre-ales (aproape asemănător cu sărmanul nostru suflet atât de iubit de Isus), și strigăm ca și ei "*Crucificatur!*"³

*

Condamnatul meu Isus, condamnarea ta să fie a mea pe care o accept din iubire pentru Tine și, pentru a Te mângâia mă voi revărsa în mod continuu în Tine, pentru a Te purta în inimile tuturor creaturilor, pentru a Te face cunoscut de toți și pentru a da tuturor viața Ta.

(Rugăciunea de Mulțumire)

Isus încoronat cu spini

(Din Volumul 11 – 24 Aprilie 1915)

[Luisa scrie:]

Aflându-mă în obișnuita mea stare, mă gândeam cât a suferit binecuvântatul Isus, fiind încoronat cu spini, iar Isus, arătându-mi-se mi-a spus:

"Fiica mea, durerile pe care le-am suferit au fost de neînțeles pentru mintea creată; mult mai dureroase deoarece acei spini care fixau în mintea mea toate gândurile ticăloase ale creaturilor în așa fel ca, din toate aceste gânduri ale creaturilor, să nu Îmi scape nici unul, le auzeam pe toate în Mine, astfel încât nu simțeam numai spinii, ci și dezgustul față de păcatele care înfingeau în Mine acei spini ". Astfel încât, L-am privit pe preaiubitorul Isus și am văzut preasfântul Său Cap înconjurat de o aureolă de spini care Îi ieșeau de dinăuntru. Toate gândurile creaturilor stăteau în Isus, de la Isus treceau în ele și din ele în Isus și rămâneau acolo ca înlănțuite împreună. Oh, cât de mult suferea Isus!

³ Să fie răstignit!

ORA A OPTSPREZECEA De la 10 la 11 dimineața

Isus ia crucea și pornește spre Calvar unde este dezbrăcat

(Rugăciunea de Pregătire)

Isuse al meu, iubire de nepotolit, Te văd neliniștit, aud freneziile tale de iubire, durerile tale; inima Îți bate puternic iar în fiecare bătaie aud izbucniri, torturi, violențe de iubire. Tu, neputând să cuprinzi focul care Te mistuie, găfâi, gemi, suspini și, cu fiecare geamăt, Te aud spunând: *Cruce!* Fiecare picătură a Sângelui Tău repetă: *Cruce!* Toate chinurile tale, în care, ca într-o mare nesfârșită, Tu înnoți înăuntru, repetă între ele: *Cruce!* Iar Tu exclami:

”O cruce dragă și cu ardoare dorită, numai tu îi vei mântui pe fii mei iar Eu concentrez în tine întreaga mea iubire”.

[Isus este încoronat cu spini pentru a doua oară]

Între timp, dușmanii tăi Te duc din nou în pretoriu, Îți dau jos mantia de purpură, vrând să Te îmbrace cu hainele tale. Însă, ah, ce durere! Mi-ar fi mai dulce să mor, decât să te văd suferind atât de mult! Haina se agață de coroana de spini și nu pot să o tragă în sus; atunci, cu sălbăticie nemaîntâlnită, Îți smulg totul împreună: haine și coroană. În sălbatica smulgere, mulți spini se rup și rămân înfiți în preasfântul tău Cap; Sângele Îți curge în șuvoaie iar durerea ta este atât de puternică încât Tu gemi. Însă dușmanii, neavând grijă pentru felul în care ai fost torturat, Te îmbracă din nou și Îți pun din nou coroana iar, apăsând-o cu putere pe Capul Tău, spinii Îți ajung în ochi, în urechi astfel încât este parte din preasfântul Tău Cap care să nu simtă împunsăturile acestora. Durerea este atât de cumplită, încât Te clatini sub acele mâini sălbatice, tremuri din cap până în picioare, aproape mori printre contracțiile cumplite; cu ochii Tăi vlăguiti și plini de Sânge cu greu mă privești pentru a-mi cere ajutor într-o așa de mare durere.

Isuse al meu, Rege al durerilor, permite-mi să Te sprijin și să Te strâng la pieptul meu. Aș vrea să iau focul care Te mistuie, pentru a-i preface în cenușă pe toți dușmanii tăi și a Te salva, însă Tu nu vrei deoarece neliniștile crucii devin mai arzătoare și vrei să Te jertfești imediat pe aceasta, chiar și pentru dușmanii tăi. Însă, în timp ce Te strâng la pieptul meu, Tu, strângându-mă la al Tău, îmi spui:

”Fiica mea, lasă-Mă să dau drumul iubirii mele și, împreună cu Mine, repară pentru aceia care fac bine dar Mă înjosesc. Acești iudei Mă îmbracă cu hainele mele pentru a mă discredita și mai mult înaintea poporului, pentru a-l convinge că Eu sunt un răufăcător. În aparență acțiunea de a Mă îmbrăca era bună, însă în ea însăși era rea. Ah! Câți fac fapte bune, administrează Sacramente, participă la ele, cu scopuri umane și, în plus, rele. Însă binele, făcut în mod rău, conduce la duritate. Iar Eu vreau să fiu încoronat a doua oară, cu durei și mai cumplite decât prima dată, pentru a sfârâma această duritate și, în felul acesta, cu spinii mei, să îi atrag la Mine. Ah, fiica mea! Această a doua încoronare Îmi este mult mai dureroasă. Îmi simt Capul ca și cum ar înnota în spini, iar la fiecare mișcare pe care o fac, sau la fiecare lovitură pe care Mi-o dau, suport atâtea morți sălbatice. În felul acesta, repar viclenia jicnirilor; repar pentru aceia care, în orice stare sufletească s-ar afla, în loc să se gândească la propria sfințire, se irosesc și refuză harul meu, întorcându-se la a-Mi oferi spini și mai înțepători, în timp ce Eu sunt constrâns să gem, să plâng cu lacrimi de Sânge și să suspin mântuirea lor.

Ah, Eu fac tot ce Îmi stă în putere pentru a le iubi iar creaturile fac tot ce pot pentru a Mă jicni! Cel puțin tu nu mă lăsa singur în durerile și în reparările mele”.

[Isus ia crucea]

Chinuitul meu Bine, repar cu Tine, cu Tine sufăr. Însă văd că dușmanii tăi Te împing pe scări, poporul cu furie și neliniște Te așteaptă; Ți-au pregătit deja crucea pe care Tu, cu atâta ardoare, o cauți și cu iubire o privești, cu pas sincer Te apropii ca să o îmbrățișezi. Însă mai întâi o săruți și un fior de bucurie străbate preasfânta ta Umanitate, cu toată bucuria o privești din nou și îi măsoară lungimea și lărgimea. În ea stabilești partea fiecărei creaturi, harurile suficiente pentru a le lega de Dumnezeire cu nodul nupțial și

pentru a le face moștenitoare ale Împărăției Cerurilor. Apoi, neputând să cuprinzi iubirea cu care le iubești, săruți din nou crucea și spui:

”Cruce adorată, în sfârșit te îmbrățișez! Tu erai suspinul Inimii mele, martiriul iubirii mele; însă tu, o cruce, ai întârziat până acum, în timp ce pașii mei se îndreptau mereu spre tine. Cruce sfântă, erai țința dorințelor mele, scopul existenței mele pe pământ. În tine concentrez întreaga mea existență, în tine îi pun pe toți fii mei, tu vei fi viața și lumina lor, apărătoarea lor, păzitoarea lor, puterea lor; tu le vei fi de ajutor în toate și Mi-i vei conduce glorioși în Cer. Oh, cruce, catedra înțelepciunii! Numai tu vei învăța adevărata sfințenie; numai tu vei forma eroii, atleții, martirii, sfinții. Cruce frumoasă, tu ești tronul meu, și, trebuind Eu să las pământul, tu în schimb vei rămâne a mea; ție îți dau ca zestre toate sufletele: păstrează-Mi-le, mântuiește-Mi-le, ți le încredințez ție”.

Spunând acestea, neliniștit, lași să Ți se pună crucea pe sfinții tăi umeri. Ah, Isuse al meu! Pentru iubirea ta crucea este prea ușoară însă, la greutatea crucii se adaugă aceea a păcatelor noastre, gigante și imense cât se întinde cerul. Iar Tu, istovitul meu Bine, Te simți strivit sub greutatea atâtor păcate; sufletul tău se îngrozește la vederea acestora și simte chinul fiecărui păcat, Sfințenia ta este zguduită dinaintea atâtor urâtenii și, de aceea, luând crucea pe umerii Tăi, Te clatini, găfâi iar preasfânta ta Umanitate emană o sudoare mortală.

Deh, Iubirea mea! Nu mă lasă sufletul să Te părăsesc, vreau să împart împreună cu Tine greutatea crucii și, pentru a-Ți face mai ușoară greutatea păcatelor, mă strâng la picioarele tale. Vreau să Îți dau, în numele tuturor creaturilor, iubire pentru cine nu Te iubește, laudă pentru cine Te disprețuiește, binecuvântări, mulțumiri, ascultare pentru toți. Declar că, în orice jicnire pe care o vei primi, intenționez să Îți ofer întreaga mea ființă pentru a-Ți aduce reparare, să fac actul opus fiecărei jicniri, pe care creaturile Ți-o aduc și să Te consolez cu sărutările mele și cu actele mele continui de iubire.

Însă văd că sunt prea mizerabilă, am nevoie de Tine pentru a putea repara cu adevărat. De aceea, mă unesc cu preasfânta Ta Umanitate și, împreună cu Tine, unesc gândurile mele cu ale tale, pentru a repara gândurile răutăcioase ale mele și ale tuturor; unesc ochii mei cu ai tăi, pentru a repara privirile răutăcioase; unesc gura mea cu a ta, pentru a repara insultele și discursurile răutăcioase; unesc inima mea cu a ta, pentru a repara tendințele, dorințele, simpatiile răutăcioase. Într-un cuvânt, vreau să repar tot ceea ce repară preasfânta ta Umanitate, unindu-mă cu imensitatea iubirii tale pentru toți și cu binele imens pe care îl faci tuturor.

Însă nu sunt pe deplin mulțumită; vreau să mă unesc cu Dumnezeuirea ta și, acest nimic al meu, îl pierd în Aceasta, în felul acesta Îți dau Totul. Îți dau iubirea ta, pentru a alina mâhnirile tale; Îți dau Inima ta, pentru a te alina de răcelile noastre, de necorespunderea noastră, de lipsa noastră de recunoștință, de puțină iubire din partea creaturilor. Îți dau armoniile tale, pentru a încuraja auzul tău dinaintea asurzirii pe care o primești cu injuriile. Îți dau frumusețea ta, pentru a Te încuraja în fața urâciunii sufletelor noastre, atunci când ne acoperim cu mocirla păcatului. Îți dau curăția ta, pentru a Te încuraja dinaintea lipsei intenției drepte, a mocirlei și putreziciunii pe care le vezi în atâtea suflete. Îți dau ardoarea ta, pentru a arde toate păcatele și toate inimile, pentru ca toți să Te iubească și nimeni să nu Te mai jicnească. În sfârșit, Îți dau tot ceea ce ești Tu, pentru a-Ți da satisfacție nesfârșită, iubire veșnică, imensă și nesfârșită.

[Urcarea sper Calvar]

Răbdătorul meu Isus, văd că faci primii pași sub povara enormă a crucii și unesc pașii mei cu ai tăi; și, atunci când Tu, slab, fără vlagă și tremurător ești gata să cazi, eu voi fi lângă Tine, pentru a Te susține, Îți voi da umerii mei sub cruce, pentru a împărți împreună cu Tine greutatea acesteia. Nu mă considera nedemnă, ci acceptă-mă ca pe o însoțitoare credincioasă Ție.

O Isuse, Tu mă privești și văd că repari pentru aceia care nu poartă cu resemnare propria cruce, dimpotrivă înjură, se mânia, se sinucid șiucid; iar Tu insufli tuturor iubire și resemnare față de propria cruce.

[Isus cade pentru prima oară]

Însă durerea ta este atât de mare, încât Te simți zdrobit sub cruce. Abia ai făcut primii pași și deja cazi sub aceasta dar, în timp ce cazi, Te lovești de pietre: spinii se adâncesc și mai mult în Capul tău, în timp ce rănilile tale se deschid mai mult și Sângerează din nou; și, cum nu ai puterea de a Te ridica, dușmanii tăi, enervați Te lovesc cu picioarele și Te împing încercând să Te ridice în picioare.

Căzut, Iubirea mea, lasă-mă să Te ajut să te ridici, să Te sărut, să Îți șterg Sângele iar, împreună cu Tine, să repar pentru aceia care păcătuiesc din ignoranță, din slăbiciune și fragilitate; Te rog să ajuți aceste suflete.

[Isus o întâlnește pe Preasfânta sa Mamă]

Viața mea, Isuse, dușmanii Tăi, făcându-Te să suferi chinuri nemaiauzite, au reușit să Te pună pe picioare și, în timp ce Tu mergi clătinându-Te, simt respirația ta găfâitoare. Inima Ta bate mai puternic iar noi dureri o străpung în mod intens; Îți scuturi Capul pentru a-Ți elibera ochii de Sângele care îi umple și privești neliniștit.

Ah, Isuse al meu! Am înțeles totul: Mama ta, care asemenea unei porumbițe gemânde merge în căutarea Ta, vrea să Îți adreseze un ultim cuvânt și să primească o ultimă privire din parte Ta; iar Tu simți chinurile ei, Inima ei sfâșiată într-a Ta, înduișată și rănită de iubirea ei și a Ta. O zărești deja cum, făcându-și loc prin mulțime, vrea să Te vadă cu orice preț, să Te îmbrățișeze și să Te salute pentru ultima dată. Însă Tu ești și mai străpuns văzând culoarea ei palidă de moarte, toate chinurile tale, prin forța iubirii, reproduse în ea; dacă ea trăiește, este numai o minune a atotputerniciei tale. Îți îndrepti pașii spre ea, dar cu greu poți să vă schimbați câteva priviri. Oh, inimi sfâșiate de ambele părți! Soldații își dau seama și, cu lovituri și împingeri, vă împiedică să vă salutați pentru ultima dată ca între Mamă și Fiu.

[Isus cade pentru a doua oară]

Durerea la amândoi este atât de mare încât Mama ta rămâne împietrită de durere și aproape se prăbușește. Credinciosul Ioan și femeile evlavioase o susțin, în timp ce Tu cazi din nou sub cruce. Atunci, îndurerata ta Mamă, ceea ce nu face cu trupul, deoarece nu i se permite, face cu sufletul: intră în Tine, își însușește Voința celui Veșnic și, asociindu-se tuturor chinurilor tale, se comporta ca o mamă, Te sărută, Te apără, Te alină și varsă în toate rănile tale balsamul dureroasei sale iubiri.

Suferindul meu Isus, mă unesc și eu cu străpunsă Ta Mamă. Îmi însușesc toate chinurile tale și, în fiecare picătură a Sângelui Tău, în fiecare rană, vreau să-Ți fiu mamă; împreună cu Ea și cu Tine, repar pentru toate întâlnirile periculoase și pentru aceia care se expun la ocazii de păcat sau, constrânși de nevoie să se expună, rămân legați în păcat.

Între timp Tu gemi, căzut sub cruce. Soldaților le este teamă că Tu vei muri sub greutatea atâtor chinuri și pentru că pierzi mult Sânge. Cu toate acestea, folosind lovituri de bici și înjurături, cu greu reușesc să te pună din nou pe picioare. În felul acesta repari căderile în păcat, păcatele grave săvârșite de orice clasă de persoane, te rogi pentru păcătoșii încăpățânați și plângi cu lacrimi de Sânge pentru convertirea lor.

[Rana adâncă din umărul lui Isus]

Copleșita mea Iubire, în timp ce Te urmez în reparațiile tale, văd că nu mai rezști sub povara enormă a crucii. Tremuri în întregime; spinii, la loviturile neîntrerupte pe care le primești, se adâncesc și mai mult în preasfântul tău Cap; crucea, cu greutatea ei imensă, se adâncește în umăr până când formează o rană atât de adâncă, încât lasă să se vadă oasele și, cu fiecare pas, mi se pare că mori și prin urmare nu ai mai putea continua. Însă iubirea ta, care poate totul, îți dă putere; iar când simți crucea adâncindu-Ți-se în umăr, repari pentru păcatele ascunse care, nefiind reparate, cresc intensitatea chinurilor tale. Isuse al meu, lasă-mă să pun umărul meu sub cruce, pentru a te ușura și pentru a repara cu Tine păcatele ascunse.

[Simon di Cirene este constrâns să ducă crucea lui Isus]

Dușmanii tăi, din teamă să nu mori sub aceasta, îl obligă pe Simon di Cirene să Te ajute să porți crucea, iar acesta, obligat și bolborosind, Te ajută, nu din iubire, ci cu forța. În Inima Ta găsesc ecou toate lamentările acelor care suferă, toată lipsa de resemnare, răzvrătirile, mâniile și disprețuirea în suferință. Dar ești mai străpuns văzând cum sufletele consacrate Ție, pe care le chemi să Te însoțească și să Te ajute în durere, Îți scapă; și, dacă Tu le strângi la Tine cu durerea, ah, acestea se dezleagă din brațele Tale, pentru a merge în căutarea plăcerilor iar, în felul acesta, Te lasă singur în durere.

Isuse al meu, în timp ce repar cu Tine, Te rog să mă strângi în brațele tale așa de puternic, încât să nu existe durere pe care Tu o suferi, la care să nu fiu părtașă și eu, pentru a mă transforma în acestea și pentru a-ți alina părăsirea din partea creaturilor.

[Veronica șterge Chipul lui Isus]

Chinuitul meu Isus, abia mergi în întregime încovoiat. Văd că Te oprești și încerci să privești. Inimă a mea, ce este, ce vrei? Ah! Veronica, fără să îi fie teamă de nimic, curajoasă, cu o maramă în mână, Îți șterge Chipul acoperit în întregime de Sânge iar Tu Îl lași întipărit pe maramă, în semn de mulțumire. Generosul meu Isus, vreau și eu să Te șterg, nu cu o maramă, ci cu mine însămi în întregime, pentru a Te alina. Vreau să intru înăuntrul Tău și să Îți dau, o Isuse, bătaie a inimii pentru bătăile inimii, respirație pentru respirații, afecțiune pentru afecțiuni, dorințe pentru dorințe. Vreau să mă arunc în preasfânta Ta inteligență și, făcând să se scurgă toate aceste bătăi ale inimii, respirații, afecțiuni și dorințe în imensitatea Voinței Tale, vreau să le multiplic la infinit. Vreau, o Isuse al meu, să formez unde de bătăi ale inimii pentru a face ca nici o bătaie a inimii răutăcioasă să nu se repercuteze asupra Inimii Tale iar, în felul acesta, să alin toate amărăciunile aflate în ea. Vreau să formez unde de afecțiune și dorințe, pentru a îndepărta toate afecțiunile și dorințele rele, care ar putea să întristeze în vreun fel Inima Ta. Mai vreau, Isuse al meu, să formez unde de respirații și de gânduri, pentru a îndepărta orice respirație și gând, care ar putea în vreun fel să nu Îți fie pe plac. Voi veghea, o Isuse, pentru ca nimic să nu Te mai îndurereze și să nu mai adauge chinurilor Tale interioare altă amărăciune. O Isuse al meu, deh! Fă ca întregul meu interior să înoate în imensitatea interiorului Tău; în felul acesta, voi putea găsi iubire suficientă și Voință suficientă pentru a face să nu pătrundă în interiorul Tău iubire răutăcioasă, nici voință care ar putea să nu-Ți fie pe plac. Intre timp dușmanii, văzând cu răutate această faptă a Veronicăi, Te biciuiesc, Te împing și Te fac să continui.

[Isus mângâie femeile evlavioase]

După puțini pași Te oprești din nou. Iubirea ta, sub povoara atâtor chinuri nu se oprește și, văzând pe femeile evlavioase care plâng din cauza chinurilor tale, Tu uiți de Tine însuși și le mângâi, spunându-le: ”Fiice, nu plângeți pentru chinurile mele, ci pentru păcatele voastre și ale fiilor voștri”.

Ce învățătură desăvârșită! Cât de dulce este cuvântul tău! O Isuse, cu Tine repar lipsa de iubire și Îți cer harul să mă faci să uit de mine însămi, pentru ca să nu îmi amintesc nimic altceva decât Tine.

[Isus cade pentru a treia oară]

Dușmanii Tăi, auzindu-Te vorbind, se înfuriază: Te trag cu funiile, Te împing cu atâta mânie, încât Te fac să cazi iar, în timp ce cazi, Te lovești de pietre. Povoara crucii Te chinuie iar Tu simți că mori. Permite-mi să Te susțin și, cu mâinile mele, să acopăr Chipul Tău preasfânt. Văd că atingi pământul, te îneci în Sânge. Însă dușmanii tăi vor să Te ridice în picioare; Te trag cu funiile, Te ridică, trăgându-Te de păr, Îți dau șuturi, însă totul este în zadar. Tu mori, Isuse al meu! Ce durere! Mi se frânge inima de durere! Aproape târâindu-Te, Te conduc pe muntele Calvar. În timp ce Te târâsc, aud cum repari toate jicnirile sufletelor consacrate Ție, care Îți provoacă o așa povoaară încât, deși Te forțezi să Te ridici, nu reușești. În felul acesta, târât și lovit cu picioarele, ajungi pe Calvar, lăsând pe unde treci, urme roșii ale Sângelui Tău prețios.

[Isus este dezbrăcat și încoronat cu spini pentru a treia oară]

Aici însă Te așteaptă noi dureri: Te dezbracă din nou și Îți smulg veșmintele și coroana de spini. Ah! Tu gemi, simțind cum sunt smulși spinii din Capul Tău. Și, în timp ce Îți smulg veșmintele, Îți smulg și carnea sfâșiată, lipită de acestea. Rănile se crapă și mai mult, Sângele se scurge în șiroaie până la pământ iar durerea este atât de atroce încât, aproape mort, Tu cazi.

Însă nimeni nu simte compasiune pentru Tine, Binele meu. Dimpotrivă, cu sălbatică furie Îți pun din nou coroana de spini, Ți-o bat bine, bine iar chinul este atât de groaznic din cauza sfâșieturilor și din cauza smulgerii pe care o provoacă părului tău îmbâcsit cu Sânge coagulat, încât numai Îngeri ar putea spune ceea ce suferi Tu, în timp ce, îngroziți, își întorc privirile lor cerești și plâng.

Dezbrăcatul meu Isus, permite-mi să te strâng la pieptul meu pentru a Te încălzi, deoarece văd că tremuri și o sudoare rece de moarte inundă preasfânta Ta Umanitate. Cât de mult aș vrea să îți dau viața mea, sângele meu pentru a-l înlocui pe al tău, acela pe care l-ai pierdut pentru a-mi da viața.

Între timp Isus, privindu-mă puțin cu ochii săi vlăguiți și muribunzi, se pare că îmi spune:

”Fiica mea, cât M-au costat sufletele! Aici este locul în care îi aștept pe toți pentru a-i mântui, locul unde vreau să repar păcatele aceluia care cad mai prejos decât animalele și se încapățânează atât de mult să mă jicnească, încât ajung să nu mai știe să trăiască fără a păcătui. Rațiunea lor rămâne oarbă și păcătuiesc la nebunie; iată de ce M-au încoronat cu spini a treia oară. Iar, lăsându-Mă dezbrăcat, repar pentru aceia care îmbracă haine de lux și indecente, pentru păcatele împotriva modestiei și pentru aceia care sunt atât de legați de bogății, de onoruri, de plăceri, încât fac din acestea un idol pentru inimile lor.

Ah, da! Fiecare din aceste jicniri este o moarte pe care o simt, iar dacă nu mor, e numai pentru că Voința Veșnicului meu Tată nu a hotărât încă momentul morții mele”.

Dezgolitul meu Bine, în timp ce repar cu Tine, Te rog să mă despoi de toate cu preasfintele tale mâini și nu permite ca nici o alipire păcătoasă să intre în inima mea; veghează Tu asupra ei, înconjoară-o cu chinurile tale, umple-o de iubirea ta. Viața mea să nu fie altceva decât repetarea vieții tale și întărește cu binecuvântarea ta despuierea mea. Binecuvântează-mă din inimă și dă-mi puterea să asist la dureroasa ta răstignire, pentru a rămâne răstignită împreună cu Tine.

Reflecții și Aplicații

Isus duce crucea. Iubirea lui Isus față de cruce, neliniștita sa ardoare de a muri pe aceasta pentru a mântui sufletele, sunt nemărginite. Iubim noi, asemenea lui Isus, suferințele? Putem spune că bătăile inimii noastre sunt un ecou al bătăilor inimii dumnezeiești, că și noi cerem crucea noastră?

Când suferim, avem intenția de a deveni însoțitorii lui Isus, pentru a ușura povara crucii sale? Cum Îl însoțim? În jicnirile pe care le primește, suntem mereu gata să-I oferim micile noastre dureri, pentru a ușura chinurile sale?

*

În acțiunile noastre, în rugăciunile noastre și când ne aflăm sub povara durerilor interioare, simțim sărăcia durerilor noastre, facem să zboare durerea noastră la Isus ca, asemenea unui văl, ștergându-I sudoarea, să-L întărească, însușindu-ne noi truda sa?

O Isuse al meu, cheamă-mă mereu aproape de Tine și fă ca Tu să fii mereu lângă mine, pentru ca să Te pot alina cu durerile mele.

(Rugăciunea de Mulțumire)

Sufletele au fost Crucea lui Isus *(Din Volumul 15 -16 Februarie 1923)*

[Luiza scrie:]

Mă aflam în timpul obișnuitei mele adorări a Crucii, abandonată în întregime în iubitoarea sa Voință Divină, când am auzit cum preaiubitul meu Isus Se mișca în interiorul meu și îmi spunea:

”Fiica mea, câte lucruri vor fi făcute cunoscute de către Voința Mea din ceea ce a acționat Umanitatea Mea în această Voință Divină! Umanitatea Mea, pentru a aduce Mântuirea desăvârșită și completă, trebuia să o îplinească pentru veșnicie: iată nevoia unei Voințe Veșnice. Dacă voința mea omenească nu ar avea împreună cu ea o Voință Veșnică, toate faptele mele ar fi fapte mărginite și temporare; în schimb cu Aceasta sunt infinite și nesfârșite, Voința mea Divină a făcut ca Umanitatea mea să afle toate aceste chinuri și cruci, în așa măsură încât Aceasta Mă întindea asupra întregii familii umane, de la primul până la ultimul om, iar Eu absorbam toate tipurile de chinuri în Mine și fiecare ființă forma crucea mea.

Așadar crucea mea a fost pe atât de lungă pe cât este și va fi lungimea tuturor secolelor și largă câte sunt generațiile omenești. Nu a fost numai crucea mică de pe Calvar, pe care M-au răstignit iudeii; aceasta nu a fost decât o imagine a lungii cruci pe care Mă ținea răstignit Voința Supremă. Așadar fiecare ființă forma lungimea și lărgimea crucii, iar atunci când o formau, deveneau una cu însăși crucea; iar Voința Dumnezeiască, întinzându-Mă peste aceasta și

răstignindu-Mă, nu numai Ea forma crucea mea ci toți aceia care formau crucea menționată. Iată, de aceea, aveam nevoie de haina veșniciei, unde trebuia să păstrez această cruce; spațiu pământesc nu era suficient pentru a o conține.

Oh, cât Mă vor iubi creaturile când vor cunoaște ceea ce Umanitatea Mea a făcut în Divina Voință și ceea ce aceasta M-a făcut să sufăr din iubire pentru ele! Crucea mea nu a fost de lemn, nu: au fost sufletele. Pe ele le simțeam palpând în crucea pe care M-a întins Divina Voință și nu am pierdut niciunul; am dat loc tuturor și, pentru a oferi loc tuturor, Mă întindea într-un mod atât de sfâșietor și cu chinuri atât de cumplite, încât aș putea numi chinurile Pătimirii *mici alinări*. De aceea grăbește-te, pentru ca Voința mea să facă să alerge tot ceea ce această Voință Veșnică a lucrat în Umanitatea mea. Această cunoaștere va provoca atâta iubire, încât creaturile o vor face să domnească în mijlocul lor”.

ORA A NOUĂSPREZECEA

De la 11 la prânz

Răstignirea¹

(Rugăciunea de pregătire)

Isuse, Iubirea mea, ai fost deja despuiat de hainele tale iar preasfântul tău Trup este sfâșiat încât îmi pari un miel jupuit de piele. Văd că tremuri în întregime, în timp ce dușmanii Îți pregătesc crucea și, deoarece nu reușești să stai în picioare, cazi la pământ pe acest munte. Binele și Totul meu, mi se frânge inima de durere privindu-Te, văzând cum Sângele curge șiroaie din toate părțile presfântului tău Trup, plin de plăgi din cap până în picioare.

[Isus este încoronat cu spini pentru a treia oară]

Dușmanii tăi, obosiți însă nu îndestulați, în timp ce Te despoiau de haine, au smuls de pe Capul tău, cu durere de nedescris, coroana de spini și apoi Ți-au înfipt-o din nou în chinuri nemaiauzite, provocând noi găuri preasfântului tău Cap. Ah! Tu repari perfidia omului și încăpățânarea păcatului, în mod special acela al mândriei.

Isuse, văd cum, dacă iubirea nu Te-ar fi împins mereu mai sus, ai fi murit din cauza cruzimii durerii pe care ai suferit-o în această a treia încoronare cu spini. Însă văd că nu mai reușești să suporti durerea și, cu ochii acoperiți de Sânge, privești ca să vezi dacă măcar cel puțin unul Ți se apropie pentru a Te susține în atâta durere și confuzie.

Dulcele meu Bine, scumpa mea Viață, aici nu ești singur cum erai în noaptea pătimirii: este prezentă îndurerata Ta Mamă care, sfâșiată în Inimă, suportă atâtea morți pentru câte dureri suferi Tu; se află și preaiubitoarea Magdalena, care pare înnebunită din cauza durerilor tale; este prezent Ioan cel credincios, amuțit pentru cât este de mare durerea Pătimirii tale. Acesta este muntele celor care iubesc. Nu poți fi singur. Spune-mi, Iubirea mea, pe cine ai vrea să Te susțină în atâta durere? Deh! Dă-mi voie să vin eu să te susțin, eu am mai mare nevoie decât toți ceilalți.

Preascumpa Mamă și ceilalți îmi lasă mie locul. Și iată, o Isuse, mă apropii de Tine, Te îmbrățișez și Te rog să Îți sprijini Capul pe umărul meu și să mă lași să simt spinii tăi în capul meu. Vreau să îmi pun capul lângă al Tău, nu numai pentru a simți spinii tăi, ci și pentru a spăla cu preasfântul tău Sânge, care Ți se scurge din Cap, toate gândurile mele, pentru ca să poată rămâne în act de reparație pentru toate jicnirile pe care creaturile le săvârșesc cu gândul. Deh! Iubirea mea, strânge-Te de mine. Vreau să sărut una câte una picăturile de Sânge care se scurg pe preasfântul tău Chip și, Te rog, în timp ce le ador, ca fiecare picătură să fie lumina minții fiecărei creaturi, pentru ca niciuna să nu Te jicnească cu gânduri răuvoitoare.

Însă, în timp ce Te țin strâns și sprijinit de mine, Te privesc, o Isuse, și văd că Tu privești crucea pe care dușmanii Ți-o pregătesc; auzi loviturile cu care pregătesc găurile unde Te vor pironi. Isuse al meu, aud cum Inima ta bate puternic și tresare, râvnind acest pat, cel mai dorit de Tine, deși cu dureri de nedescris, pe care sigilezi mântuirea sufletelor noastre în tine. Te aud spunând:

”Iubirea mea, dragă cruce, pat atât de prețios mie, ai fost martiriul meu în viață iar acum ești odihna mea. Deh, o cruce! Primește-Mă repede în brațele tale, Eu te aștept cu nerăbdare. Cruce sfântă, în tine voi împlini totul. Grăbește-te, cruce! Împlinește dorințele arzătoare care Mă consumă, de a da viața sufletelor, iar aceste vieți vor fi sigilate pe tine, o cruce. Oh, nu mai întârzia! Aștept cu nerăbdare să mă întind asupra ta pentru a deschide Cerul tuturor fiilor mei și pentru a închide iadul.

O cruce, tu ești băătăia mea, este adevărat, dar ești și victoria mea și triumful meu deplin, iar în tine voi da o moștenire mare, victorii, triumfuri, coroane fiilor mei”.

Însă cine poate spune tot ceea ce dulcele meu Isus spune crucii?

În timp ce Isus face mărturisiri crucii, dușmanii Îi poruncesc să se întindă asupra acesteia, iar El se supune imediat voinței lor, pentru a repara neascultările noastre. Iubirea mea, înainte de a Te întinde pe cruce, permite-mi să Te strâng puternic la inima mea și să Te sărut; dă-mi și tu sărutarea ta. Ascultă, o Isuse,

¹ Luisa pune înaintea acestei Ore următoarea rugăciune: ”Isuse, Maică a mea, veniți să scrieți împreună cu mine, împrumutați-mi preasfintele voastre mâini, pentru ca eu să pot scrie ceea ce Vă place și numai ceea ce Voi vreți”.

nu vreau să Te părăsesc: vreau să vin să mă întind împreună cu Tine pe Cruce și să rămân împreună cu Tine pironită. Adevărata iubire nu suportă nici o despărțire. Iartă-mi îndrăzneala iubirii mele și consimțește ca să rămân răstignită cu Tine.

Vezi, tandra mea Iubire, nu-Ți cer aceasta numai eu, ci și îndurerata Mamă, nedespărțita Magdalena, preaiubitul Ioan; cu toții Ți spun că ar fi mai suportabil să rămână răstigniți cu Tine, decât să asiste și să Te vadă numai pe Tine răstignit. De aceea, împreună cu Tine, mă ofer Părintelui Veșnic, contopită cu Voința ta, cu Iubirea ta, cu reparațiile tale, cu însăși Inima ta și cu toate durerile tale.

Ah! Aud ca și cum preaîndureratul meu Isus mi-ar spune:

”Fiica mea, ai preîntâmpinat iubirea mea, aceasta este Voința mea: ca toți aceia care Mă iubesc, să rămână cu Mine răstigniți. Ah, da! Vino și întinde-te cu Mine pe cruce: te voi face viață a vieții mele și te voi ține ca preferată a Inimii mele”.

[Răstignirea]

Și iată, dulcele meu Bine, că Te întinzi pe cruce și privești călăii cu atâta iubire și cu atâta blândețe, încât îi inviți să Te răstignească mai repede chiar dacă ei țin deja în mâini cunile și ciocanele pentru a te pironi. Aceștia, deși simt oroarea a ceea ce fac, cu sălbăticie apucă mâna ta dreaptă, fixează cuiul și, cu lovituri de ciocan, îl fac să iasă de cealaltă parte a crucii. Durerea pe care o simți este atât de mare și de puternică încât suferi, o Isuse, și tremuri; lumina frumoșilor tăi ochi se eclipsează iar Chipul tău preasfânt devine palid și vânăt.

Dreaptă binecuvântată a lui Isus al meu, te sărut, te compătimeșc, te ador și îți mulțumesc pentru mine și pentru toți. Ți cer să eliberezi în acest moment de la pedeapsa iadului atâtea suflete câte lovituri ai primit; Te rog să speli în acest Sânge prețios al Tău tot atâtea suflete câte picături de Sânge ai vărsat. Iar pentru durerea cumplită pe care ai suferit-o, mai ales în momentul când au pironit mâna pe cruce și în întinderea nervilor brațului, Te rog să deschizi tuturor Cerul și să binecuvântezi pe toți. Fă ca binecuvântarea ta să cheme păcătoșii la convertire, iar pe eretici și pe necredincioși la lumina credinței.

O Isuse, dulcea mea Viață, abia ce au terminat de pironit mâna dreaptă, dușmanii o apucă cu cruzime pe cea stângă și, pentru a o face să ajungă la semnul găurii, Ți-o trag atât de puternic încât simți că Ți se dislocă încheieturile brațelor din umeri, iar din cauza durerii puternice, picioarele, agitate, se încovoie. Apoi cu sălbăticie neobosită, asemenea mâinii drepte, o pironesc pe cruce.

Mână stângă a lui Isus al meu, te sărut, te compătimeșc, te ador și îți mulțumesc. Te rog să îmi acorzi în acest moment ca tot atâtea suflete să faci să zboare din Purgator în Cer câte lovituri și dureri ai suferit când Te-au pironit. Iar pentru Sângele care a țâșnit din tine, Te rog să înmoi flăcările care le ard și să faci ca, pentru toate, să fie alinare și spălare mântuitoare, care să le purifice de orice pată și să le dispună la vedere fericită.

Iubire a mea și Totul meu, pentru durerea acută pe care ai suferit-o când Ți-au pironit mâna stângă, Te rog să închizi iadul pentru toate sufletele și să nu permiți să cadă fulgerele Divinei Dreptăți, din nefericire mâniată de păcatele noastre. Fă, o Isuse, ca acest cui în stânga ta binecuvântată să fie cheie care să încuie Divina Dreptate, pentru ca să nu trimită ploaie de pedepse pe pământ și să deschidă comorile Dumnezeuieștii Milostiviri în favoarea tuturor.

Se pare deja că Tu ai rămas nemișcat și că noi suntem liberi să facem cu Tine tot ce vrem. Deci, pun în brațele tale lumea și toate generațiile; Te rog, Iubirea mea, cu vocile Sângelui Tău însuși, să nu negi iertarea nimănui, iar pentru meritele acestui preaprețios Sânge al Tău, Ți cer mântuirea și harul pentru toți. Nu exclude pe nimeni, o Isuse al meu.

Iubirea mea, Isuse, dușmanii tăi încă nu sunt mulțumiți. Cu o sălbăticie diabolică Ți apucă preasfintele tale picioare (mereu neobosite în căutarea de suflete) și, fiindcă sunt încordate și îndoite din cauza durerii mâinilor, le trag atât de puternic, încât Ți se dislocă genunchii, coastele și toate oasele pieptului. Inima nu-mi mai rezistă, Binele meu. Văd cum, din cauza durerii puternice, frumoșii tăi ochi, eclipsați și acoperiți de Sânge, aproape Ți ies din orbită; buzele tale, vinete și umflate din cauza pumnilor, se încleștează, obrajii ți se adâncesc, dinții îți tremură, pieptul respiră din greu iar Inima este zdruncinată din cauza puternicei dureri provocate de întinderea mâinilor și a picioarelor. Iubirea mea, cât de bucuroasă aș lua locul tău pentru a Te scuti de atâta durere! Vreau să mă întind peste toate mădularele tale pentru a Te alina, a Te săruta, a Te conforta și pentru a repara pentru toți.

Isuse al meu, văd cum Ți așează un picior deasupra celuilalt și Te străpung cu un cui trecut prin articulații. Deh, o Isuse al meu! În timp ce cuiul Ți le străpunge, dă-mi voie să Ți pun în piciorul drept toți

preoții, pentru ca să fie lumină a neamurilor, în mod special pe aceia care nu trăiesc o viață bună și sfântă; iar în piciorul stâng să pun toate popoarele, pentru ca să primească lumina din partea preoților, să îi respecte și să asculte de ei. Iar, așa cum cuiul străpunge picioarele tale, tot așa să străpungă preoții și popoarele, pentru ca și unii și ceilalți să nu se poată despărți de Tine.

Picioare binecuvântate ale lui Isus al meu, vă sărut, vă compătimesc, vă ador și vă mulțumesc. Pentru durerile acerbe pe care le-ai suferit, pentru întinderile cu care Ți-au dislocat toate oasele și pentru Sângele vărsat, Îți cer să închizi toate sufletele în rănile tale, nu desconsidera pe nimeni, o Isuse.

Cuiele tale să pironască puterile noastre, pentru ca să nu se miște de la Tine; să pironască inima noastră, pentru a rămâne mereu și numai în Tine; iar toate sentimentele noastre să rămână pironite prin cuiele tale, pentru ca să nu caute alt gust în afară de acela care vine de la Tine.

O Isuse al meu răstignit, Te văd în întregime însângerat, înnotând într-o mare de Sânge. Aceste picături de Sânge nu spun altceva, nu cer altceva decât suflete. În fiecare picătură văd forfotind suflete din toate timpurile, în așa fel încât ne-ai conținut pe toți în Tine, o Isuse. Ei bine, prin puterea acestui Sânge, Îți cer ca nici un suflet să nu se mai îndepărteze vreodată de Tine.

O Isuse al meu, călăii termină de pironit picioarele Tale și eu mă apropii de Inima Ta. Văd că nu mai poți, însă iubirea strigă mai puternic:

”Mai multe chinuri!”

Isuse al meu, mă strâng îmbrățișând Inima ta, Te sărut, Te compătimesc, Te ador și Îți mulțumesc pentru mine și pentru toți. O Isuse, vreau să îmi sprijin capul de Inima ta, pentru a simți ceea ce suferi în această dureroasă răstignire. Ah! Aud cum fiecare lovitură de ciocan răsună în Inima ta. Inima ta este centru la toate: de la ea încep durerile și tot în ea se termină. Și, dacă nu ai aștepta o sulită pentru a fi străpuns, flăcările iubirii tale și Sângele care se revarsă în interior, te-ar fi părăsit și Ți-ar fi sfâșiat Inima. Acest Sânge și aceste flăcări cheamă sufletele care Te iubesc să locuiască fericiți în Inima ta. Iar eu, din iubire față de Inima ta și față de prețiosul tău Sânge, Îți cer, o Isuse, sfințenia sufletelor care Te iubesc. O Isuse, fă să nu iasă niciodată din Inima ta iar cu harul Tău înmulțește vocațiile sufletelor victime, care să continue viața ta pe pământ. Ai vrut să acorzi un loc privilegiat în Inima ta sufletelor care Te iubesc, fă să nu-l piardă niciodată. O Isuse, flăcările Inimii tale să mă ardă și să mă consume, Sângele tău să mă înfrumusețeze, iubirea ta să mă țină mereu pironită în iubire cu durere și cu reparație.

O Isuse al meu, călăii au pironit pe cruce mâinile și picioarele tale și, răsturnând-o pentru a bate din nou cuiele, constrâng Chipul tău adorabil să atingă pământul însângerat cu însuși Sângele tău. Tu, cu gura ta dumnezeiască, săruți pământul. Cu acest sărut, o dulcea mea Iubire, Tu intenționezi să săruți toate sufletele și să le legi de iubirea ta, sigilând mântuirea lor. O Isuse, permite-mi să Îți iau locul și, în timp ce călăii bat din nou cuiele, fă ca aceste lovituri să mă rănească pe mine și să mă pironască în întregime în iubirea ta.

Isuse al meu, pun capul meu într-al tău. În timp ce spinii se adâncesc tot mai mult în Capul tău, vreau să îți ofer, o dulcele meu Bine, toate gândurile mele care, asemenea sărutărilor pline de afecțiune, să Te consoleze și să Te aline pentru amărăciunea spinilor tăi.

O Isuse, pun ochii mei într-ai tăi și văd că dușmanii tăi încă nu sunt sătui în a Te jicni și a Te batjocori iar eu vreau să alin privirile tale dumnezeiești cu privirile mele pline de iubire.

Pun gura mea într-a ta, o Isuse. Limba ta aproape e lipită de cerul gurii din cauza amărăciunii fierii și din cauza setei arzătoare. Pentru a-Ți potoli setea, o Isuse al meu, Tu ai vrea toate inimile creaturilor care să reverse de iubire și, pentru că nu le ai, arzi din ce în ce mai mult pentru ele. Dulcea mea Iubire, intenționez să Îți trimit fluvii de iubire, pentru a îndulci oarecum amărăciunea fierii și setea ta arzătoare pentru suflete.

O Isuse, pun mâniile mele într-ale tale. La fiecare mișcare pe care o faci, rănile mâinilor tale se sfâșie și mai mult iar durerea devine mai puternică și mai acerbă. Dragul meu Bine, pentru a potoli și alina această durere, Îți ofer lucrările sfinte ale tuturor creaturilor tale.

O Isuse, pun picioarele mele într-ale tale. Cât de mult suferi în preasfintele tale picioare! Toate mișcările preasfântului tău Trup par să aibă repercusiuni asupra acestora și nimeni nu-Ți este aproape pentru a Te susține și pentru a alina puțin acerbitatea durerilor tale. Preadulcea mea Viață, aș vrea să strâng pașii creaturilor din toate generațiile, trecute, prezente și viitoare și să le îndrept pe toate la Tine, pentru a veni să Te consoleze în chinurile tale dure.

Isuse al meu, pun inima mea în sărmana ta Inimă. Cât este de sfâșiată! Dacă miști picioarele simți cum ți se smulg nervii inimii din partea de jos; dacă miști mâinile, nervii din ambele părți ale Inimii sunt întinși mai mult decât Te-au întins cuiele; dacă miști Capul, partea de sus a Inimii Sângerează și suferă întreaga răstignire. O Isuse al meu, cum să alini o așa durere? Mă voi răspândi în Tine, voi pune inima mea într-a ta, dorințele mele arzătoare într-ale tale, pentru a fi distrusă orice dorință rea. Voi răspândi iubirea mea

într-a ta în așa fel încât cu focul tău să fie arse inimile tuturor creaturilor și să fie distruse iubirile profane. Inima ta preasfântă va fi alinată iar eu, încă de pe acum, promit, O Isuse, să rămân mereu pironită în această Inimă preaiubitoare cu cuiele dorințelor tale, ale iubirii tale, ale Voinței tale.

O Isuse al meu, răstignit Tu, răstignită eu în Tine. Nu permite ca eu să mă desprind nici măcar un moment din cuiele care mă țin în Tine, ci să rămân mereu pironită pentru a Te putea iubi și pentru a repara pentru toți, pentru a alina durerea pe care Ți-o procură creaturile cu păcatele lor.

[Isus este înălțat pe cruce]

Bunul meu Isus, văd cum dușmanii tăi înalță lemnul greu al crucii și îl lasă să cadă în groapa pe care au pregătit-o; Tu, dulcea mea Iubire, rămâi suspendat între cer și pământ. În acest moment solemn Te adresezi Tatălui și, cu voce slabă și stinsă Îi spui:

”Tată Sfânt, iată-Mă aici, încărcat cu toate păcatele lumii. Nu există nici o vină care să nu se fi revărsat în Mine, de aceea nu mai descărca asupra oamenilor pedepsele Dumnezeieștii Tale Dreptăți, ci asupra Mea, Fiul tău. O Tată, dă-Mi voie să leg toate sufletele de această cruce și să implor pentru ele iertarea cu strigătele Sângelui și al rănilor mele. O Tată, nu vezi cum am ajuns? Pentru această cruce, în virtutea acestor dureri, acordă tuturor adevărata întoarcere, pace, iertare și sfințenie”.

[Rugăciune de dezarmare a Dumnezeieștii Dreptăți²]

Isuse, în timp ce Te afli pe Cruce străpuns, Iubirea ta nu mai este pe pământ ci în Cer împreună cu Dumnezeiescul tău Tată, pentru a apăra și a pleda cauza sufletelor noastre.

Răstignita mea Iubire, vreau și eu să Te urmez înaintea tronului Celui Veșnic și să dezarmez împreună cu Tine Dumnezeiasca Dreptate. Preasfânta ta Umanitate o iau asupra mea: unită cu Voința ta și împreună cu Tine, vreau să fac ceea ce faci Tu. Dă-mi voie, Viață a mea, ca gândurile mele să se scurgă într-ale tale, ca bățile inimii mele să se scurgă în Inima ta și întreaga mea ființă în Tine, pentru ca să nu îmi scape nimic și pentru a putea să repet, act după act, cuvânt cu cuvânt, tot ceea ce faci Tu.

Văd, răstignitul meu Bine, că Tu, văzându-L foarte înfuriat pe Dumnezeiescul tău Tată împotriva creaturilor, Te prosterni înaintea Lui și ascunzi toate creaturile înăuntrul preasfintei tale Umanități, punându-ne la adăpost, pentru ca Tatăl, privindu-ne în Tine, din iubire pentru Tine, să nu alunge făptura de la Sine. Iar El o privește înfuriat, deoarece atâtea suflete au schimbat imaginea frumoasă creată de El, au gânduri

² După ce a publicat prima ediție a *Orelor Pătimirii Domnului Nostru Isus Cristos*, Luisa a scris Sfântului Annibale Maria di Francia (fiind el responsabilul Scrierilor) informându-l că se simțea îndemnată să adauge ceva la această *Oră*. Iată cum se exprimă într-o scrisoare a sa:

”În *Ora Răstignirii*, aproape la sfârșit... unde se spune că Isus, în timp ce se afla pe cruce, sufletul său era în Ceruri împreună cu Dumnezeiescul său Tată, eu îl urmez cu gândul până în Ceruri și încerc, împreună cu El, să dezarmez Dumnezeiasca Dreptate atât de mâniată în aceste vremuri; am făcut acest exercițiu timp de circa jumătate de oră. Am impresia că Isus mă îndeamnă să scriu acest exercițiu...”

Ea explică acest adaos în felul următor:

”În această *Oră*, Isus pe cruce recapitulează întreaga sa viață, din primul moment al zămislirii sale până la ultima sa suflare, împlinește totul, mulțumind Dumnezeiescului Tată pentru tot binele pe care L-a făcut tuturor creaturilor dar și pentru însuși suferințele sale. Îl preamărește, imploră, repară, într-un cuvânt împlinește împreună tot ceea ce a făcut în întreaga sa viață.

Sufletul, făcând ecou la tot ceea ce Isus face, începe și acesta, din primul moment în care Isus a fost zămislit până în ultimul moment al vieții, să Îi mulțumească pentru tot ceea ce a făcut. Iar cum în general nerecunoștința creaturilor este așa de mare și, mai mult decât oricând, se arată nerecunoșcătoare în a primi binefacerile fără să mulțumească niciodată Domnului, sufletul caută și el să facă ceva complet. Iată motivul pentru care se repetă în această *Oră* întreaga viață a lui Isus și se caută să se reunească toate tipurile de reparații.

Printre atâtea suflete, nu se va găsi niciunul care va vrea să Îi arate acest eroism de iubire lui Isus?”.

Într-o altă scrisoare, din 7 octombrie 1915, spune:

”Scopul acestei *Ore* este acela de a dezarma Divina Dreptate. Dacă în celelalte *Ore* se repară, se binecuvântează și se cere iertare etc., cu aceasta se dezarmează și se potolește, iar sufletul, înălțându-se între Cer și pământ, exact așa cum face Isus Cristos, privește Dumnezeiasca Dreptate și caută să o potolească, privește creatura și caută să o reconducă spre sensul său, făcând ceea ce face Isus. Complăcerea Dumnezeiască este atât de puternică încât Aceasta o așteaptă aproape cu nerăbdare, deoarece se simte ca încurajată de faptul că o creatură, ridicându-se de la pământ, are tot interesul să își salveze proprii frați; și, în timp de Dreptatea sa se aprinde, caută un refugiu, un adăpost în acest suflet care, vrând să își asume chinurile sale și ale celorlalte suflete O invită și O constrâng să nu distrugă sărmana umanitate”.

numai pentru a-L jicni. Iar din inteligența lor, care ar fi trebuit să se îndeletnicească în a-L înțelege, fac un recipient în care se cuibăresc toate păcatele. Tu, o Isuse al meu, pentru a-L potoli, atragi atenția Dumnezeiescului Tată să privească preasfântul Tău Cap, străpuns de spini, suferind dureri cumplite. În felul acesta ții ca încuiate în mintea ta toate inteligențele creaturilor și, pentru fiecare dintre acestea, oferi o ispășire, pentru a satisface Dumnezeiasca Dreptate. Oh, cum acești spini scuză toate gândurile păcătoase ale creaturilor, asemenea unor voci miloase dinaintea Maiestății Divine!

Isuse al meu, gândurile mele se unesc cu gândurile tale; de aceea, împreună cu Tine mă rog, implor, scuz și repar dinaintea Maiestății Dumnezeiești tot răul făcut de oameni cu inteligența lor. Dă-mi voie să iau spini și însăși inteligența ta și să merg cu Tine la toate creaturile pentru a lipi inteligența ta de a lor. Vreau să le dau înapoi inteligența așa cum Tu ai creat-o la început, cu sfințenia inteligenței tale. [Vreau] să pun din nou în ordine, cu sfințenia gândurilor tale, gândurile creaturilor în Tine și să străpung cu spini tăi mințile acestora, pentru a-Ți înapoia stăpânirea și domnia asupra tuturor. O Isuse, fii numai Tu stăpânitorul asupra oricărui gând, a oricărui atașament și asupra tuturor popoarelor. Domnește numai Tu asupra oricărui lucru; numai așa fața pământului, care provoacă oroare și spaimă, se va schimba.

Răstignitul Isus, continui să vezi cum Dumnezeiescul Tată, înfuriat, privește sărmănele creaturi și le găsește pe toate mânjite de păcate și acoperite de cele mai respingătoare murdării, care provoacă scârba întregului Cer. Oh, cât de uimită rămâne puritatea privirii dumnezeiești, neputând aproape să recunoască sărmana creatură ca lucrare a mâinilor sale preasfinte! Mai mult, creaturile par să fie mulți monștri care ocupă pământul și care atrag mânia privirii părintești.

Însă Tu, o Isuse al meu, pentru a-L îmblânzi încerci să-L îndulcești, schimbând ochii săi cu ai tăi și făcându-L să Îi vadă acoperiți de Sânge și umflați de lacrimi. Dinaintea Maiestății Dumnezeiești plângi, pentru a stârni compasiunea pentru ghinionul atâtor sărmăne creaturi. Aud vocea ta care spune:

”Tatăl meu, cu adevărat creatura nerecunoscătoare devine din ce în ce mai mârșavă din cauza păcatelor încât nu mai merită privirea ta părintească. Dar privește-Mă, o Tată, înaintea Ta vreau să plâng așa de mult încât să formez o baie de lacrimi și de Sânge, pentru a spăla aceste mârșăvii cu care s-au acoperit creaturile. Tatăl meu, vrei oare să Mă respingi? Nu, nu poți, sunt Fiul tău; iar în timp ce sunt Fiul tău, sunt și capul tuturor acestor creaturi, iar ele sunt mădularele mele. Să le mântuim, o Tată, să le mântuim”.

Isuse al meu, iubire fără margini, aș vrea să am ochii tăi pentru a plânge dinaintea Maiestății Supreme din cauza pierderii atâtor sărmăne creaturi și din cauza acestor vremuri atât de triste. Dă-mi voie să iau lacrimile și privirile tale, care formează un singur lucru cu ale mele și să merg la toate creaturile. Ca să provoc compasiunea sufletelor lor cu iubirea ta, le voi face să vadă că Tu plângi din cauza lor și că, în timp ce se umplu de mârșăvii, Tu ai la îndemână lacrimile și Sângele tău pentru a le spăla; văzându-Te plângând, Ți se vor preda. Da, permite-mi să spăl cu aceste lacrimi toate ticăloșiile creaturilor: coborând în inimile lor, să înmoaie atâtea inimi împietrite în păcat și să învingă încăpățânarea tuturor inimilor.

Cu privirile tale, permite-mi să pătrund creaturile în așa fel încât să ridic toate privirile lor spre Cer pentru a Te iubi, în loc să se rătăcească pe pământ pentru a Te jicni; în felul acesta Dumnezeiescul Tată nu se va mai mânia privind sărmana umanitate.

Răstignitul Isus, văd că Dumnezeiescul Tată încă nu se înmoaie în mânia sa deoarece, în timp ce părinteasca sa bunătate, cuprinsă de atâta iubire față de sărmana creatură a umplut cerul și pământul cu dovezi de iubire și binefaceri pentru aceasta care, aproape la fiecare pas și la fiecare act, simte curgând iubirea și harul din acea Inimă părintească, creatura, mereu nerecunoscătoare, disprețuind această iubire, nu vrea să o recunoască. Mai mult, se împotrivesc unei iubiri atât de mari, umplând cerul și pământul cu insulte, disprețuri și jicniri, până la a le așeza sub picioarele sale murdare, vrând aproape să le distrugă, idolatrizându-se pe sine însăși. Ah, toate aceste jicniri pătrund până în Ceruri și ajung dinaintea Maiestății Dumnezeiești! Oh, cum Se mânie văzând cum creatura, demnă de dispreț, este în stare să Îl insulte și să Îl jicnească în toate modurile!

Dar Tu, o Isuse al meu, pregătit mereu să ne aperi, cu puterea răpitoare a iubirii tale, îl constrângi pe Tatăl să privească preasfântul tău Chip, acoperit cu toate aceste insulte și disprețuri și spui:

”Tatăl meu, nu disprețui sărmănele creaturi, dacă le disprețuiești pe acestea, mă disprețuiești pe Mine. Deh, înmoaie-Te! Toate aceste jicniri le port pe Chipul meu, care-Ți dă socoteală pentru toți. Tatăl meu, oprește furia ta împotriva sărmanei umanități: sunt orbi și nu știu ceea ce fac. De aceea privește-Mă bine în ce hal am ajuns din cauza lor. Dacă nu ai milă pentru mizeria umană, să Te înduioșeze acest Chip mânjit de scuiături, acoperit de Sânge, învinețit și umflat din cauza atâtor palme și lovituri primite. Ai milă, Tată! Eram Eu cel mai frumos dintre toți iar acum sunt în întregime desfigurată, până într-acolo încât nu Mă mai recunosc; am devenit urâtenia tuturor. De aceea, vreau să mântuiesc cu orice preț sărmana creatură”.

Isuse al meu, este posibil ca Tu să ne iubești atât de mult? Iubirea ta strivește această sărmana mea inimă. Vrând să Te urmez în toate, dă-mi voie să iau preasfântul tău Chip pentru a-L avea în puterea mea, pentru a-L arăta atât de desfigurat în mod continuu Tatălui pentru a provoca milă pentru sărmana omenire, atât de oprimată de biciuirea Dumnezeieștii Dreptăți, încât zace aproape moartă.

Dă-mi voie să merg în mijlocul creaturilor, să le arăt acest Chip al tău atât de desfigurat din cauza lor, pentru a provoca compasiune pentru sufletele lor și pentru iubirea ta. Iar cu lumina pe care o emană Chipul tău și cu puterea răpitoare a iubirii tale, fă-le să înțeleagă cine ești Tu și cine sunt ele, cum de îndrăznesc să Te jicnească și fă să învie sufletele lor din vina atâtor păcate în care trăiesc moarte pentru har, pentru ca toate să se prosternă înaintea Ta, pentru a Te adora și a Te preamări.

Isuse al meu, Răstignit adorabil, creatura irită tot mai mult Dumnezeiasca Dreptate iar de pe limba sa răsună ecoul înjurăturii îngrozitoare, glasuri care blestemă și doresc nenorociri, discursuri răuvoitoare, înțelegeri de cum să se ucidă mai bine și să se provoace masacre. Ah! Toate aceste glasuri asurzesc pământul și pătrund până în Ceruri, asurzind auzul dumnezeiesc, care, obosit de acest ecou înveninat pe care i-L trimite creatura, ar vrea să se lepede de aceasta, alungând-o departe de Sine, deoarece toate aceste voci înveninate înjură și strigă răzbunare și dreptate împotriva lor înșiși. Oh cum Dumnezeiasca Dreptate Se simte îndemnată să dea drumul pedepselor! Oh, cum atâtea blesteme oribile aprind mânia sa împotriva creaturilor!

Însă Tu, o Isuse al meu, iubindu-ne cu o iubire supremă, înfrunți aceste voci ucigătoare cu vocea ta atotputernică și creatoare, în care aduni toate aceste voci și faci să ajungă la auzul Tatălui dulcele tău glas, pentru a-l încuraja în supărările pe care creaturile I le provoacă, cu tot atâtea glasuri de binecuvântări și laude și strigi milostivire, har, iubire pentru sărmana creatură.

Și, pentru a-L potoli și mai mult, Îi arăți preasfânta ta gură și spui:

”Tatăl meu, întoarce-Te și privește-Mă; nu asculta glasurile creaturilor ci auzi-l pe al meu. Îți dau Eu satisfacție pentru toți. De aceea, te rog, să privești creatura și apoi să o privești în Mine. Dacă o privești în afara mea, ce va fi cu aceasta? Este slabă, ignorantă, în stare să facă numai rău, plină de toate mizeriile. Ai milă, ai milă de sărmana creatură. Răspund Eu pentru aceasta cu limba mea devenită amară din cauza fierii, uscată de sete, arsă și arsă din nou de iubire”.

Întristatul meu Isus, glasul meu într-al tău vrea să înfrunte toate aceste jicniri. Dă-mi voie să iau limba ta, buzele tale, să merg la toate creaturile, să ating limbile lor cu a ta, pentru ca, simțind amărăciunea limbii tale atunci când te jicnesc, dacă nu din iubire, cel puțin din cauza amărăciunii pe care o simt, să nu mai injure; să ating buzele lor cu ale tale, pentru ca, făcând să se simtă focul păcatului pe buzele tuturor și făcând să răsună glasul tău atotputernic în fiecare piept, să poată opri curentul tuturor glasurilor rele și să schimbe toate glasurile omenești în glasuri de binecuvântare și laudă.

Răstignitul meu Isus, creatura nu se predă încă în fața unei iubiri și a unei dureri așa de mari, mai mult, disprețuindu-Te, continuă să adauge păcate peste păcate, înfăptuind sacrilegii enorme, ucideri, sinucideri, dueluri, fraude, înșelăciuni, cruzime și trădări. Ah, toate aceste fapte rele îngreunează brațele părintești! Iar Tatăl, neputând să susțină atâta greutate, este pe cale să Își lase brațele să cadă, pentru a revărsa pe pământ furie și distrugere. Iar Tu, o Isuse al meu, pentru a smulge creatura dinaintea mâniei dumnezeiești, fiindu-Ți teamă să o vezi distrusă, întinzi brațele tale Tatălui, pentru ca să nu le coboare pentru a distruge creatura. Și, sprijinindu-L cu brațele tale, Îl dezarmezi și împiedici ca Dreptatea să își urmeze cursul. Pentru a-I provoca mila pentru omenirea mizerabilă și pentru a-L îmbuna, Îi spui cu glas măgulitor:

”Tată, privește aceste mâini sfâșiate și aceste cuie care Mi le străpung, care Mă pironesc împreună cu toate aceste fapte rele. Ah, în aceste mâini simt toate durerile puternice pe care Mi le provoacă aceste fapte rele! Nu ești mulțumit, o Tată al meu, de durerile mele? Oare nu sunt capabile să Te satisfacă? Da, aceste brațe ale mele luxate vor fi mereu lanțuri care vor ține strâns sărmanele creaturi, ca să nu Îmi scape, în afară de acelea care vor vrea să se smulgă cu forța. Iar aceste brațe ale mele vor fi lanțuri pline de iubire care Te vor lega, o Tată, pentru a Te împiedica să distrugi sărmana creatură. Mai mult, Te voi atrage mereu mai aproape de aceasta, ca să reverși asupra ei harurile și milostivirile tale”.

Isuse al meu, iubirea ta este o dulce încântare pentru mine și mă împinge să fac ceea ce faci Tu. De aceea, dă-mi brațele tale deoarece împreună cu Tine vreau să împiedic, cu prețul oricărei dureri, ca Dumnezeiasca Dreptate să își continue parcursul împotriva sărmanei omeniri. Și, pentru a provoca mila Tatălui pentru creaturi, dă-mi voie să pun în brațele tale toate mădularele sfâșiate, gemetele atâtor sărmani răniți, atâtor inimi îndurerate și asuprite. Dă-mi voie să merg la toate creaturile și să le strâng pe toate în

brațele tale, pentru ca toate să se întoarcă la Inima ta. Permite-mi, cu puterea mâinilor tale creatoare, să opresc șuvoiul atâtor fapte răuvoitoare și să îi întorc pe toți de la faptele răului.

Iubitorul meu Isus răstignit, creatura încă nu este mulțumită de cât Te jicnește. Vrea să bea până la fund toată drojdia păcatului și aleargă aproape înnebunită pe calea răului. Se aruncă din păcat în păcat, nu ascultă de legile tale și, nerecunoscându-Te, se răscoală împotriva Ta și, aproape ca să îți facă în ciudă, vrea să meargă în iad. Oh, cum se revoltă Maiestatea Supremă! Iar Tu, o Isuse al meu, triumfând din toate, chiar și din încăpățânarea creaturilor, pentru a potoli Dumnezeiescul Tată, Îi arăți întreaga ta preasfântă Umanitate sfâșiată, luxată, chinuită în mod înfiorător. Arăți preasfintele tale picioare străpunse, în care conții toți pașii creaturilor, care Îți provoacă dureri ucigătoare, într-atât încât sunt încovoiate din cauza cruzimii durerilor.

Aud vocea ta mai mișcătoare ca niciodată, ca într-un act de suspinare, care vrea să dobândească cu forța iubirii și a durerii creatura și să triumfe peste Inima părintească:

”Tatăl meu, privește-mă din Cap până în picioare: nu este parte sănătoasă în Mine, nu mai am loc pentru a deschide alte răni și pentru a procura alte dureri. Dacă nu Te potolești în fața acestui spectacol de iubire și durere, cine va putea vreodată să te potolească?”

O creaturi, dacă nu vă predați în fața unei iubiri așa de mari, ce speranță mai rămâne să vă convertiți? Aceste plăgi ale mele și acest Sânge vor fi mereu glasuri care vor chema din Cer pe pământ haruri de căință, de iertare, de compasiune pentru sârmana omenire”.

Isuse al meu, Te văd într-o stare de violență pentru a-L potoli pe Tatăl și pentru a cuceri sârmana creatură. Dă-mi voie să iau preasfintele tale picioare și să merg la toate creaturile, pentru a lega pașii lor de picioarele tale și, în felul acesta, dacă ar vrea să meargă pe calea răului, simțind lanțurile pe care le-ai pus între Tine și ele, să nu o poată face. Deh! Cu aceste picioare ale tale fă să dea înapoi de pe calea răului, pune-le pe calea binelui, făcându-le ascultătoare față de legile tale. Iar cu cuiele tale închide iadul pentru ca nimeni să nu mai cadă în el.

Isuse al meu, Iubire răstignită, văd că nu mai poți: tensiunea teribilă pe care o suporti pe cruce; trosnitura continuă a oaselor tale, care se dislocă din ce în ce mai mult la fiecare mică mișcare; carnea devine tot mai mult bucățele; jicnirile repetate care ajung la Tine, repetând pătimiri și morți mai dureroase; setea arzătoare care Te consumă; durerile interioare care Te sufocă de mâhnire, de durere și de iubire; nerecunoștința omenească, care în atâția martiri ai tăi Te înfruntă și Te pătrunde asemenea unor unde năvalnice, până în adâncul străpunsei tale Inimi; toate Te strivesc atât de mult încât preasfânta ta Umanitate, nemairezistând sub povara atâtor martiriuri, aproape că e sfârșită și, delirând din iubire și de durere, cere ajutor și milă.

Răstignitul meu Isus, este posibil? Tu care susții totul și dai viață tuturor, ceri ajutor? Ah! Cum aș vrea să pătrund în fiecare picătură a Sângelui tău și să îl vărs pe al meu pentru a ușura fiecare plagă, pentru a înnuia durerea fiecărui spin, pentru a face să fie mai puțin dureroase înțepăturile lor și pentru a îndulci orice durere interioară a Inimii tale, pentru a alina intensitatea amărăciunilor tale. Aș vrea să îți dau viața pentru viață și, dacă mi-ar fi posibil, aș vrea să Te dau jos de pe cruce pentru a lua locul tău. Însă văd că sunt nimic și nu pot nimic, sunt prea nesemnificativă. De aceea, dă-mi-Te pe Tine însuși. Voi lua viață din Tine și în Tine Te voi da pe Tine Ție Însuși. În felul acesta vei conține dorințele mele intense.

Sfâșiatale Isuse, văd că preasfânta ta Umanitate se sfârșește, nu pentru Tine ci pentru a împlini în întregime Mântuirea noastră. Ai nevoie de ajutor dumnezeiesc și, de aceea, Te arunci în brațele părintești, cerând ajutor și asistență. Oh! Cum se înduioșează Dumnezeiescul Tată privind îngrozitoarea sfâșiere a preasfintei tale Umanități, lucrarea teribilă pe care păcatul a înfăptuit-o asupra preasfintelor tale mădulare. Și, pentru a satisface dorința ta intensă de iubire, Te strânge la Inima sa părintească și Îți oferă ajutorul de care ai nevoie pentru a împlini Mântuirea noastră. Și, în timp ce Te strânge, simți în Inima ta mai puternic repetându-se bătăile cuielor, loviturile biciuirii, găurile rănilor, împunsăturile spinilor. Oh, cât este de atins Tatăl! Cum se mânie văzând că toate aceste dureri Ți le provoacă până în Inima ta chiar și sufletele consacrate Ție! Iar în durerea sa Îți spune:

”Este posibil, Fiul meu, ca până și partea aleasă de Tine să nu fie în întregime cu Tine? Mai mult, se pare că aceste suflete cer refugiu și adăpost în această Inimă a ta pentru a Te îndurera și pentru a-Ți provoca o moarte mai dureroasă; în plus, toate aceste dureri pe care Ți le provoacă, sunt ascunse și acoperite cu ipocrizie. Ah, Fiule! Nu pot să mai rețin mânia în fața nerecunoștinței acestor suflete, care Mă îndurerează mai mult decât toate celelalte creaturi împreună”.

Însă Tu, Isuse al meu, triumfând asupra a toate, aperi aceste suflete și faci adăpost cu iubirea nemărginită a Inimii tale pentru toate undele de amărăciune și străpungerile pe care aceste suflete Ți le provoacă. Iar, pentru a-L potoli pe Tatăl, Îi spui:

”Tatăl meu, privește această Inimă a mea: toate aceste dureri să Îți dea satisfacție și, cu cât mai puternice sunt acestea, tot atât de puternice să fie asupra Inimii tale de Tată, pentru a obține haruri, lumină și iertare pentru aceste suflete. Tatăl meu, nu le alunga: aceștia vor fi apărătorii mei, cei care vor continua Viața mea pe pământ.

O Tată preaiubitor, consideră că, dacă Umanitatea mea a ajuns acum la culmea pătimirilor sale, această Inimă a mea explodează și ea pentru amărăciunile, durerile interioare și neuzitele sfâșieri pe care le-am simțit timp de treizecișpatru de ani, începând din prima clipă a Întrupării mele. Tu cunoști, o Tată, intensitatea acestor amărăciuni interioare, care ar fi fost în stare să Îmi provoace moartea la fiecare moment de pură suferință, dacă atotputernicia noastră nu M-ar fi susținut, pentru a prelungi pătimirea mea până la această extremă agonie. Ah! Dacă până acum Ți-am oferit toate chinurile preasfintei mele Umanități pentru a potoli Dreptatea ta, care stă suspendată deasupra tuturor, și pentru a atrage asupra tuturor Milostivirea ta triumfătoare, acum Îți prezint această Inimă a mea zdruncinată, apăsată și sfârâmată sub teascul tuturor momentelor vieții mele muritoare, în mod particular pentru rătăcirile sufletelor Nouă consacrate.

Observă, o Tatăl meu: aceasta este Inima care Te-a iubit cu o iubire nesfârșită, care a ars mereu din iubire pentru frații mei, fii Tăi în Mine; aceasta este Inima generoasă cu care am râvnit pătimirea, pentru a-Ți da complectă satisfacție pentru toate păcatele oamenilor. Ai milă de dezolările sale, de mâhnirile sale continue, de neliniștile sale, de plictiselile sale, de tristețile sale înaintea morții!

O Tatăl meu, a fost oare vreo bătaie a Inimii mele care nu a căutat mărirea ta, chiar cu prețul chinurilor și al Sângelui, și mântuirea fraților mei? Nu au țâșnit din această Inimă a mea mereu oprimată, implorări arzătoare, gemete, suspine, zgomotele cu care timp de treizecișpatru de ani am plâns și strigat milostivire înaintea prezenței tale?

Tu M-ai ascultat, o Tatăl meu, pentru o infinitate de ori și de suflete și Îți mulțumesc la nesfârșit. Însă privește, o Tatăl meu, cum Inima mea nu se poate calma în durerile sale, dacă s-ar întâmpla să scape iubirii sale chiar și un singur suflet, deoarece Noi iubim mult un singur suflet așa cum iubim toate sufletele împreună. Și se va spune că va trebui să Îmi dau ultima suflare pe acest dureros eșafod, văzând în mod mizerabil murind chiar suflete Nouă consacrate? Eu mor într-o mare de găfâieli și dureri pentru nelegiuirea și pentru pierderea veșnică a vicleanului Iuda, atât de încăpățânat și nerecunoscător, încât a respins toate atragerile mele iubitoare și delicate, care a primit atâtea binefaceri din partea mea, până acolo încât l-am făcut preot, episcop, asemenea celorlalți Apostoli ai mei. Ah, Tatăl meu, este suficient acest abis de dureri! Câte suflete văd, alese de Noi pentru dubla chemare sacră, care vor să-l imite pe Iuda, care mai mult, care mai puțin!

Ajută-Mă, Tatăl meu, ajută-Mă! Nu pot să suport aceste chinuri. Privește și vezi dacă există o singură fibră în Inima mea care să nu fie tulburată mai mult decât sfâșierile Trupului meu dumnezeiesc. Privește și vezi dacă Sângele pe care îl vărs nu țâșnește, mai mult decât din rănilor mele, din Inima mea, care se demontează de iubire și durere. Ai milă, o Tatăl meu, ai milă! Nu pentru Mine, deoarece vreau să pătimesc până la infinit pentru sărmanele suflete, însă ai milă de toate sufletele, mai ales de acelea, ale bărbaților și femeilor, chemați în sfânta mea slujire și la nunta mea de iubire. Ascultă, o Tată, Inima mea care, aproape de moarte, accelerează bătăile sale înfocate și strigă: *Pentru atâtea dureri ale mele, Îți cer haruri eficiente de părere de rău și de adevărată convertire, pentru toate aceste suflete nefericite! Niciunul dintre acestea să nu Ne scape!*

Mi-e sete, Tatăl meu, Mi-e sete de toate sufletele, mai ales de acestea. Mi-e sete de și mai multă suferință pentru fiecare dintre aceste suflete. Am făcut mereu Voința ta, Tatăl meu. Acum această Voință a mea, care este și a ta, deh! fă să fie împlinită în mod perfect din iubire pentru Mine, Fiul Tău preaiubit, în care Ți-ai aflat orice desfătare”.

O Isuse al meu, nu mai rezist. Mă unesc cu implorările tale, cu pătimirile tale, cu iubirea ta suferindă. Dăruiește-mi Inima ta, pentru ca eu să simt aceeași sete a ta pentru sufletele consacrate Ție și, cu bătăile inimii mele, să Îți înapoiez iubirea și afecțiunea tuturor. Permite-mi să merg la toate și să depun Inima ta în ele. La atingerea ei, să se încălzească cele reci, să se scuture cele lăncede, să se simtă chemate din nou cele care au pornit pe un drum greșit și să se întoarcă în ele atâtea haruri respinse.

Inima ta este sufocată de durere și de amărăciune, văzând cum sunt zădărnicate atâtea planuri pe care le aveai cu ele, din cauza necorespunderii lor și, văzând că atâtea alte suflete, care ar fi trebuit să aibă viață și mântuire prin intermediul acestora, suportă triste consecințe. Le voi arăta Inima ta atât de îndurerată din cauza lor, voi trimite în acestea săgeți de foc din Inima ta, le voi prezenta toate implorările tale și toate chinurile tale pentru ele: nu este posibil să nu Ți se predea. În felul acesta se vor întoarce căite la picioarele

tale, iar planurile tale iubitoare asupra lor vor fi restabilite; vor sta în Tine și în jurul Tău, nu pentru a Te jicni, ci pentru a repara, pentru a Te consola și a Te apăra.

Viața a mea, Isuse Răstignit, văd cum încă ești în agonie pe cruce, nefiind încă satisfăcută iubirea ta pentru a împlini totul. Și eu, da, sunt în agonie cu Tine și îi chem pe toți: Îngeri, Sfinți, veniți pe muntele Calvar, pentru a ținti spre excesele și nebuniile iubirii unui Dumnezeu! Să sărutăm rănilor sale sângerânde, să le adorăm, să susținem acele mădulare sfâșiate, să Îi mulțumim lui Isus pentru opera Mântuirii. Să aruncăm o privire spre străpunsa Maică, care simte atâtea chinuri și morți în Neprihănită sa Inimă pentru câte chinuri vede în Fiul său Dumnezeu. Chiar și hainele sale sunt îmbibate de Sânge, muntele Calvar în întregime este presărat de Acesta.

De aceea, cu toții împreună, să luăm acest Sânge, să o rugăm pe preaîndurerata Maică să se unească cu noi și să ne răspândim în toată lumea, mergând în ajutorul tuturor. Să îi ajutăm pe cei aflați în primejdie de moarte, ca să nu piară; pe cei căzuți, ca să se ridice; pe aceia care se clatină, ca să nu cadă. Să dăm acest Sânge atâtor sărmani orbi, pentru ca să strălucească în ei lumina adevărului. În mod special, să mergem în mijlocul sărmanilor luptători: să fim pentru ei străji care veghează și, dacă sunt pe cale să cadă loviți de plumbul dușmănos, să îi primim în brațele noastre pentru a găsi odihnă; dacă sunt abandonati de toți, dacă sunt sperați din cauza tristei lor soartă, să le dăm acest Sânge, ca să se resemneze și să fie potolită atrocitatea durerilor. Dacă vedem că există suflete care sunt pe cale să cadă în iad, să le dăm acest Sânge dumnezeiesc, care conține prețul Mântuirii, și să le smulgem diavolului.

În timp ce mi-L voi ține pe Isus strâns la pieptul meu, pentru a-l apăra și a-L proteja de toate, îi voi strânge pe toți la această inimă, pentru ca toți să obțină haruri rodnice de convertire, putere și mântuire.

O Isuse, văd că Sângele se scurge șuvoaie din mâinile și picioarele tale. Îngerii, plângând, înconjurându-Te, admiră minunile imensei tale iubiri. O văd pe dulcea ta Maică la picioarele crucii, străpunsă de durere, preascumpa-ți Magdalena, preaiubitul Ioan, toți se află într-un extaz de uimire, de iubire și de durere.

O Isuse, mă unesc cu Tine și mă strâng la crucea ta; iau toate picăturile Sângelui tău și le vărs în inima mea. Atunci când voi vedea mâniată Dreptatea ta împotriva păcătoșilor, eu, pentru a Te îmbuna, Îți voi arăta acest Sânge; atunci când voi vrea convertirea sufletelor încăpățănate în păcat, Îți voi arăta acest Sânge și, în virtutea acestuia, nu vei respinge rugăciunea mea, deoarece port în mâinile mele garanția acestuia.

Iar acum, răstignitul meu Bine, în numele tuturor generațiilor, trecute, prezente și viitoare, împreună cu Maica ta și cu toți Îngerii, mă prosternez înaintea Ta și Îți spun: *Te adorăm, o Cristoase și Te binecuvântăm, pentru că prin sfânta ta cruce ai răscumpărat lumea.*

Reflecții și Aplicații

Isus răstignit se supune călăilor, acceptă cu iubire toate jicnirile și chinurile pe care I le provoacă. Pentru marea iubire pe care Isus a simțit-o pentru sărmanul nostru suflet, Și-a găsit în cruce locul său de odihnă. Noi, în toate chinurile, ne odihnim în El? Putem spune că, cu răbdarea și iubirea noastră, Îi pregătim un pat în inima noastră lui Isus?

În timp ce Isus este răstignit, nu există parte interioară sau exterioară care să nu simtă o pătimire specială. Dar noi, rămânem răstigniți cu El, cel puțin cu simțurile cele mai importante? Când ne aflăm plăcerea într-o conversație deșartă sau într-un divertisment asemănător, Isus rămâne pironit pe cruce. Dar, dacă aceeași plăcere o sacrificăm din iubire pentru El, atunci Îi scoatem cuiele lui Isus și ne pironim noi în locul lui.

Ținem mereu pironite, în cuiele preasfintei sale Voințe, mintea noastră, inima noastră, întreaga noastră ființă? Isus, în timp ce este răstignit, își privește cu iubire călăii. Noi, din iubire pentru El, îi privim cu iubire pe aceia care ne jicnesc?

*

Răstignitul meu Isus, cuiele tale să fie înfipite în inima mea, pentru ca să nu existe bătaie a inimii, afecțiune, dorință care să nu simtă împunsăturile acestora, iar sângele pe care îl va vărsa această inimă a mea să fie leac care să aline toate rănilor tale.

Poemul Crucii

(Din Volumul 3 – 2 Decembrie 1899)

”CRUCEA suferită de Voi m-a eliberat de sclavia diavolului și m-a căsătorit cu Dumnezeirea printr-un nod indisolubil; CRUCEA este rodnică și mă naște la har; CRUCEA este lumină, care mă face să fiu dezamăgită de furtună și îmi arată veșnicia; CRUCEA este foc și transformă în cenușă tot ceea ce nu este de la Dumnezeu, până la a-mi goli inima și de un singur fir de iarbă care ar putea rămâne. CRUCEA este monedă cu o valoare inestimabilă iar, dacă voi avea, Preasfântule Mire, norocul de a o poseda, mă voi îmbogăți cu monezi veșnice, până la a deveni cea mai bogată din Paradis, deoarece moneda folosită în Cer este crucea suferită pe pământ.

CRUCEA, nu numai că mă face să mă cunosc pe mine însămi, ci îmi dă și cunoașterea lui Dumnezeu. CRUCEA altoiește în mine toate virtuțile. CRUCEA este nobila Catedrală a necreatei Înțelepciuni, care mă învață doctrinele cele mai elevate, subtile și sublime. CRUCEA, singură, îmi va descoperi misterele cele mai ascunse, lucrurile cele mai ascunse, perfecțiunea cea mai înaltă, toate acestea fiind ascunse celor înțelepți și pricepuți ai lumii. CRUCEA este apă binefăcătoare care, nu numai că mă purifică, ci îmi și administrează hrana pentru virtuți, făcându-mi-le să crească și mă lasă numai când voi fi condusă la Viața Veșnică.

CRUCEA este roua cerească, care mă păstrează și mă înfrumusețează asemenea unui crin frumos al purității. CRUCEA este alimentul Speranței. CRUCEA este torța Credinței vie. CRUCEA este lemn uscat, care păstrează și menține mereu aprins focul Iubirii.

CRUCEA este lemn uscat, care face să dispară și pune pe fugă toate fumulile mândriei și ale măririi deșarte și produce în suflet modesta vioarea a umilinței.

CRUCEA este arma cea mai puternică, care jicnește demonii și mă apără de toate ghearele lor. Sufletul care are în stăpânire CRUCEA este invidiat și admirat de însăși Îngeri și Sfinți și stârnește mânia și revolta diavolilor. CRUCEA este Raiul meu pe pământ; dacă în Paradisul celor Fericți sunt bucurii, în Paradisul de pe pământ sunt pătimiri.

CRUCEA este lanț de aur curat, care mă unește cu Voi, Supremul meu Bine, formând unirea cea mai intimă posibilă, până la a face să dispară ființa mea, transformându-mă în Voi și trăind din însăși Viața Voastră”.

ORA A DOUĂZECEA

De la prânz la ora 1

Prima oră de agonie pe cruce

(Rugăciune de Pregătire)

[**Primul cuvânt: "Tată, iartă-i căci nu știu ce fac"]**

Răstignitul meu Bine, Te văd pe cruce parcă așezat pe tronul victoriei tale, cucerind totul și toate inimile și atrăgându-le atât de mult la Tine, ca toți să simtă suverana ta putere. Natura, îngrozită de atâta crimă, se prosternează înaintea Ta și în tăcere așteaptă un cuvânt al tău, pentru a-Ți da slavă și a face recunoscută domnia ta; soarele plângând își retrage lumina, neputând suporta să Te vadă, o vedere prea dureroasă; iadul simte teroare și așteaptă în tăcere. Astfel încât totul este tăcere. Străpunsa ta Mamă, cei în care Te încrezi, sunt cu toții muți și împietriți la vederea prea dureroasă a sfâșiatei și luxatei tale Umanități și, tăcuți, așteaptă un cuvânt al tău. Însăși Umanitatea ta, care zace într-o mare de dureri, în chinurile atroce ale agoniei, este tăcută, așa de mult încât există teama ca de la un moment la altul Tu să mori. Poate exista mai mult? Perfizii iudei, chiar și cruzii călăi, care până cu puțin timp în urmă Te insultau, își băteau joc de Tine, Te numeau impostor, răufăcător, chiar și tâlharii care Te înjurau, tac cu toții; sunt cuprinși de remușcare și, dacă vor să-Ți adreseze vreo insultă, aceasta moare pe buzele lor.

Pătrunzând în interiorul tău, văd că iubirea se revarsă, Te sufocă, nu mai poți să o controlezi și, constrâns de iubirea ta, care Te tulbură mai mult decât însuși chinurile, cu glas puternic și mișcător, Tu vorbești. Ca Dumnezeu ce Te ești, ridici muritorii tăi ochi spre cer și exclami:

"Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!"

Și Te închizi din nou în tăcere, cufundat în dureri nemaiauzite.

Răstignitul Isus, este posibilă atâta iubire? Ah! După atâtea chinuri și jicniri, primul cuvânt este iertare și ne scuzi, înaintea Tatălui, de atâtea păcate. Ah! Acest cuvânt îl faci să coboare în fiecare inimă după păcat și Tu ești acela care oferă primul iertarea. Însă câți o resping și nu o acceptă! Atunci iubirea ta înnebunește, deoarece Tu, neliniștindu-Te, vrei să dai tuturor iertarea și sărutul păcii.

La acest cuvânt al tău iadul se zguduie și Te recunoaște ca Dumnezeu, natura și toți rămân uluiți și recunosc Dumnezeirea ta, iubirea ta de nestins și, în tăcere, așteaptă să vadă până unde va merge aceasta.

Nu numai glasul tău ci și Sângele tău, rănile tale strigă fiecărei inimi după păcat: "Vino în brațele mele, ca să te iert iar sigiliul iertării este prețul Sângelui meu".

O iubitorul meu Isus, repetă din nou acest cuvânt tuturor păcătoșilor care se află în lume. Pentru toți să implori milostivire, pentru toți să aplici meritele infinite ale preaprețiosului tău Sânge, pentru toți, o bunule Isuse, continuă să potolești Dumnezeiasca Dreptate și dă harul cui, aflându-se în situația de a trebui să ierte, nu are puterea.

Isuse al meu, Răstignitul adorat, în aceste trei ore ale amarei tale agonii Tu vrei să împlinești totul. Și, în timp ce tăcut stai pe cruce, văd că în interiorul tău vrei să satisfaci în toate pe Tatăl. Îi mulțumești pentru toți, satisfaci Tu pentru toți, ceri iertare pentru toți și obții pentru toți harul să nu te mai jicnească; iar pentru a obține aceasta de la Tatăl, recapitulezi întreaga ta viață, din prima clipă a zămislirii tale până la ultima suflare. Isuse al meu, iubire nesfârșită, lasă-mă și pe mine să recapitulez întreaga ta viață cu Tine, împreună cu neconsolata ta Mamă, cu Sfântul Ioan și cu femeile evlavioase.

Dulcele meu Isus, Îți mulțumesc pentru atâția spini care au străpuns adoratul tău Cap, pentru picăturile de Sânge vărsate de acesta, pentru loviturile pe care le-ai primit asupra acestuia și pentru firele de păr pe care Ți le-au smuls. Îți mulțumesc pentru cât bine ai făcut și ai obținut pentru toți, pentru lumina și inspirațiile bune pe care ni le-ai dat și pentru toate dățile în care ai iertat păcatele noastre făcute cu gândul, din trufie, mândrie și mărire de sine.

Îți cer iertare în numele tuturor, o Isuse al meu, pentru toate momentele în care Te-am încoronat cu spini, pentru toate picăturile de Sânge pe care Te-am făcut să le verși din preasfântul tău Cap, pentru toate momentele în care nu am corespuns inspirațiilor tale. Pentru toate aceste dureri suferite de Tine, Te rog, o bune Isuse, să ne obții harul ca să nu mai înfăptuim niciodată păcate cu gândul. Vreau să îți mai ofer tot ceea ce ai suferit în preasfântul tău Cap, pentru a-Ți da toată slava pe care creaturile Ți-ar fi dat-o, dacă ar fi folosit bine inteligența lor.

Ador, o Isuse al meu, preasfinții tăi ochi și Îți mulțumesc pentru câte lacrimi și Sânge au vărsat, pentru înțepăturile nemiloase ale spinilor, pentru insultările, batjocurile și defăimările cărora le-ai ținut piept de-a lungul întregii tale Pătimiri. Îți cer iertare pentru toți aceia care se folosesc de vedere pentru a Te ofensa și a Te jicni, rugându-Te, pentru durerile suferite în preasfinții tăi ochi, să ne împarți harul tău, pentru ca nimeni să nu Te mai ofenseze cu priviri răuvoitoare. Vreau să Îți mai ofer tot ceea ce Tu însuși ai suferit în preasfinții tăi ochi, pentru a-Ți da toată slava pe care creaturile Ți-ar fi dat-o, dacă privirile lor ar fi fost fixate numai spre Cer, spre Dumnezeire, spre Tine, o Isuse al meu.

Ador preasfintele tale urechi. Îți mulțumesc pentru cât ai suferit în timp ce ticăloșii pe Calvar Ți le asurzeau cu strigăte și batjocuri. Îți cer iertare în numele tuturor, pentru câte discursuri răuvoitoare se ascultă și, Te rog, să se deschidă urechile tuturor oamenilor la adevărurile veșnice, la glasurile harului și ca nimeni niciodată să Te mai jicnească cu simțul auzului. Mai vreau să Îți ofer tot ceea ce ai suferit în preasfântul tău auz, pentru a-Ți da toată slava pe care creaturile Ți-ar fi dat-o, dacă ar fi folosit acest organ cu sfințenie.

Ador și sărut, o Isuse al meu, preasfântul tău Chip și Îți mulțumesc pentru cât ai suferit, pentru scuipături, palmuiri și batjocuri primite și pentru toate momentele în care Te-ai lăsat călcat în picioare de către dușmanii tăi. Îți cer iertare în numele tuturor, pentru toate momentele în care s-a avut îndrăzneala de a Te jicni, rugându-Te, pentru aceste palmuiri și scuipături, să faci ca să fie de toți recunoscută, lăudată, preaslăvită Dumnezeirea ta. Mai mult, o Isuse al meu, vreau eu însămi să merg în lumea întreagă, de la răsărit până la apus, de la miazăzi până la miazănoapte, ca să unesc toate glasurile creaturilor și să le schimb în tot atâtea acte de laudă, de iubire și de adorație. Mai vreau, o Isuse al meu, să aduc la Tine toate inimile creaturilor, pentru ca, în toate, Tu să poți aduce lumină, adevăr, iubire, compătimire față de Dumnezeiasca ta Persoană. Iar, în timp ce îi vei ierta pe toți, Te rog să nu mai permiți ca vreunul să Te jicnească, dacă ar fi posibil, chiar cu prețul sângelui meu. În sfârșit vreau să Îți ofer tot ceea ce ai suferit în preasfântul tău Chip, pentru a-Ți da toată mărirea pe care creaturile Ți-ar fi dat-o, dacă nici una nu ar fi îndrăznit să Te jicnească.

Ador preasfânta ta gură și Îți mulțumesc pentru primele tale gângureli, pentru cât lapte ai supt, pentru cuvintele pe care le-ai rostit, pentru sărutările înfocate pe care le-ai dat preasfintei tale Mame, pentru hrana pe care ai consumat-o, pentru amărăciunea fierii și pentru setea arzătoare pe care ai suferit-o pe cruce, pentru rugăciunile pe care le-ai înălțat Tatălui și Îți cer iertare pentru toate bombănelile și discursurile răuvoitoare și lumești care se fac și pentru câte înjurături pronunță creaturile. Vreau să îți ofer sfintele tale discursuri ca reparație pentru discursurile lor, care nu sunt bune, mortificarea gustului tău, pentru a repara lăcomia lor și toate jicnirile pe care Ți le-au adus folosind în mod greșit limba. Vreau să îți ofer tot ceea ce ai suferit în preasfânta ta gură, pentru a-Ți da toată slava pe care creaturile Ți-ar fi dat-o, dacă nici una dintre ele nu ar fi îndrăznit să Te jicnească cu simțul gustului și cu abuzul limbii.

O Isuse, Îți mulțumesc pentru toate și, în numele tuturor, Îți înalț un imn de mulțumire veșnic, infinit. Vreau, o Isuse al meu, să îți ofer tot ceea ce ai suferit în preasfânta ta Persoană, pentru a-Ți da toată slava pe care Ți-ar fi dat-o toate creaturile, dacă și-ar fi unit viața cu a ta.

Îți mulțumesc, o Isuse, pentru cât ai suferit în preasfinții tăi umeri, pentru câte lovituri ai primit, pentru câte răni ai lăsat să Ți se deschidă pe preasfântul tău Trup și pentru câte picături de Sânge ai vărsat. Îți cer iertare în numele tuturor, pentru toate momentele în care, iubind comoditatea, Te-au jicnit cu plăceri ilicite care nu erau bune. Îți ofer dureroasa ta biciuire, pentru a repara toate păcatele săvârșite cu toate simțurile, iubirea față de propriul gust, față de plăceri sensibile, față de propriul eu, față de toate satisfacțiile naturale; mai vreau să Îți ofer tot ceea ce ai suferit în umerii tăi, pentru a-Ți da mărirea pe care Ți-ar fi dat-o creaturile, dacă ar fi căutat în toate să Îți placă numai Ție și să se refugieze la umbra dumnezeieștii tale apărări.

Isuse al meu, sărut piciorul tău stâng. Îți mulțumesc pentru câți pași ai făcut în timpul vieții tale muritoare și pentru toate momentele în care ai obosit sărmanele tale picioare pentru a merge în căutarea sufletelor de condus către Inima ta. De aceea, Îți ofer, o Isuse al meu, toate acțiunile mele, pașii și mișcările, cu intenția de a repara pentru toate și pentru toți. Îți cer iertare pentru aceia care nu acționează cu intenție dreaptă. Unesc acțiunile mele cu ale tale, pentru a le îndumnezei și le ofer unite cu toate faptele pe care le-ai făcut cu preasfânta ta Umanitate, pentru a-Ți aduce în toate mărirea pe care Ți-ar fi dat-o creaturile, dacă ar fi acționat cu sfințenie și cu un scop drept.

Sărut, o Isuse al meu, piciorul tău drept și Îți mulțumesc pentru cât ai suferit și suferi pentru mine, mai ales în această oră în care Te afli suspendat pe cruce. Îți mulțumesc pentru această sfâșietoare lucrare pe care o înfăptuiesc cuiele în rănile tale, care se lărgesc din ce în ce mai mult din cauza greutateii preasfântului tău Trup. Îți cer iertare pentru toate răzvrătirile și neascultările pe care le înfăptuiesc creaturile, oferindu-Ți

durerile preasfintelor tale picioare spre repararea acestor jicniri, pentru a-Ți da slava pe care făpturile Ți-ar fi dat-o, dacă ar fi ascultat întru totul de Tine.

O Isuse al meu, sărut preasfânta ta mână stângă. Îți mulțumesc pentru cât ai suferit pentru mine, pentru toate momentele în care ai potolit Dumnezeiasca Dreptate, dându-i satisfacție pentru toți. Sărut mâna ta dreaptă și Îți mulțumesc pentru cât bine ai făcut și faci în toți; în mod special Îți mulțumesc pentru operele Creației, ale Mântuirii și ale Sfințirii. Îți cer iertare în numele tuturor pentru toate momentele în care am fost nerecunoscători față de binefacerile tale, pentru toate faptele noastre făcute fără o intenție dreaptă. Ca reparație pentru toate aceste jicniri, vreau să îți ofer toată perfecțiunea și sfințenia faptelor tale, pentru a-Ți da toată acea slavă pe care Ți-ar fi dat-o creaturile, dacă ar fi corespuns tuturor acestor binefaceri.

O Isuse al meu, sărut preasfânta ta Inimă și Îți mulțumesc pentru cât ai suferit, dorit și pentru cât ai fost de zelos din iubire pentru toți și pentru fiecare în particular. Îți cer iertare pentru atâtea dorințe rele, atașamente și tendințe care nu au fost bune. Iertare, o Isuse, pentru atâția care clasează Iubirea ta după iubirea față de creaturi și, pentru a-Ți da toată slava pe care acestea Ți-au negat-o, Îți ofer tot ceea ce a făcut și continuă să facă Inima ta adorabilă.

Reflecții și Aplicații

Isus înălțat pe cruce, rămâne suspendat fără a atinge pământul. Căutăm noi să trăim detașați de lume, de creaturi și de tot ceea ce este pământesc? Totul trebuie să contribuie la formarea crucii asupra căreia trebuie să ne întindem și să rămânem suspendați asemenea lui Isus, departe de tot ceea ce este pământesc, pentru ca creaturile să nu se atașeze de noi.

Suferindul Isus nu are alt pat decât crucea, alt refugiu decât rănilile și jicnirile. Iubirea noastră pentru Isus ajunge până acolo încât să găsim odihnă în pătimire? Tot ceea ce facem, rugăciuni, suferințe și toate celelalte, să le închidem în aceste răni, să le înmuim în Sângele lui Isus și nu vom găsi mângâiere decât în rănilile sale. Astfel ca rănilile lui Isus vor fi ale noastre, Sângele său va lucra în continuu în noi pentru a ne spăla și înfrumuseța iar, în felul acesta, vom obține orice har pentru noi și pentru mântuirea sufletelor. Cu depozitul Sângelui lui Isus în inima noastră, dacă vom săvârși vreo imperfecțiune, îl vom ruga pe Isus să nu ne țină mânjiți în prezența sa ci, cu Sângele său, să ne spele și să ne țină împreună cu El. Dacă ne vom simți slabi, îl vom ruga pe Isus să dea o sorbitură din Sângele său sufletului nostru pentru ca să ne dea putere.

Dulcele Isus se roagă pentru călăii săi, mai mult, îi scuză. Facem noi din rugăciunea lui Isus rugăciunea noastră, pentru a scuza în mod continuu pe păcătoși dinaintea Tatălui și pentru a obține pentru ei milostivirea, chiar și pentru aceia care ne-ar jicni?

În timp ce ne rugăm, lucrăm, mergem, să nu uităm sărmanele suflete care sunt pe cale să-și dea ultima suflare. Să le ducem în ajutor și spre mângâiere rugăciunile și sărutările lui Isus, pentru ca preasfântul său Sânge să le curețe și să le facă să își ia zborul spre Ceruri.

*

Isuse al meu, din rănilile tale, din Sângele tău, vreau să extrag forța pentru a putea repeta în mine însămi viața ta și, în felul acesta, voi putea oferi tuturor binele pe care l-ai făcut Tu însuși.

(Rugăciunea de Mulțumire)

Odihna lui Isus pe Cruce

(Din volumul 6 – 20 Mai 1905)

[Luisa scrie:]

În această dimineață mă gândeam când binecuvântatul Isus rămânea în întregime luxat pe cruce și îmi spuneam mie însămi: "Ah, Doamne, cât de pătruns de această suferință atât de înfiorătoare și cât de îndurerat trebuia să fie sufletul vostru!". În acest timp, aproape ca o umbră, Isus a venit și mi-a spus:

”Fiica mea, Eu nu Mă ocupam de suferințele mele ci Mă ocupam de scopul suferințelor mele; cum în chinurile mele vedeam împlinită Voința Tatălui, sufeream și, în însăși suferința mea, găseam cea mai dulce odihnă, deoarece a face Voința Divină comportă acest beneficiu că, în timp ce se suferă, se găsește în ea cea mai frumoasă odihnă. În desfătare, dacă această desfătare nu este voită de Dumnezeu, în însăși această desfătare se găsește cea mai cumplită neliniște. Mai mult, cu cât Mă apropiam de sfârșitul chinurilor mele, visam că împlineam în toate Voința Tatălui, în felul acesta Mă simțeam mai ușurat, iar odihna mea devenea mai frumoasă.

Oh, ce mod diferit au sufletele! Dacă suferă sau lucrează, nu au nici ținta rodului pe care pot să îl obțină, nici împlinirea Voinței Divine; se concentrează în întregime în ceea ce fac și, nevăzând binele pe care îl pot câștiga și nici dulcea odihnă pe care o aduce Voința Dumnezeiască, trăiesc supărate și tulburate și scapă cât mai departe pot de suferință și de acțiune, crezând că vor găsi odihnă și devin mai tulburate decât înainte”.

ORA A DOUĂZECIȘIUNA

De la 1 la 2 după-amiază

A doua oră de agonie pe cruce

(Rugăciunea de Pregătire)

[Al doilea cuvânt: "Astăzi vei fi cu Mine în paradis"]

Condamnata mea Iubire, în timp ce mă rog cu Tine, puterea răpitoare a iubirii și a chinurilor tale menține fixă privirea mea asupra Ta, însă inima mi se frânge văzându-Te suferind atât de mult. Suferi cumplit din iubire și de durere, iar flăcările care ard Inima ta se ridică atât de sus încât aproape sunt pe cale să Te prefacă în cenușă. Iubirea pe care o conții este mai puternică decât însăși moartea iar Tu, vrând să o reverse, privind tâlharul de la dreapta ta, îl smulgi iadului. Cu harul tău îi atingi inima, iar acel tâlhar este în întregime transformat, Te recunoaște, Te mărturisește Dumnezeu și, în întregime căit, spune:

"Doamne, adu-ți aminte de mine când vei fi în împărăția ta".

Tu nu eziți să îi răspunzi:

"Astăzi vei fi cu Mine în Paradis".

Iar în felul acesta împlinești prima victorie a iubirii tale. Însă în iubirea ta văd că nu ai furat numai inima tâlharului, ci și a multor muribunzi. Ah! Pui la dispoziția lor Sângele tău, iubirea ta, meritele tale și folosești toată iscusința și toate strategiile dumnezeiești pentru a atinge inimile lor și pentru a-i fura pe toți la Tine. Dar și aici iubirea ta găsește împotrivire. Câte respingeri, câtă lipsă de încredere, câtă disperare! Durerea este atât de mare încât Te reduce din nou la tăcere.

Vreau, o Isuse al meu, să repar pentru aceia care disperă în fața dumnezeieștii Milostiviri în momentul morții. Dulcea mea Iubire, inspiră tuturor încredere și familiaritatea nelimitată în Tine, mai ales aceluia care se află în strâmtoarea agoniei și, în virtutea acestui cuvânt al tău, acordă-le lumină, putere și ajutor pentru a putea muri în sfințenie și a putea zbura de pe acest pământ în Ceruri. O Isuse, păstrează toate sufletele în preasfântul tău Trup, în Sângele tău, în rănile tale toate. Deci pentru meritele acestui preaprețios Sânge al tău, nu permite ca nici măcar un suflet să se piardă. Sângele tău să strige din nou pentru toate, împreună cu glasul tău: "Astăzi veți fi cu Mine în Paradis".

[Al treilea cuvânt: adresat Mariei "Femeie, iată fiul tău";
adresat lui Ioan: "Iată Mama ta"]

Isuse al meu, Răstignit sfâșiat, chinurile tale cresc mereu mai mult. Ah, pe această cruce Tu ești adevăratul Rege al durerilor! Printre atâtea chinuri, nici un suflet nu-Ți scapă, mai mult, dai fiecăruia propria ta viață. Însă iubirea ta primește rezistență din partea creaturilor, este disprețuită, nu are grijă de ea și, neputând să se reverse, devine și mai intensă, Îți provoacă torturi de nespus. În aceste torturi caută să vadă ce altceva poate să dea omului pentru a-l cuceri și Te face să spui:

"Vezi, o suflete, cât Te-am iubit! Dacă nu vrei să ai milă de tine însuși, ai milă cel puțin de iubirea mea!".

Între timp, văzând că nu mai ai ce să îi mai dai, după ce i-ai dat deja totul, îndrepti slăbita ta privire spre Mama ta. Și Aceasta e mai mult decât pe moarte pentru chinurile tale iar iubirea care o torturează este așa de mare încât o face să fie răstignită în aceeași măsură cu Tine. Mamă și Fiu vă înțelegeți și Tu suspini cu satisfacție și afli alinare văzând că o poți da creaturii pe Maica ta. Și, considerând în Ioan întregul neam omenesc, cu voce atât de tandră, încât ar înduioșa toate inimile, spui:

"Femeie, iată fiul tău",

Iar lui Ioan:

"Iată Mama ta".

Glasul tău coboară în Inima sa maternă și, unită la glasurile Sângelui tău continuă să spună:

"Maica mea, îți încredințez toți fiii mei; toată iubirea pe care o simți pentru Mine, simte-o pentru ei. Toate atențiile tale și tandrețea maternă să fie pentru fiii mei, Tu Mi-i vei mântui pe toți".

Mama ta acceptă. Între timp durerile devin și mai puternice încât te reduc din nou la tăcere.

Vreau, o Isuse, să repar jicnirile care îi sunt aduse Preasfintei Fecioare, înjurăturile și nerecunoștința atâtoră, care nu vor să recunoască binefacerile pe care Tu le-ai acordat tuturor, dându-ne-o ca Mamă.

Cum putem noi să Îți mulțumim pentru o asemenea mare binefacere? Alergăm, o Isuse, la însăși izvorul tău și Îți oferim Sângele tău, rănilile tale, iubirea nemărginită a Inimii tale. O Fecioară Preasfântă, cât de mișcată nu ai fost tu la auzul glasului bunului Isus, care ni Te lasă nouă tuturor drept Mamă.

Îți mulțumim, o Fecioară binecuvântată, iar pentru a-ți mulțumi cum ți se cuvine, Îți oferim însăși mulțumirile Lui Isus al tău. O dulce Mamă, fii Tu Mama noastră, ai grijă de noi și nu permite niciodată să Te jicnim deloc. Ține-ne mereu strânși de Isus, leagă-ne cu mâinile tale pe toți, pe toți de El, în așa fel încât să nu-i mai scăpăm niciodată. Cu însăși intențiile tale, vreau să repar pentru toți jicnirile care îi sunt aduse lui Isus al tău și Ție, o dulcea mea Maică.

O Isuse al meu, în timp ce stai cufundat în atâtea chinuri, Tu pledezi și mai mult cauza mântuirii sufletelor. Eu însă nu voi rămâne indiferentă ci, asemenea unui porumbel, vreau să mă desprind în zborul meu deasupra rănilor tale, să le sărut, să le alin și să mă cufund în Sângele tău, ca să pot spune cu Tine: *Suflete! Suflete!* Vreau să susțin Capul tău străpuns și îndurerat, pentru a repara și a-Ți cere milostivire, iubire și iertare pentru toți.

Domnește în mintea mea, o Isuse al meu, și însănătoșește-o în virtutea spinilor care străpung Capul tău și nu permite niciunui fel de tulburare să pătrundă în mine. Frunte maiestuoasă a lui Isus al meu, te sărut: atrage toate gândurile mele ca să te contempleze, ca să te cuprindă.

Preadulci ochi ai Binelui meu, cu toate că sunteți acoperiți de Sânge, priviți-mă: priviți mizeria mea, priviți slăbiciunea mea, priviți sărmana mea inimă și faceți să poată simți efectele minunate ale privirii voastre dumnezeiești.

Urechi ale lui Isus, deși asurzite din cauza injuriilor și a înjurăturilor celor cruzi, dar totuși gata să ne asculte, deh! ascultați rugăciunile mele și nu disprețuiți reparațiile mele. Da, ascultă, o Isuse, strigătul inimii mele: se va calma numai atunci când mi-o vei fi umplut-o de iubirea ta.

Chip preafrumos al lui Isus al meu, arată-te, fă ca eu să Te văd, pentru ca să pot desprinde sărmana mea inimă de toți și de toate. Frumusețea ta să mă facă să mă îndrăgostesc în continuu și să mă țină mereu răpită în Tine.

Preasuavă gură a lui Isus al meu, vorbește-mi. Să răsune mereu glasul tău în mine iar puterea cuvântului tău să distrugă tot ceea ce nu este Voință a lui Dumnezeu, tot ceea ce nu este iubire.

O Isuse, îmi întind mâinile la gâtul tău ca să Te îmbrățișez iar Tu, întinde-mi-le pe ale tale, ca să mă îmbrățișezi. Deh! fă, Binele meu, ca această strângere de iubire să fie atât de puternică încât nici o forță umană să nu o poată desface. Iar îmbrățișați în felul acesta, eu îmi voi apleca chipul pe Inima ta, apoi cu încredere voi săruta buzele tale, iar Tu îmi vei da sărutarea ta de iubire. În felul acesta mă vei face să respir preadulcea ta respirație, iubirea ta, Voința ta, chinurile tale și toată Viața ta dumnezeiască.

Umeri preasfinți ai lui Isus al meu, mereu puternici și statornici în a suferi din iubire pentru mine, dați-mi putere, statornicie și eroism în a pătimi din iubire pentru El. O Isuse, nu permite ca eu să fiu nestatornică în iubire, dimpotrivă fă-mă părtaşă a imutabilității tale.

Piept înflăcărat al lui Isus al meu, dăruiește-mi flăcările tale; Tu nu mai poți să le conții iar inima mea cu neliniște le caută în acel Sânge și în acele răni. Flăcările iubirii tale, o Isuse, Te tulbură cel mai mult. O Binele meu, fă-mă părtaşă a acestor tulburări. Nu stârnește oare compătimire un suflet atât de rece și sărac de iubirea ta?

Mâini preasfinte ale lui Isus al meu, voi care ați creat cerul și pământul, ați ajuns să nu vă mai puteți mișca. O Isuse al meu, continuă creația ta, facerea iubirii. Creează în toată ființa mea o viață nouă, o viață dumnezeiască. Pronunță cuvintele tale asupra sărmanei mele inimi și transform-o în întregime într-a ta.

Picioare preasfinte ale lui Isus al meu, să nu mă lăsați niciodată singură, faceți ca eu să alerg mereu cu voi și să nu fac nici măcar un pas departe de voi. Isuse, cu iubirea și cu reparațiile mele, vreau să Îți ofer alinare pentru chinurile pe care le suferi în preasfintele-Ți picioare.

O Isuse al meu răstignit, ador Sângele tău preaprețios. Sărut una câte una rănilile tale, vreau să risipesc în acestea toată iubirea mea, adorațiile mele și reparațiile cele mai sincere. Sângele tău să fie pentru toate sufletele lumină în întuneric, confort în dureri, putere în slăbiciune, iertare în păcat, ajutor în ispite, apărare în primejdii, susținere în moarte și aripi care să le ducă de pe acest pământ în Ceruri.

O Isuse, vin la tine și fac în Inima ta cuibul și sălașul meu. De dinăuntru Inimii tale, o dulcea mea Iubire, îi voi chema pe toți la Tine; iar dacă cineva va vrea să se apropie pentru a Te jicni, voi expune pieptul meu și nu voi permite să Te rănească, mai mult îl voi închide în Inima ta, îi voi vorbi de iubirea ta și voi face ca jicnirile să se transforme în iubire.

O Isuse, nu permite ca eu să ies vreodată din Inima ta, hrănește-mă cu flăcările tale, dă-mi viață cu viața ta, pentru a Te putea iubi așa cum Tu însuși râvnești să fii iubit.

[Al patrulea cuvânt: "Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce M-ai părăsit?"]

Suferindu-le Isuse, în timp ce, strânsă la Inima ta, stau abandonată acolo numărând chinurile tale, văd că un tremurat compulsiv inundă preasfânta ta Umanitate; mădulele tale se zbat ca și cum unul ar vrea să se desprindă de celălalt și, printre zvârcolirile cauzate de chinurile cumplite, Tu strigi cu glas puternic:

"Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce M-ai părăsit?"

La auzul acestui strigăt tremură cu toții, întunericul devine și mai negru, împietrita ta Mamă devine palidă și cade la pământ. Viața mea, Totul meu, Isuse al meu, ce văd? Ah!, Tu ești pe moarte. Însăși durerile atât de credincioase Ție, încep să Te părăsească. Iar între timp, după atâtea suferințe, cu dureri imense, vezi cum nu toate sufletele sunt încorporate în Tine, mai mult, Ți dai seama că multe se vor pierde și simți dureroasa despărțire a acestora care se desprind dintre mădulele tale. Iar Tu, trebuind să satisfaci Dumnezeiasca Dreptate și pentru ele, simți moartea fiecăruia și durerile pe care le vor suferi în iad, și strigi puternic tuturor inimilor:

"Nu mă părăsiți; dacă vreți mai multă suferință, sunt gata, însă nu vă despărțiți de Umanitatea mea. Aceasta este cea mai mare durere, este moartea tuturor morților. Restul Mi s-ar părea nimic, dacă nu aș suferi despărțirea voastră de Mine. Deh! Aveți milă de Sângele meu, de rănilor mele, de moartea mea. Acest strigăt va fi continuu în inimile voastre: deh, nu Mă părăsiți!"

Iubirea mea, cât sunt de mahnită împreună cu Tine! Tu rămâi fără suflare, preasfântul tău Cap cade deja pe pieptul tău, iar viața Te părăsește.

Iubirea mea, simt că mor. Și eu vreau să strig cu Tine *Suflete! Suflete!* Nu mă voi dezlipi de această cruce, de aceste răni, pentru a-Ți cere suflete iar, dacă Tu vrei, voi coborî în inimile creaturilor, le voi înconjura cu rănilor tale pentru ca să nu îmi scape. Iar, dacă mi-ar fi permis, m-aș așeza la intrarea în iad, ca să fac să se întoarcă înapoi sufletele destinate acestuia și să le conduc la Inima ta.

Însă Tu ești în agonie și taci iar eu plâng moartea ta apropiată. O Isuse al meu, Te compățimesc, strâng puternic Inima ta la inima mea, o sărut și o privesc cu toată duiosia de care sunt în stare. Și, pentru a-Ți procura o alinare mai mare, fac să fie a mea duiosia dumnezeiască iar cu aceasta vreau să Te compățimesc, să schimb inima mea în râuri de blândețe și să o revărs într-a ta, pentru a îndulci amărăciunea pe care o simți din cauza pierderii sufletelor. Din păcate este dureroasă această strigare a ta, o Isuse al meu; mai mult decât abandonul Tatălui, pierderea sufletelor care se îndepărtează de Tine face să iasă din Inima ta această dureroasă plângere. O Isuse la meu, mărește în toți harul pentru ca nimeni să nu se piardă iar repararea mea să fie în favoarea acelor suflete, care ar trebui să se piardă, ca să nu se poată piarde.

Te mai rog, o Isuse al meu, pentru această ultimă părăsire, să ajuți atâtea suflete iubitoare care, pentru a le avea însoțitoare în părăsirea ta, se pare că le privezi de Tine, lăsându-le în întuneric. Chinurile acestor suflete să fie implorări care să cheme sufletele aproape de Tine și să Te aline în durerile tale.

Reflecții și Aplicații

Isus îl iartă pe tâlharul cel bun și o face cu atâta iubire încât și-l duce imediat cu El în Paradis. Ne rugăm noi mereu pentru sufletele atâtor muribunzi care au nevoie de o implorare, ca să se închidă iadul pentru ei și să se deschidă porțile Cerului?

Chinurile lui Isus pe cruce devin din ce în ce mai puternice însă, uitându-Se pe Sine însuși, Se roagă mereu pentru noi. Nu ține nimic pentru Sine și ne dă totul nouă, chiar și pe Preasfânta sa Mamă, oferindu-ne în dar ceea ce avea mai scump Inimii sale. Dar noi, îi dăm noi totul lui Isus?

În tot ceea ce facem, rugăciuni, fapte și toate celelalte, punem ca intenție faptul de a absorbi mai multă iubire în noi, pentru a putea apoi să Îi dăm totul Lui? Trebuie să o absorbim ca să o dăm, pentru ca tot ceea ce facem să aibă amprenta acțiunii lui Isus.

Atunci când Domnul ne dă fervoare, lumină, iubire, le folosim pentru binele altora? Încercăm să închidem sufletele în această lumină și în această fervoare, pentru a zori Inima lui Isus în a le converti? Sau, egoiști, ținem numai pentru noi harurile sale?

O Isuse al meu, fiecare mică scânteie de iubire pe care o simt în inima mea să devină un incendiu care să consume toate inimile creaturilor și să le închidă în Inima ta.

Cum ne folosim de marele dar pe care ni l-a făcut, acela al Maicii sale? Luăm iubirea lui Isus, duioșia Lui și tot ceea ce făcea El, pentru a o mulțumi pe Maica sa? Putem spune că dumnezeiasca noastră Mamă găsește în noi bucuria pe care o avea în Isus? Suntem mereu aproape de ea ca fii statornici, o ascultăm, imităm virtuțile sale? Căutăm în toate modurile să nu fugim de privirea ei maternă, pentru ca să ne țină mereu strânși de Isus? În tot ceea ce facem, invităm privirile Maicii noastre Cerești asupra noastră, pentru a acționa în sfințenie, ca adevărați fii, sub privirea ei miloasă? Iar pentru a o putea mulțumi, așa cum făcea Fiul său, să îi cerem lui Isus iubirea pe care o avea față de preasfânta sa Maică, slava pe care i-o dădea în mod continuu, dulceața și toate finețurile iubirii sale. Toate acestea să le facem să devină ale noastre și să-i spunem Maicii Cerești:

”Îi avem în noi pe Isus, iar pentru a te îmbucura și pentru a te putea găsi în noi ceea ce găseai în Isus, îți dăm totul Ție. În plus, frumoasă Maică, vrem să îți dăm lui Isus toate bucuriile pe care le găsea în Tine; de aceea vrem să intrăm în Inima ta și să luăm iubirea ta, toate bucuriile tale, toată tandrețea ta, toate grijile de mamă, pentru a I le da pe toate Lui”.

*

Mama noastră, mâinile tale materne să fie dulci lanțuri care să ne țină legați de Tine și de Isus.

Isus nu precupețește nimic. Iubindu-ne cu iubire supremă, ar vrea să ne mântuiască pe toți și, dacă ar fi posibil, ar vrea să smulgă din iad toate sufletele, chiar cu prețul de a suferi toate chinurile. Cu toate acestea vede că, după mai multe eforturi, sufletele se desprind din brațele sale și, neputând să conțină durerea pe care o simte, exclamă:

”Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce M-ai părăsit?”

Dar noi putem spune că iubirea noastră față de suflete este asemenea iubirii lui Isus? Rugăciunile noastre, durerile noastre, toate micile noastre fapte sunt unite cu faptele, cu rugăciunile lui Isus, pentru a smulge suflete de la iad? În ce mod suntem aproape de Isus în acest chin imens? Dacă viața noastră ar putea să se consume într-un holocaust continuu, nu ar fi suficientă pentru a cuprinde acest chin. Fiecare mic fapt, durere, gând pe care le facem uniți cu Isus poate să fie folositor pentru a smulge suflete ca să nu cadă în iad. Uniți cu Isus vom avea în mâinile noastre însăși puterea sa. Dacă însă nu vom face faptele noastre uniți cu El, acestea nu vor folosi la împiedicarea nici măcar a unui suflet să ajungă în iad.

*

Iubirea mea și Totul meu, ține-mă strânsă la Inima ta, ca să simtă imediat cât te îndurează un păcătos când se desprinde de Tine, iar în felul acesta să pot face imediat partea mea.

O Isuse al meu, iubirea ta să lege inima mea, pentru ca, arsă de focul tău, să poată simți iubirea pe care Tu însuși ai avut-o pentru suflete.

Când suferi dureri, chinuri, amărăciuni, atunci, o Isuse, fă ca Dreptatea ta să răbufnească asupra mea și ia toată satisfacția de care ai nevoie, însă pe păcătos, o Isuse, mântuiește-l, iar chinurile mele să fie legătura care să vă țină pe Tine și pe păcătos împreună, iar sufletul meu să aibă consolarea de a vedea Dreptatea ta satisfăcută.

(Rugăciunea de Mulțumire)

Agonia Crucii

(Din Volumul 9 – 4 Iulie 1910)

”Fiica mea, dacă agonia din Grădină a fost în mod special pentru muribunzi, agonia de pe Cruce a fost ca ajutor pentru ultimul moment, exact pentru ultima suflare. Amândouă sunt agonii, însă una este diferită de cealaltă: agonia din Grădină, plină de tristețe, de temeri, de preocupări, de înspăimântări; agonia de pe Cruce, plină de pace, de liniște netulburată, iar dacă am strigat: ”Mi-e sete”, era sete nesăturată ca toți să își poată da ultima suflare în ultima mea respirație; și, văzând cum mulți ieșeau de dinăuntrul ultimei mele respirații, din cauza durerii am strigat: ”Sitio” iar

acest "Sitio" continuă încă să strige tuturor și fiecăruia, ca o sonerie la ușa fiecărei inimi: "Mi-e sete de tine, o suflete! Deh, nu ieși din Mine, ci intră în Mine și dă-ți ultima suflare cu Mine!"

ORA A DOUĂZECIȘIDOUA

De la 2 la 3 după-amiază

A treia oră de agonie pe cruce

(Rugăciunea de Pregătire)

[Al cincilea cuvânt: "Mi-e sete"]

O Răstignitul meu muribund, îmbrățișând crucea, simt focul care arde preasfânta ta Persoană; Inima Îți bate atât de puternic încât, ridicându-Ți coastele, Te chinuie într-un mod atât de sfâșietor și de oribil, încât întreaga ta preasfântă Umanitate suportă o transformare care Te face de nerecunoscut. Iubirea de care este înflăcărată Inima ta Te vlăguiește și Te arde; iar Tu, neputând să o conții, simți puternic tortura, nu numai aceea a setei trupești, din cauza vărsării în totalitate a Sângelui ci, mult mai puternic, aceea a setei arzătoare a mântuirii sufletelor noastre. Tu ai vrea să ne bei pe noi în loc de apă pentru a ne pune pe toți la adăpost înăuntrul Tău. De aceea, adunându-ți toate slăbitele tale puteri, strigi: "Mi-e sete!"

Ah! Aceste cuvinte le repeți fiecărei inimi:

"Mi-e sete de voința ta, de afecțiunile tale, de dorințele tale, de iubirea ta; nu poți să-mi oferi apă mai proaspătă și cristalină decât sufletul tău. Deh, nu mă lăsa să ard! Am o sete arzătoare, din cauza căreia nu numai că-Mi simt arzând limba și gâtul, atât de puternic încât nu pot să mai articulez un cuvânt, ci simt cum Mi se usucă Inima și viscerele. Ai milă de setea mea, ai milă!". Și, asemenea unuia care delirează din cauza unei sete foarte mari, Te abandonezi Voinței Tatălui.

Ah! Inima mea nu mai poate trăi văzând cruzimea dușmanilor tăi care, în loc de apă, Îți dau fiere și oțet iar Tu nu le refuzi. Ah! Înțeleg: este fierea atâtor păcate, este oțetul pasiunilor noastre neîmblânzite, pe care vor să Ți le dea și care, în loc să Te răcorească, Te ard și mai mult.

O Isuse al meu, iată inima mea, gândurile mele, afecțiunea mea, iată toată ființa mea ca să-Ți potolească setea și să răcorească gura ta arsă și plină de amărăciune. Tot ceea ce am, tot ceea ce sunt, totul este pentru Tine, o Isuse al meu. Dacă ar fi necesare chinurile mele pentru a putea mântui chiar și un singur suflet, iată-mă, sunt gata să sufăr totul: mă ofer Ție în întregime, fă din mine ceea ce Îți place mai mult.

Vreau să repar durerea pe care Tu o suferi pentru toate sufletele care se pierd și chinul pe care Ți-l provoacă acelea care, în timp ce Tu le permiți tristeți și le abandonezi, în loc de a Ți le oferi spre răcorirea setei arzătoare care Te devorează, se abandonează lor însuși iar, în felul acesta, Te fac să suferi și mai mult.

[Al șaselea cuvânt: "S-a săvârșit!"]

Muribundul meu Bine, marea nesfârșită a chinurilor tale, focul care Te consumă și mai mult decât toată Voință Supremă a Tatălui, care vrea ca Tu să mori, nu ne mai fac să sperăm că Tu vei putea continua să trăiești. Iar eu cum voi putea să trăiesc fără Tine? Deja ai rămas fără puteri, ochii Ți se închid, Chipul se transformă și se acoperă de o paloare de moarte, gura este întredeschisă, respirația greoaie și întreruptă, așa încât nu mai există nici o speranță care să Te poată reanima. Focul care Te arde este înlocuit de ger și o sudoare rece care Îți udă fruntea. Mușchii și nervii se contrag tot mai mult din cauza ascuțimii durerilor iar, din cauza străpungerilor cuielor, rănilor Ți se deschid și mai mult; eu tremur, simt că mor. Te privesc, o Binele meu, și văd coborând din ochii tăi ultimele lacrimi, vestitoarele apropiatei morți, în timp ce cu greu lași să se audă încă un cuvânt:

„S-a săvârșit!"

O Isuse al meu, ai dat deja totul, nu-Ți mai rămâne nimic altceva, Iubirea a ajuns la sfârșit. Însă eu, m-am consumat în întregime din Iubire pentru tine? Cât de mult nu va trebui să Îți mulțumesc, cât de mare nu va trebui să fie recunoștința mea față de Tine?

O Isuse al meu, vreau să repar pentru toți, să repar necorespunderile la Iubirea ta și să Te consolez pentru afrontul pe care îl primești din partea creaturilor în timp ce Te consumi de iubire pe cruce.

[Al șaptelea cuvânt: "În mâinile tale, Tată, încredințez sufletul meu!"]

Răstignitul și pe moarte Isuse al meu, ești pe cale să Îți dai ultima suflare a vieții muritoare, preasfânta ta Umanitate este deja înțepenită, Inima pare să nu Îți mai bată.

Împreună cu Magdalena îmbrățișez picioarele tale și aș vrea, dacă ar fi posibil, să-mi dau viața pentru a o însufleți pe a ta.

Între timp, o Isuse, văd că-Ți deschizi din nou ochii muribunzi și privești în jurul crucii, ca și cum ai vrea să îți iei rămas bun de la toți. O privești pe Maica ta, pe moarte și ea, cum nu se mai mișcă și nu mai are voce, atât sunt de puternice chinurile pe care le suferă, apoi spui:

”Adio Mamă, Eu plec, însă Te voi ține în Inima mea; Tu ai grijă de fiii mei și de ai tăi”.

O privești pe Magdalena care plânge, pe Ioan cel de încredere și cu privirile tale le spui: ”Adio”.

Cu iubire privești pe însuși dușmanii tăi și, cu privirile tale, le spui: ”Eu vă iert, vă dau sărutul păcii”.

Nimic nu îți scapă privirii tale, Îți iei rămas bun de la toți și îi ierți pe toți. Apoi Îți aduni toate puterile și cu voce puternică și răsunătoare strigi: ”Tată, în mâinile tale încredințez Duhul meu!”.

Și plecându-Ți Capul, îți dai sufletul...

[Moartea lui Isus]

Isuse al meu, la acest strigăt întreaga natură se răscolește și plânge moartea ta, moartea Creatorul său. Pământul se cutremură cu forță și, în cutremurul său, pare că plânge și că vrea să zdruncine sufletele ca să Te recunoască drept Dumnezeu adevărat. Vălul templului se sfâșie, morții învie, soarele, care până în acest moment a plâns chinurile tale, și-a retras cu oroare lumina sa. Dușmanii tăi se îngenunchează la acest strigăt, își bat pieptul și spun:

”Cu adevărat Acesta este Fiul lui Dumnezeu!”

Mama ta, împietrită și pe moarte, suferă dureri mai mari decât moartea.

Isuse al meu mort, cu acest strigăt Tu ne pui și pe noi în mâinile Tatălui, ca să nu ne respingă. De aceea strigi cu putere, nu numai cu glasul, ci și cu toate chinurile tale și cu glasurile Sângelui tău:

”Tată, în mâinile tale pun Duhul meu și toate sufletele!”.

Isuse al meu, mă abandonez și eu în Tine; dă-mi harul să mor în întregime în Iubirea ta, în Voința ta și Te rog să nu permiți niciodată, nici în viață, nici în moarte, ca eu să ies din Preasfânta ta Voință.

Vreau să repar pentru toți aceia care nu se abandonează în mod perfect Preasfintei tale Voințe, pierzând în felul acesta sau minimizând prețiosul rod al Mântuirii tale. Cât de mare este durerea Inimii tale, o Isuse al meu, văzând atâtea creaturi care fug din brațele tale și se abandonează lor înșiși! Ai milă de toți, o Isuse al meu, ai milă de mine!

Sărut Capul tău încoronat cu spini și Îți cer iertare pentru atâtea gânduri ale mele pline de mândrie, de ambiții și de propria stimă. Îți promit că, de fiecare dată când îmi va veni un gând care să nu fie în întregime pentru tine, o Isuse, și mă voi afla în situația de a te jicni, voi striga imediat: ”Isuse și Maria, Vă încredințez sufletul meu”.

O Isuse, sărut frumoșii tăi ochi, udați încă de lacrimi și acoperiți de Sânge închegat și Îți cer iertare pentru atâtea ori când Te-am ofensat cu priviri răuvoitoare și lipsite de modestie. Îți promit că, de fiecare dată când ochii mei vor fi tentați să privească lucruri de pe pământ, voi striga imediat: ”Isuse și Maria, Vă încredințez sufletul meu”.

O Isuse al meu, sărut preasfintele tale urechi, asurzite până în ultimele momente de insultări și înjurături oribile, și Îți cer iertare pentru atâtea ori am ascultat sau am făcut să fie ascultate discursuri care ne îndepărtează de Tine, atâtea vorbe răuvoitoare pe care le fac creaturile. Îți promit că, de fiecare dată când mă voi afla în situația de a auzi discursuri nepotrivite, voi striga imediat: ”Isuse și Maria, Vă încredințez sufletul meu”.

O Isuse al meu, sărut preasfântul tău Chip, palid, învinețit și însângerat și Îți cer iertare pentru atâtea disprețuiri, afronturi și insulte pe care le primești de la noi, josnice creaturi, cu păcatele noastre. Îți promit că, de fiecare dată când voi fi ispitită să nu-Ți dau toată cinstea, iubirea și adorația Ție datorată, voi striga imediat: ”Isuse și Maria, Vă încredințez sufletul meu”.

O Isuse al meu, sărut preasfânta ta gură, arsă și plină de amărăciune. Îți cer iertare pentru fiecare dată când Te-am jicnit cu discursurile mele răutăcioase, pentru câte ori am contribuit în a Te umple de amărăciune și în a face să-Ți sporească setea. Îți promit că, de fiecare dată când îmi va veni gândul de a pronunța discursuri care ar putea să Te jicnească, voi striga imediat: ”Isuse și Maria, Vă încredințez sufletul meu”.

O Isuse al meu, sărut preasfântul tău gât și văd din nou semnele lanțurilor și ale funiilor care Te-au oprimat. Îți cer iertare pentru atâtea legături și atâtea atașări ale creaturilor, care au făcut să crească numărul funiilor și al lanțurilor în jurul preasfântului tău gât. Îți promit că, de fiecare dată când mă voi simți tulburată de atașări, dorințe și atașamente care nu Îți sunt adresate, voi striga imediat: "Isuse și Maria, Vă încredințez sufletul meu".

Isuse al meu, sărut preasfinții tăi umeri și Îți cer iertare pentru atâtea satisfacții nepermise, iertare pentru atâtea păcate săvârșite cu toate cele cinci simțuri ale trupului nostru. Îți promit că, de fiecare dată când îmi va trece prin gând să îmi permit vreo plăcere sau vreo satisfacție care să nu fie spre slava ta, voi striga imediat: "Isuse și Maria, Vă încredințez sufletul meu".

Isuse al meu, sărut preasfântu-Ți piept și Îți cer iertare pentru toate răcelile, indiferențele, lăncezelile și nerecunoștințele îngrozitoare pe care le primești din partea creaturilor. Îți promit că, de fiecare dată când voi simți că mă răcesc în iubirea față de Tine, voi striga imediat: "Isuse și Maria, Vă încredințez sufletul meu".

Isuse al meu, sărut preasfintele tale mâini. Îți cer iertare pentru toate faptele rele și indiferente, pentru atâtea fapte pline de răutate datorate amorului propriu și propriei stime. Îți promit că, de fiecare dată când mă voi gândi să nu acționez numai din iubire pentru Tine, voi striga imediat: "Isuse și Maria, Vă încredințez sufletul meu".

O Isuse al meu, sărut preasfintele tale picioare și îți cer iertare pentru atâția pași, pentru atâtea căi străbătute fără o corectă intenție, pentru atâția care se îndepărtează de Tine pentru a merge în căutarea plăcerilor pământești. Îți promit că, de fiecare dată când mă voi gândi să mă îndepărtez de Tine, voi striga imediat: "Isuse și Maria, Vă încredințez sufletul meu".

O Isuse, sărut preasfânta ta Inimă și vreau să închid cu sufletul meu în aceasta toate sufletele răscumpărate de Tine, pentru ca toate să fie mântuite, niciunul să nu fie exclus. O Isuse, strânge-mă în Inima ta și închide-mi în așa fel porțile, ca eu să nu pot vedea altceva decât pe Tine. Îți promit că, de fiecare dată când mă voi gândi că vreau să ies din această Inimă, voi striga imediat: "Isuse și Maria, Vă încredințez sufletul meu".

Reflecții si Practici

Isus arde de sete. Dar noi, ardem din iubire pentru Isus? Gândurile noastre, atașările noastre au mereu scopul de a răcori setea sa arzătoare?

Însetatul Isus, neputând să suporte setea care Îl ardea, a adăugat: "S-a săvârșit!". Isus deci s-a consumat pentru noi. Ne străduim noi, în orice lucru, să ne consumăm în mod continuu pentru Isus? Fiecare faptă, cuvânt și gând îl conduceau pe Isus spre consumare; fiecare faptă a noastră, fiecare cuvânt, gând ne împing să ne consumăm din iubire pentru Isus?

*

O Isuse, dulcea mea viață, suflarea ta consumată să adie mereu în sărmana mea inimă, pentru a putea primi amprenta consumării tale.

Isus pe cruce împlinește Voința Tatălui. Împlinim noi în toate Voința lui Dumnezeu? Ne abandonăm în mod perfect Voința sa, fără să privim dacă ni se potrivește sau nu, bucuroși numai de faptul de a ne afla abandonați în brațele sale preasfinte? Murim în mod continuu față de noi înșine din iubire pentru Isus? Putem spune că, deși trăim, nu trăim, că suntem morți pentru toate, pentru a trăi nu din viața noastră ci numai din viața lui Isus? Adică tot ceea ce facem, ce gândim, ce dorim, ce iubim, cheamă în noi modul de a trăi al lui Isus, pentru a face să moară cuvântul nostru, pasul nostru, dorința noastră, gândul nostru, totul, în Isus?

*

O Isuse al meu, moartea mea să fie o moarte continuă din iubire pentru tine și, fiecare moarte pe care o suport, să fie o viață pe care vreau să o dau tuturor sufletelor.

(Rugăciunea de Mulțumire)

ORA A DOUĂZECIȘITREIA De la 3 la 4 după-amiază

Isus, mort, este străpuns de suliță și dat jos de pe cruce

(Rugăciunea de Pregătire)

O Isuse al meu, ești deja mort. Eu, stând în Inima ta, încep deja să mă bucur de copioasele roade ale Mântuirii tale. Cei mai suspicioși se pleacă cu reverență înaintea Ta, bătându-și pieptul și, ceea ce nu au făcut dinaintea Trupului tău viu, fac acum dinaintea Trupului tău neînsuflețit. Natura se zdruncină, soarele se întunecă, pământul se freamătă, elementele se resimt și pare că iau parte la moartea ta dureroasă. Îngerii, cuprinși de admirație și de iubire, coboară cu miile din Cer, Te adoră, Îți dau tributul de recunoștință și Te proclamă adevăratul nostru Dumnezeu. O Isuse al meu, unesc și eu adorațiile mele cu ale lor, Îți ofer recunoștința mea și întreaga iubire a sărmanei mele inimi.

Văd că iubirea ta nu este încă satisfăcută, iar pentru a ne da un semn și mai sigur, permiți ca un soldat să se apropie de Tine și cu o suliță să Îți străpungă Inima, făcând să se verse ultimele picături de Sânge și de apă care încă mai erau închise acolo. O Isuse al meu, nu vei permite ca această suliță să rănească și inima mea? Ah, da! Aceasta să fie sulița care să rănească dorințele mele, gândurile mele, bătăile inimii mele, voința mea și să îmi dea Voința ta, gândurile tale și întreaga ta viață de iubire și de jertfire.

Inimă a lui Isus al meu, străpunsă de această suliță, fii tu locul în care toate sufletele să se poată spăla, un refugiu pentru toate inimile, odihnă pentru toți istoviții. Din această rană tu faci să țâșnească Biserica, mireasa ta preaiubită, de aici Sacramentele, de aici viața sufletelor. Eu, împreună cu Preasfânta ta Mamă, rănită în mod crud în Inimă, vreau să repar jicnirile, abuzurile și profanările care sunt făcute împotriva Bisericii tale. În virtutea acestei răni și a aceleia a Preasfintei Maria, preadulcea noastră Mamă, Te rog să ne închizi pe toți în preaiubitoarea ta Inimă și să ne ții la adăpost, să aperi și să luminezi pe conducătorii Bisericii tale.

O Isuse al meu, după moartea ta sfâșietoare și dureroasă, pare că eu nu ar trebui să mai am viață proprie, ci viața mea trebuie să o regăsesc în această Inimă rănită. Astfel încât orice lucru voi face, să provină mereu din această Inimă dumnezeiască. Nu voi mai da viață gândurilor mele, dar dacă vor vrea viață, voi lua gândurile tale. Voința mea nu va mai avea viață, dar dacă o va vrea, voi lua Preasfânta ta Voință. Iubirea mea nu va mai avea viață, dar dacă o va vrea, voi lua ca viață Iubirea ta. O Isuse al meu, toată Voința ta este a mea; aceasta este Voința ta, aceasta este și voința mea.

[Isus este dat jos de pe cruce]

Isuse al meu, ultima dovadă a iubirii tale ne-ai dat-o: Inima ta este străpunsă. Nu-Ți mai rămâne nimic altceva de făcut pentru noi. Și iată că deja se pregătesc să Te dea jos de pe cruce. Eu, după ce am depus totul în Tine, ies afară și, împreună cu dragii tăi ucenici, vreau să scot cuiele din preasfintele tale picioare și [din preasfintele tale] mâini iar în timp ce eu Îți scot cuiele, Tu pironeste-mă în întregime în Tine.

Isuse al meu, prima care Te primește în sânul ei, după ce ești luat jos de pe cruce, este Maica ta îndurerată, iar în brațele sale Capul tău străpuns se odihnește liniștit. O dulce Maică, nu disprețui prezența mea pentru ca, împreună cu Tine, să pot și eu să îmi iau un ultim rămas bun de la iubitul meu Isus.

Preablândă Mamă, este adevărat că Tu mă depășești în iubirea și în delicatețea cu care îl atingi pe Isus al meu, însă eu voi încerca să te imit în modul cel mai bun posibil, pentru a-i plăcea în întregime adorabilului Isus.

De aceea pun împreună cu preasfintele tale mâini și mâinile mele și scot toți spinii care Îi înconjoară Capul său adorat, cu intenția de a uni cu profundele tale adorații pe cele ale mele.

Cerească Mamă, îți duci mâinile către ochii lui Isus al meu, care odată dădeau lumină întregii lumi iar acum sunt întunecați și sfinți, pentru a îndepărta Sângele coagulat. O Mamă, mă unesc cu Tine; să îi sărutăm împreună și să îi adorăm în mod profund.

Văd urechile lui Isus al meu îmbibate de Sânge, lovite de palme și sfâșiate de spini. O Mamă, să adorăm în mod profund aceste urechi, care nu mai aud și care au suferit atât de mult pentru a chema din nou atâtea suflete surde și încăpățănate la glasul harului.

O dulce Mamă, văd Chipul tău, îndurerat și înlăcrimat privind Chipul adoratului Isus. Unesc durerea mea cu a ta. Să îndepărtăm împreună noroiul și scuipatul care l-au deformat atât de mult și să adorăm acel Chip al maiestății dumnezeiești, care făcea să se îndrăgostească Cerul și pământul și care acum nu mai dă semne de viață.

O dulce Mamă, să sărutăm împreună gura sa, acea gură dumnezeiască, care cu suavitatea cuvântului său a atras la Inima sa atâtea suflete. O Mamă, cu însăși gura ta, vreau să sărut acele buze învinețite și însângerate și să le ador în mod profund.

O dulce Maica a mea, împreună cu tine vreau să sărut și să sărut mereu Trupul adorabil al lui Isus al meu, devenit o singură plagă. Pun mâinile mele într-ale tale, pentru a pune la loc acele bucăți de carne care atârnă de acesta și să îl adorăm în mod profund.

O Mamă, să sărutăm acele mâini creatoare, care au înfăptuit atâtea minuni pentru noi, acele mâini străpunse, luxate, deja înțepenite de moarte. Să închidem în aceste preasfinte răni destinul tuturor sufletelor. Isus, înviind, le va găsi puse aici de Tine și nu se va pierde niciunul. O Mamă, să adorăm împreună aceste răni profunde, în numele tuturor și împreună cu toți.

O Cerească Maică, văd că Te apropii să săruți picioarele sărmanului Isus. Cât sunt de sfâșiate aceste răni! Cuiele au îndepărtat o parte din carne și din piele iar greutatea preasfântului Trup a adâncit rănilor în mod oribil. Să le sărutăm împreună, să le adorăm în mod profund; să închidem în acestea toți pașii păcătoșilor, pentru ca mergând, să simtă pașii lui Isus care îi urmează de aproape și să nu îndrăznească să Îl jicnească.

Văd, o dulce Mamă, cum îți îndrepti privirea spre Inima adoratului Isus. Ce vom face în această Inimă? Tu mă vei învăța, Mamă; mă vei înmormânta în ea, mă vei închide, mă vei sigila cu piatra și, depozitând aici înăuntru, inima și viața mea, voi rămâne ascunsă până în veșnicie. Da-mi iubirea ta, o Mamă, pentru a-L iubi pe Isus, dă-mi durerea ta pentru a implora pentru toți și pentru a repara orice jicnire care i se va aduce acestei Inimi.

Amintește-ți, o Mamă, că, așa cum îl vei înmormânta pe Isus, cu însuși mâinile tale, vreau să fiu înmormântată și eu cu El, pentru a putea învia cu El și cu tot ceea ce este al său.

Iar acum, un cuvânt pentru Tine, dulce Maică a mea. Te compătimesc mult și cu toată revărsarea inimii mele. Aș vrea să unesc toate bătăile inimilor, toate dorințele, toate viețile creaturilor și să le plec înaintea Ta, în actul cel mai evlavios de compasiune și iubire. Te compătimesc în extrema durere pe care ai suferit-o în a-L vedea pe Isus mort, încoronat cu spini, sfâșiat de loviturile biciuirii și de cuiele; văzând acei ochi care nu Te mai privesc, acele urechi care nu mai ascultă glasul tău, acea gură care nu-Ți mai vorbește, acele mâini care nu Te mai îmbrățișează, acele picioare care nu Te părăseau niciodată și care chiar din depărtare mergeau pe urmele pașilor tăi. Vreau să-Ți ofer Inima aceluiși Isus, preaplină de iubire, pentru a Te compătimi așa cum meriți și pentru a Te alina în durerile cumplite.

Reflecții și Aplicații

Isus, după moartea sa, vrea să fie rănit de o suliță din iubire pentru noi. Ne lăsăm noi răniți în toate de iubirea lui Isus? Sau ne lăsăm răniți de iubirea creaturilor, de plăceri și de atașamentul față de noi înșine? Chiar și răceala, întunericul, mortificările interioare și exterioare sunt răni pe care Domnul le face sufletului. Dacă nu le primim din mâna lui Dumnezeu, ne rănim pe noi înșine, iar rănilor noastre măresc pasiunile, slăbiciunile, propria stimă și, într-un cuvânt, orice rău. În schimb, dacă le acceptăm ca răni făcute de Isus, în aceste răni El va pune iubirea sa, virtuțile sale, asemănarea sa, care ne vor face să merităm sărutările sale, mângâierile sale și toate strategiile Iubirii dumnezeiești. Aceste răni vor fi glasuri continue care Îl vor chema și Îl vor constrânge să rămână mereu cu noi.

*

O Isuse al meu, sulița ta să fie straja mea, care să mă apere de orice rană din partea creaturilor.

Isus se lasă luat jos de pe cruce și pus în mâinile Mamei. Dar noi, Punem în mâinile Mamei noastre toate temerile noastre, îndoielile, neliniștile noastre? Isus s-a odihnit în sânul dumnezeieștii Mame. Noi îl lăsăm pe Isus să se odihnească, alungând neliniștile noastre, agitațiile noastre?

*

Maică a mea, cu mâinile tale materne scoate din inima mea tot ceea ce poate să împiedice ca Isus să se odihnească în mine.

Isus, mort, depus în brațele Maicii Preasfinte

(Din volumul 10 – 12 Iunie 1911)

[Luisa scrie:]

Stăteam și mă gândeam la momentul în care Maica Cerească Îl ținea pe iubitul meu Isus mort în brațele sale, la ce făcea și cum se ocupa de Isus. Iar o lumină însoțită de un glas în interiorul meu spunea:

”Fiica mea, iubirea acționa în mod puternic în Mama mea. Iubirea a consumat-O în întregime în Mine, în rănile mele, în Sângele meu, în însăși moartea mea și a făcut-O să moară în Iubirea mea iar Iubirea mea, consumând iubirea și întreaga mea Mamă, a făcut-O să învie la Iubirea nouă, adică în întregime în Iubirea mea. Astfel încât iubirea sa a făcut-O să moară, Iubirea mea a făcut-O să învie la o viață în întregime în Mine, de o sfințenie mai mare și mai dumnezeiască. Astfel încât nu există sfințenie, dacă sufletul nu moare în Mine; nu există viața adevărată, dacă nu se consumă în întregime în Iubirea mea”.

ORA A DOUĂZECIȘIPATRA

De la 4 la 5 după-amiază

Înmormântarea lui Isus. Dezolarea Preasfintei Maria

(Rugăciunea de Pregătire)

Îndurerata mea Mamă, văd că Te pregătești pentru ultimul sacrificiu, trebuind să Îl înmormântezi pe Fiul tău Isus mort. Prearesemnată la Voința Cerului, Îl însoțești și, cu însăși mâinile tale, Îl depui în mormânt. Însă, în timp ce aduni împreună toate mădularele sale, le saluți și iar le săruți pentru ultima dată, din cauza durerii simți cum Ți se smulge Inima din piept. Iubirea Te pironeste peste acele mădulare iar, din cauza puterii iubirii și a durerii, viața ta este pe cale să se stingă împreună cu stinsul tău Fiu.

Sărmană Mamă, cum vei face fără Isus? Este Viața și Totul tău. Și totuși așa vrea Voința Celui Veșnic. Va trebui să lupti cu două puteri de neînving: iubirea și Voința Dumnezeiască. Iubirea Te pironeste în așa fel încât să nu Te poți desprinde; Voința Dumnezeiască Se impune și vrea sacrificiul. Sărmană Mamă, cum vei face? Cât Te compătinesc! Deh! Îngeri ai Cerului, veniți și ridicați-O de pe mădularele întepenite ale lui Isus, altfel va muri.

Oh, minune! În timp ce părea stinsă împreună cu Isus, aud glasul ei tremurând și întrerupt de sughituri, care spune:

”Fiul meu, Fiule iubit, aceasta era ultima ușurare care îmi mai rămânea și care înjumătățea chinurile mele: preasfânta ta Umanitate, plânsul asupra acestor răni, adorarea lor, sărutarea lor. Acum, îmi vine smuls și acesta, deoarece Voința Dumnezeiască așa vrea, iar eu mă resemnez. Să știi însă, o Fiule, că vreau dar nu pot. Numai la gândul de a o face Mă părăsesc puterile iar viața îmi fuge. Deh! Dă-mi voie, o Fiule, pentru a putea avea viața și puterea de a Mă despărți, să rămân înmormântată în întregime în Tine și să iau pentru Mine viața ta, chinurile tale, reparațiile tale și tot ceea ce ești Tu. Ah! Numai o schimbare de viață între Tine și Mine poate să-Mi dea puterea de a împlini sacrificiul de a Mă despărți de Tine”.

Hotărâtă în felul acesta, îndurerata mea Mamă, văd cum din nou te îndrepti asupra acelor mădulare și depui pe Capul lui Isus, capul tău. Sărutându-l, închizi în el gândurile tale și iei pentru Tine spinii săi, tristele și jicnitele sale gânduri și tot ceea ce a suferit în preasfântul său Cap. Oh, cum ai vrea să dai viață inteligenței lui Isus cu a ta, pentru a putea oferi viață pentru viață! Deja simți că începi să trăiești când iei în minte ta gândurile și spinii lui Isus.

Îndurerată Mamă, Te văd sărutând ochii stinși ai lui Isus și mă simt străpunsă văzând că Isus nu Te mai privește. De câte ori acele priviri dumnezeiești, uitându-se la tine, Te învăluiau de paradis și Te făceau să învie de la moarte la viață! Iar acum, nevăzându-Te privită, simți că mori. De aceea în ochii lui Isus îi depui pe ai tăi și Îi iei pentru Tine pe ai săi, lacrimile și amărăciunile sale la vederea jicnirilor din partea creaturilor, a atâtor insulte și disprețuiri.

Însă văd, străpunsă mea Mamă, că săruți preasfintele sale urechi și Îl strigi apoi din nou Îl strigi, spunând:

”Fiul meu, este oare posibil să nu mă mai asculți, Tu care la un gest oricât de mic al meu mă auzai? Iar acum plâng, Te chem și nu mă asculți? Ah, iubirea este cel mai crunt tiran! Tu erai pentru Mine mai mult decât însăși viața mea iar acum va trebui să supraviețuiesc unei dureri așa de mari? De aceea, o Fiule, las auzul meu într-al tău și iau pentru Mine ceea ce a suferit auzul tău preasfânt, ecoul tuturor jicnirilor care răsună în acesta. Îmi pot da viața numai chinurile și durerile tale”.

În timp ce spui acestea îți pierzi glasul din cauza atâtor dureri și a străngerii Inimii și rămâi nemișcată. Sărmana mea Mamă, sărmana mea Mamă, cât Te compătinesc! Câte morți crunte nu suporti!

Îndurerată Mamă, Voința Dumnezeiască se impune și Te pune în mișcare. Privești preasfântul său Chip, îl săruți și exclami:

”Fiule Adorat, cât ești de desfigurată! Ah, dacă iubirea nu mi-ar spune că ești Fiul meu, Viața mea, Totul meu, nu Te-aș recunoaște, atât ești de nerecunoscut! Frumusețea ta nativă s-a transformat în deformație, obrații tăi îmbujorați s-au transformat în vânătăi; lumina și grația per care le emana frumosul tău Chip, încât a Te vedea și a fi fericit era același lucru, s-au transformat în paloare de moarte, o Fiule iubit! Cum ai ajuns! Ce lucrare crâncenă a împlinit păcatul asupra preasfintelor tale mădulare! Ah, cum nedespărțita ta Mamă ar vrea să Îți dea înapoi frumusețea cea dintâi! Vreau să contopesc chipul meu într-al

tău și să îl iau pentru Mine pe al tău, cu palmele, scuiatul, disprețuirile și tot ceea ce ai suferit în preasfântul tău Chip. Ah, Fiule, dacă mă vrei vie, dă-mi chinurile tale, altfel Eu mor!”

Durerea ta este atât de mare încât Te sufocă, Îți taie cuvântul și rămâi ca și stinsă deasupra Chipului lui Isus. Sărmană Mamă, cât Te compățimesc! Îngeri ai mei, veniți să o ridicați pe Maica mea; durerea sa este imensă, o inundă, o sufocă și nu îi mai rămân nici viață, nici putere. Însă Voința Dumnezeiască, rupând aceste unde, Îi redă viață.

Te afli deasupra gurii și, sărutând-o, simți cum Ți se umplu de amărăciune buzele din cauza fierii care a făcut să fie atât de amară gura lui Isus. Sughițând, continui:

”Fiul meu, spune un ultim cuvânt Mamei tale. Este posibil oare să trebuiască să nu mai ascult glasul tău? Toate cuvintele pe care Mi le-ai spus în viață, asemenea atâtor săgeți, îmi rănesc Inima de durere și de iubire. Iar acum, văzându-te mut, se pun din nou în mișcare în sfâșiata mea Inimă, provocându-Mi morți nenumărate. Și, cu o forță vie, ar vrea să smulgă un ultim cuvânt din partea ta, însă neavându-l, mă sfâșie și îmi spun:

”Deoarece nu-l vei mai asculta, nu vei mai auzi dulcele său accent, melodia cuvântului său creator, care dădea naștere în Tine atâtor raiuri pentru câte cuvinte spunea”. Ah! Raiul meu s-a sfârșit și nu voi mai avea altceva decât amărăciune. Ah, Fiule! Vreau să Îți dau limba mea pentru a o anima pe a ta. Dă-mi ceea ce ai suferit Tu în preasfânta ta gură: amărăciunea fierii, setea ta arzătoare, reparațiile și rugăciunile tale. În felul acesta, auzind cuvântul tău, prin intermediul acestora, durerea mea va fi mai suportabilă iar Mama ta va putea trăi prin intermediul chinurilor tale”.

Mamă sfâșiată, văd că Te grăbești, pentru că cei care Îți stau împrejur vor să închidă mormântul și, aproape din zbor, iei mâinile lui Isus într-ale tale, le săruți, Ți le strângi la Inimă și, punând mâinile tale într-ale sale, iei pentru Tine durerile și străpungerile acelor mâini preasfinte. Apoi Te îndrepti asupra picioarelor lui Isus, privind sfâșierea crudă care le-a fost dată; iar în timp ce depui acolo picioarele tale, iei pentru Tine acele răni și Te oferi să alergi în locul lui Isus spre păcătoși, pentru a-i smulge iadului.

Neliniștită Mamă, Te văd salutând pentru ultima dată Inima străpunsă a lui Isus. Aici Te oprești; este ultimul asalt spre Inima ta maternă. Ți-o simți smulsă din piept din cauza vehemenței iubirii și a durerii și, singură, fuge ca să se depună în Inima preasfântă a lui Isus. Tu, văzându-te fără Inimă, Te grăbești să iei în inima ta Inima sa preasfântă, iubirea sa respinsă de atâtea creaturi, atâtea dorințe arzătoare ale sale neîmplinite din cauza necunoaștinței lor, durerile și străpungerile acelei Inimi preasfinte, care Te vor ține răstignită pentru toată viața. Privind rana largă, o săruți, atingi ușor Sângele și, simțindu-Ți viața lui Isus, simți puterea de a trăi amara despărțire. Îl îmbrățișezi deci și permiți ca piatra de mormânt să Îl închidă.

Îndurerata mea Mamă, plângând, Te rog să nu permiți pentru moment ca Isus să fie smuls privirii noastre; așteaptă ca mai întâi să mă închid în Isus, pentru a lua în mine viața sa. Dacă Tu, care ești Cea Fără de Păcat, în Întregime Sfântă, Plină de Har, nu poți trăi fără Isus, mult mai puțin eu, care sunt slăbiciune, mizerie, cea plină de păcate. Cum pot să trăiesc fără Isus? Mamă îndurerată, nu mă lăsa singură, ia-mă cu Tine, însă, mai întâi, depune-mă în întregime în Isus, golește-mă de toate pentru a-l putea pune pe Isus în întregime în mine, așa cum L-ai pus în Tine. Începe cu mine slujirea maternă pe care Isus Ți-a încredințat-o pe cruce și, lăsând un semn în Inima ta maternă sărăcia mea extremă, cu însuși mâinile tale, închide-mă în întregime, toată în Isus.

Închide în mintea mea gândurile lui Isus, astfel încât nici un alt gând să nu poată pătrunde în mine. Închide ochii lui Isus într-ai mei, astfel încât să nu poată niciodată să fugă din privirea mea; auzul său într-al meu, pentru ca să Îl ascult mereu și să împlinesc în toate Preasfânta sa Voință. Depune Chipul său într-al meu, astfel încât privindu-L atât de desfigurat din iubire pentru mine, să Îl iubesc, să Îl compățimesc și să repar; limba sa într-a mea, ca să vorbesc, să mă rog și să învăț cu limba lui Isus; mâinile sale într-ale mele, astfel încât fiecare mișcare pe care o fac și fiecare faptă pe care o săvârșesc să aibă viața faptelor și acțiunilor lui Isus. Pune picioarele sale într-ale mele, astfel încât fiecare pas al meu să fie pentru celelalte creaturi o viață de mântuire, de putere și de zel.

Iar acum, îndurerata mea Mamă, permite-mi să sărut Inima sa și să ating preasfântul său Sânge iar, închizând Tu Inima sa într-a mea, [fă ca eu] să pot trăi din iubirea sa, din dorințele sale, din chinurile sale. Ia acum dreapta înțepenită a lui Isus, ca să îmi dea ultima binecuvântare.

Permite acum ca piatra să Îl închidă. Tu, sfâșiată, săruți mormântul și, plângând, Îi spui un ultim adio și pleci de la mormânt.

[Dezolarea Preasfintei Maria]

Durerea ta este însă atât de mare încât acum rămâi împietrită și înghețată. Străpunsă mea Mamă, împreună cu Tine Îi spun adio lui Isus și, plângând, vreau să Te compătinesc și să Te însoțesc în amara ta dezolare. Vreau să mă așez alături de tine, pentru a-Ți adresa la fiecare suspin, întristare, durere a ta un cuvânt de alinare, o privire de compasiune. Voi aduna lacrimile tale și Te voi susține în brațele mele, dacă voi vedea că Te prăbușești.

Însă văd că ești constrânsă să Te întorci la Ierusalim pe calea pe care ai venit. După câțiva pași deja Îți apare în față crucea pe care Isus a suferit atât de mult și apoi a murit. Tu alergi, o îmbrățișezi și, văzând-o îmbibată de Sânge, una câte una se reînnoiesc în Inima ta durerile pe care Isus le-a suferit pe aceasta. Însă, neputând să conștii durerea, sughițând, exclami:

”O cruce, cum?! Atât de crudă cu Fiul meu? Ah, nu I-ai iertat nimic! Ce rău ți-a făcut? Nu mi-ai permis Mie, îndurerată Mamă, să Îi dau nici măcar un strop de apă în timp ce o cerea, iar guri plină de arșiță i-ai dat fiere și oțet. Inima mea străpunsă Mi s-a topit și aș fi vrut să dau acelor buze Inima mea lichefiată, pentru a-I potoli setea, însă am simțit durerea de a mă vedea respinsă. O cruce, crudă da, dar sfântă, deoarece ai fost îndumnezeită și sfințită prin contactul cu Fiul meu! Acea cruzime pe care ai folosit-o cu El, preschimb-o în compasiune pentru sărmanii muritori; iar pentru chinurile pe care Le-a suferit pe tine, obține har și putere sufletelor care suferă, astfel încât niciunul să nu se piardă din cauza încercărilor și a crucilor. Prea mult mă costă sufletele, mă costă viața unui Fiu-Dumnezeu; iar Eu, ca Corăscumpărătoare și Mamă, le leg de tine, o cruce”.

Sărutând-o repetat, pleci. Sărmană Mamă, cât Te compătinesc! La fiecare pas și întâlnire nasc noi dureri care, crescând în intensitatea lor și devenind mai amare, Te inundă, Te îneacă și în fiecare moment simți că mori. După alți pași te aflii în acel punct în care, în dimineața aceasta, L-ai întâlnit sub greutatea enormă a crucii, terminat, picurând Sânge, cu o legătură de spini pe Cap, spini care, lovind crucea, pătrund foarte adânc, provocându-I dureri de moarte cu fiecare lovitură. Privirile lui Isus, întâlnindu-se cu ale tale, căutau îndurare, însă soldații, pentru a împiedica sprijinul din partea ta, L-au împins și L-au făcut să cadă, provocând o nouă vărsare de Sânge. Acum Tu vezi terenul îmbibat, Te arunci la pământ și, în timp ce săruți acel Sânge, Te aud spunând: ”Îngeri ai mei, veniți și străjuiți acest Sânge, astfel încât nici o picătură să nu fie călcată și profanată”.

Îndurerată Mamă, permite-mi să-Ți dau mâna pentru a Te ridica și a Te alina, deoarece văd ca ești în agonie dasupra Sângelui lui Isus. În timp ce mergi, găsești noi dureri; peste tot vezi urme de Sânge, Îți amintești durerile lui Isus, deci grăbești pasul și Te închizi în Cenacol. Și eu mă închid în Cenacol, însă cenacolul meu este Inima Preasfântă a lui Isus, iar de acolo vreau să vin la Tine pentru a sta împreună în acest ceas al amarei dezolări. Inima mea nu rezistă să Te lase singură în atâta durere.

Dezolată Mamă, privește această copilă a ta; sunt prea mică, singură nici nu pot și nici nu vreau să trăiesc. De aceea, ia-mă pe genunchii tăi, strânge-mă în brațele tale și fii mama mea, pentru că am nevoie de un ghid, de ajutor, de susținere. Privește mizeria mea, varsă o lacrimă asupra rănilor mele și, atunci când mă vei vedea neatentă, strânge-mă la Inima ta de mamă și cheamă din nou în mine viața lui Isus.

Însă, în timp ce Te rog, sunt constrânsă să mă opresc, ca să fiu atentă la acerbele tale dureri. Simt cum ceva mă străpunge văzând că, imediat ce miști Capul, simți cum Te pătrund spinii pe care i-ai luat de la Isus, împunsăturile tuturor păcatelor noastre făcute cu gândul care, pătrunzând până la ochi, Te fac să plângi lacrimi amestecate cu sânge. În timp ce plângi, având în ochii tăi vederea lui Isus, dinaintea privirii tale trec toate jicnirile creaturilor. Oh, cât Te măhnești! Cum înțelegi ceea ce a suferit Isus, având în Tine însăși durerile sale!

Însă o durere nu o așteaptă pe cealaltă. Tinzând urechile, simți că Te asurzește ecoul vocilor creaturilor; fiecare varietate de voce a creaturii Îți pătrunde de la urechi în Inimă, străpungând-o, iar Tu repeți refrenul tău: ”Fiule, cât ai suferit!”.

Dezolată Mamă, ce milă mi-e de Tine! Dă-mi voie să Îți usuc din nou Chipul udat de lacrimi și de sânge. Dar îmi dau seama că dau înapoi, văzându-l în întregime acoperit de vânătaie, de nerecunoscut și palid, de o paloare mortală. Înțeleg: maltratările lui Isus, pe care le-ai luat asupra Ta, Te fac să suferi atât de mult încât, în momentul în care miști buzele pentru a Te ruga sau pentru a suspina din înfocatul tău piept, simți respirația amară și buzele arse de sete ale lui Isus.

Sărmana mea Mamă, ce milă mi-e de Tine! Durerile tale cresc mereu mai mult și pare că își dau mâna între ele. Luând mâinile tale într-ale mele, le văd străpunse de cuie. În însăși aceste mâini simți

durerea și vezi omuciderile, trădările, sacrilegiile și toate faptele rele care repetă loviturile, lărgind rănilor și înăsprindu-le mereu mai mult.

Ce milă mi-e de Tine! Tu ești adevărata Mamă răstignită, într-atât încât nici picioarele nu rămân fără cuie, dimpotrivă, nu numai că Ți le simți pironite, ci și smulse de atâția pași nelegiuiți și de sufletele care merg în iad, iar Tu alergi lângă ele, ca să nu cadă în flăcările infernale.

Dar încă nu este totul, străpunsă Mamă. Toate chinurile, unindu-se împreună, fac ecou în Inima ta și Ți-o străpung, nu cu șapte săbii, ci cu mii și mii de săbii, mult mai mult, având în Tine Inima dumnezeiască a lui Isus, care conține toate inimile și în ale cărei bătaii conține bătăile tuturor inimilor, când bate, spune: *Suflete! Iubire!*, iar Tu, din bătaia inimii care spune: *Suflete!*, în bătaia inimii tale simți că Îți scurg toate păcatele și simți că Îți aduc moarte, iar în bătaia inimii care spune: *Iubire!*, simți că Îți dau viață; deoarece Te afli într-un continuu act de moarte și de viață.

Mamă răstignită, privindu-Te, mi-e milă de durerile tale; sunt de nedescris. Aș vrea să transform ființa mea în limbă și glas pentru a te compătimi însă, dinaintea unor dureri așa de mari, compătımire mea nu înseamnă nimic. De aceea, chem Îngerii și Preasfânta Treime și îi rog să pună în jurul Tău armoniile lor, satisfacerea și frumusețea lor, pentru a îndulci și compătimi durerile tale intense; să Te susțină în brațele lor și să transforme în iubire toate chinurile tale.

Iar acum, dezolată Mamă, îți mulțumesc în numele tuturor, pentru tot ceea ce ai suferit; Te rog, pentru această amară dezolare a ta, să vii să mă asiești în ceasul morții mele; atunci când sârmanul meu suflet se va afla singur și abandonat de toți, în mijlocul a mii de neliniști și temeri, vino Tu în acea clipă, să-mi oferi în schimb prezența pe care eu Ți-am oferit-o în viață. Vino și asistă-mă, așează-Te alături de mine și alungă dușmanul. Spală sufletul meu cu lacrimile tale, acoperă-mă cu Sângele lui Isus, îmbracă-mă cu meritele sale, înfrumusețează-mă și vindecă-mă cu durerile tale și cu toate durerile și faptele lui Isus și, în virtutea acestora, fă să dispară toate păcatele mele, acordându-mi iertarea totală. În momentul ultimei suflări, primește-mă în brațele tale, pune-mă sub mantia ta, ascunde-mă privirii dușmanului, du-mă în zbor în Ceruri și pune-mă în brațele lui Isus. Rămânem așa de acord, draga mea Mamă!

Acum Te rog să dai în schimb compania pe care Ti-am ținut-o astăzi tuturor celor care sunt în agonie. Fii mama tuturor. Sunt momente extreme și este nevoie de mari ajutoare, de aceea nu nega nimănui ajutorul tău matern.

Un ultim cuvânt înainte de a Te lăsa: Te rog să mă închizi în Inima Preasfântă a lui Isus; iar Tu, îndurerată Mamă, fii straja mea, pentru ca Isus să nu mă dea afară din Inima sa iar eu, chiar dacă aș vrea, să nu pot ieși. Îți sărut mâna maternă iar Tu binecuvântează-mă.

Reflecții și Aplicații

Isus este înmormântat, o piatră îl închide și o împiedică pe Mamă să-și privească din nou Fiul. Dar noi ne ascundem privirilor creaturilor? Suntem indiferenți dacă toți ne uită? În lucrurile sfinte, rămânem indiferenți, cu acea sfântă indiferență care nu ne face să încalcăm nimic? În abandonul total al lui Isus, învingem totul cu o sfântă indiferență care ne conduce în mod continuu la El? Cu perseveranța noastră, Îi formăm un dulce lanț pentru a-L atrage la noi? Privirea noastră este înmormântată în privirea lui Isus, în așa fel încât să privim numai ceea ce vrea Isus? Glasul nostru este înmormântat în glasul lui Isus, în așa fel încât, dacă vrem să vorbim, să vorbim numai cu limba lui Isus? Pașii noștri sunt înmormântați într-ai săi, în așa fel încât, atunci când pășim, să rămână amprenta pașilor lui Isus, nu aceea a pașilor noștri? Inima noastră este înmormântată într-a sa, pentru a putea iubi și dori așa cum iubește și dorește Inima sa?

*

Maică a mea, atunci când Isus, pentru binele sufletului meu, mi se ascunde, dăruiește-mi harul pe care l-ai avut Tu când ai fost lipsită de El, pentru ca eu să Îi pot da toată cinstea pe care Tu I-ai dat-o atunci când El a fost pus în mormânt.

O Isuse, vreau să Te rog cu glasul tău; și, așa cum glasul tău pătrundea în Ceruri și se repeta în glasurile tuturor, tot așa glasul meu, aducând cinste însăși glasului tău, să pătrundă până în Ceruri, pentru a-Ți da slava și iubirea însuși cuvântului tău.

Isuse al meu, inima mea bate, însă nu sunt mulțumită dacă nu mă faci să bată Inima ta în mine, iar în felul acesta, cu bătăile inimii tale, voi iubi așa cum Tu iubești Tu. Îți voi da iubirea tuturor creaturilor și va fi un singur strigăt: *Iubire! Iubire!*

O Isuse al meu, dă-Ți slavă Ție însuși, iar în tot ceea ce fac, pune amprenta însăși puterii tale, a iubirii și a slavei tale.

Nos cum Prole pia, benedicat Virgo Maria.

(Rugăciunea de Mulțumire)

ÎNVIEREA

Adevărata Înviere

(Din Volumul 36 – 20 Aprilie 1938)

[Luisa scrie:]

Continuam călătoria mea în tot ceea ce a făcut Domnul Nostru pe pământ și m-am oprit la actul Învierii. Ce triumf! Ce slavă! Cerul s-a revărsat pe pământ pentru a fi spectator al unei slave atât de mari; iar iubitul meu Isus mi-a vorbit din nou:

”Fiica mea, în Învierea mea, a fost constituit pentru toate creaturile dreptul de a învia în Mine la o viață nouă. Era confirmarea, sigiliul întregii mele vieți, al faptelor mele, al cuvintelor mele; dacă am venit pe pământ, am făcut-o pentru a Mă dăruia tuturor și fiecăruia ca o viață care le aparține. Învierea mea a fost triumful tuturor și noua cucerire pe care toți o înfăptuiau, de la Acela care a fost mort pentru toți, pentru a le da viață și pentru a-i face să învie în însăși Învierea mea.

Însă vrei să știi în ce consistă adevărata Înviere a creaturilor? Nu la sfârșitul timpurilor, ci în timp ce încă trăiesc pe pământ. Cine trăiește în Voința mea, învie la lumină și poate spune: ”Noaptea mea s-a sfârșit”. Învie în iubirea față de Creatorul său, în așa fel încât nu mai există pentru ea frigul, zăpezile, însă simte zâmbetul primăverii cerești. Învie la sfințenie, care pune pe grabnică fugă slăbiciunile, mizeriile, pasiunile. Învie pentru tot ceea ce este Cer; dacă privește pământul, cerul, soarele, le privește pentru a găsi faptele Creatorului său, pentru a avea ocazia de a povesti slava sa și lungă sa poveste de iubire.

De aceea, cine trăiește în Voința mea, poate spune, așa cum a spus Îngerul femeilor evlavioase, când mergeau la mormânt: ”A înviat, nu mai este aici”. Cine trăiește în Voința mea, poate spune și el: ”Voința mea nu mai este cu mine, a înviat în *Fiat*”; iar, dacă circumstanțele vieții, ocaziile, durerile înconjoară creatura, pentru a căuta voința sa, poate răspunde: ”Voința mea a înviat, nu mai stă în puterea mea, am în schimb Voința Dumnezeiască și vreau ca lumina sa să ajungă la tot ceea ce mă înconjoară: circumstanțe, chinuri, pentru a forma din acestea tot atâtea victorii dumnezeiești”.

Cine trăiește în Voința noastră, găsește viață în faptele lui Isus al său și, în acesta, aleargă mereu Voința noastră care lucrează, care cucerește și care triumfă și Ne dă o asemenea slavă încât cerul nu o poate cuprinde. Deci trăiește mereu în Voința noastră, nu ieși niciodată de acolo, dacă vrei să fii triumful și slava noastră”.